NATIONAL SOCIALISM
SELECTED WRITINGS

Machine Translated by Google

Nacionalsocializmas
Pasirinkti raštai

ANACIONALINIS SOCIALISTINIS TINKLAS
PUBLIKACIJA
2020 m.

Machine Translated by Google

TURINYS

Nacionalsocializmas – filosofinis vertinimas.....2 Baltoji valdžia – XV skyrius Nacionalsocializmas .....8 In Hoc Signo Vinces.....26 Mano legionieriams – VIII skyrius Demokratija prieš tautą .....44 Politinis kareivis – II ir III dalys.....75

Nacionalsocializmas – biologinė pasaulėžiūra.....89
Nacionalsocializmas – kairiųjų judėjimas.....114

Machine Translated by Google

NACIONALINIS SOCIALIZMAS

FILOSOFINIS ĮVERTINIMAS

COLIN JORDAN

Machine Translated by Google

Praėjus keliems dešimtmečiams po fizinio nacionalsocialistinės Vokietijos pralaimėjimo, patirto didvyriškoje kovoje su didžiule vyrų ir medžiagų minia, sutelkta prieš ją bolševikų ir demokratų aljanso, šis persvarstymas atspindi nacionalsocializmo atgimimą, kuris yra to meto bruožas.

Tai, kad šis įsitikinimas gyvuoja ir pasireiškia taip, kaip yra dabar, po dešimtmečius trukusios didžiausios šmeižto kampanijos, kokią tik pasaulis yra matęs, įrodo jo tebegaliojantį pagrįstumą, patrauklumą ir vertę ateičiai. Jis išgyveno karo liepsnas ir šmeižto audras, nes, kai karas padaro viską, ką gali, ir šmeižtas apima visą savo gamą, nacionalsocializmas galiausiai išlieka aukštesniojo žmogaus noro išgyventi, jo sveikatos ir stiprybės instinkto bei jo grožio troškimo gyvenime sinonimu; ir tol, kol tas instinktas ir tas troškimas išliks šioje žemėje, nacionalsocializmo įsitikinimas išliks nesunaikinamas.

Už visų politinio įgyvendinimo smulkmenų ir laiko bei vietos ypatumų slypintis nacionalsocializmas, tinkamai suprastas, yra ne kas kita, kaip proto orientacija, kurios dominuojantis impulsas yra gyventi pilnavertiškai, plėtojant savo potencialą ir tenkinant savo poreikius natūralios konkurencijos ir atrankos sąlygomis, suderintomis su bendradarbiavimu, organizuotoje liaudies bendruomenėje.

Šiuo atveju jos šaknys siekia Platono Graikiją ir jo natūralaus gyvenimo sampratą, kuri susideda iš visiško žmogaus tikrosios prigimties įgyvendinimo per palankią vyriausybės galią jo gimtojoje bendruomenėje.

Tai atkartoja romėnų pilietiškumo sampratą:
kad geras ir kilnus gyvenimas susideda iš stoiškos tarnystės valstybei.
Tai atgaivina ankstyvosios Europos šiaurinių genčių kraujo jausmus ir bendruomeniškumo jausmą: jausmą, kad žmogus iš esmės yra liaudies narys ir kad visi liaudies nariai yra glaudžiai susiję abipusėmis pareigomis ir įsipareigojimais.
Tokiu būdu nacionalsocializmas grįžta prie senų, sveikų, organiškų gyvenimo vertybių, maištaudamas prieš visą liberalizmo ir demokratijos mąstymo struktūrą su jos pinigų ryšiu; perdėtu individualizmu; požiūriu į žmogų kaip į bežmonę,

Machine Translated by Google

keičiamą pasaulio gyventojų vienetą; jos dvasinį pateisinimą nuskurdusioje krikščionybėje, pritariančioje liguistam „humanizmui“, kuris visada toleruos didesnę žalą vardan mažesnės; ir jos apgaulingą teiginį, kad dirbtinai sukelti ir skaičiais nustatyti masės norai yra svarbiausias kriterijus.

Istorija yra socialinio nuosmukio ir atsinaujinimo saga. Nacionalsocializmas yra XX amžiaus atsinaujinimo vaistas nuo didžiojo moderniųjų laikų išsigimimo, kurį lėmė dezintegruojanti, žeminanti ir naikinanti mintis bei praktika, atsiradusi kartu su senosios viduramžių stabilumo tvarkos griovimu dėl besivystančių kapitalizmo ir pramonės revoliucijos jėgų; klestėjo XVIII ir XIX amžių laissez-faire liberalizmo laikais; pasiekė kulminaciją XIX ir XX amžių demokratijos laikais; ir iki XX amžiaus pabaigos lems pasaulinę komunizmo triumfą, nebent nacionalsocializmas laiku ateis į valdžią pakankamoje pasaulio dalyje.

Taigi nacionalsocializmas yra nepalyginamai daugiau nei laikina politinė schema. Tai istorinė atgimimo tendencija: mūsų amžiaus renesanso judėjimas, revoliucinis savo mastu ir dvasia, nesiekiantis kompromiso su dabartine tvarka, jos žalingais praktikomis ir klaidingomis vertybėmis, o siekiantis jas visiškai pakeisti.

Todėl ji yra pasaulinio masto ir apima visą gyvenimą. Ji yra pasaulinio masto tuo, kad savo esme ji yra universaliai galiojanti ir gyvybinga, apibrėžta tik tuo, kad savo emanacija ir tradicija yra arijiška, ir palaiko bei priklauso nuo savybių, kurias galima rasti išskirtinai arijų tautoje.

Jis apima visą gyvenimą, nes tai ne gyvenimo aspektas, o visas gyvenimas, matomas iš vieno aspekto. Tai mąstysena, kurią galima išreikšti praktiškai bet ko atžvilgiu. Nacionalsocializmas atkakliai priešinasi bet kokiai blogos sveikatos, bjaurumo ir išsigimimo apraiškai kultūrinėje ir dvasinėje, taip pat politinėje ir ekonominėje srityse. Iš tikrųjų tai yra gyvenimo būdas. Žmogus nevadina savęs nacionalsocialistu vien dėl intelektualinio pritarimo etiketės. Jis gimsta su polinkiu į nacionalsocializmą, jo protas estetiškai trokšta sveiko gyvenimo būdo įžvalgumo ir įgyvendinimo, ir jis ne...

Machine Translated by Google

tik mąsto ir jaučia, bet elgiasi kaip nacionalsocialistas, jei jis iš tikrųjų ir visiškai toks yra.

Nacionalsocializmas, savo apimtimi ir mąstymu, yra filosofija ir tikėjimas. Jis vertina gėrį ir blogį, teisingą ir neteisingą kaip tai, kas naudinga arba kenkia žmonėms; ir, užuot ignoravęs demokratinio proto sentimentalų silpnumą, pripažįsta, kad tikslas pateisina priemones, jei tik priemonės neprieštarauja tikslui.

Tai suteikia gyvenimui kosminio matmens prasmę ir tikslą kaip asmeninį išsipildymą, liaudies tęstinumo ir vystymosi rėmuose, tarp dygimo įsčiose iš liaudies kraujo linijos ir kapo metamorfozės, fiziškai persiskirstant į visatą.

Nacionalsocializmo pagrindinis kriterijus ir pirminė vertybė, iš kurios kyla visa kita, kaip Adolfas Hitleris aiškiai nurodo savo romane „Mein Kampf“, yra liaudies samprata, laikoma esmine žmogaus aplinka ir iš tiesų jo asmenybės tąsa.

Liaudies reikšmė pirmiausia yra rasinės bendruomenės reikšmė. Tai etninis šeimos išplėtimas. Žmogus nėra savarankiškas vienetas ir tikslas pats savaime, kaip teigia liberalizmo ir demokratijos išminčiai. Jis priklauso savo tautai. Jo gyvenimas, kaip dalies, yra susipynęs su visumos gyvenimu – ne tik dabartiniu, bet ir praeities bei ateities, nes, žmonėms ateinant ir išeinant, tauta gyvena toliau, nuolat, amžinai, jei tik jos nariai atlieka savo pareigą jai. Taigi, tapatindamasis su savo tauta, žmogus pratęsia save per savo protėvių ir palikuonių įvairovę ir taip pasiekia nemirtingumą.

Liaudis egzistuoja mažesnėmis ir didesnėmis formomis – nuo šeimos, klano, genties ar regioninės bendruomenės, iš ten – tautos ir toliau – rasės. Šiais laikais liaudies samprata pernelyg tapatinama su šiuolaikinių valstybių tautomis. Giminystės ir bendruomeniškumo jausmas, kuris pagrįstai išplito iš genties ir mažos karalystės į šiuolaikinę tautinę valstybę, tačiau tapo pernelyg koncentruotas šiame lygmenyje. Žemesnės ir mažesnės, bet ne mažiau svarbios bendruomenės tautinės valstybės viduje buvo sutrikdytos ir prarado gyvybingumą, o liaudies sąmonės plėtra iš tautinės valstybės lygmens į visos rasės lygmenį buvo sustabdyta. Vis dėlto, kad liaudies jausmas būtų visavertis, jis turi sklisti iš savo šaknų per vietinį ir provincijos lygmenį.

Machine Translated by Google

bendruomenes iki rasės ribų, nes visišką dalių saugumą ir gerovę galima rasti tik visumos saugume ir klestėjime.

Šiandien ir ateityje nacionalsocializmas turi įkūnyti šį esminį giminystės ir bendruomeniškumo jausmo išplėtimą už šiuolaikinės tautinės valstybės ir įprastinio nacionalizmo ribų, kad tautinė valstybė taptų tarpiniu vienetu liaudies struktūroje, o jos nacionalizmas ir rasizmas taptų neatsiejamai pavaldūs visos rasės nacionalizmui.

Tuo pačiu metu reikia atgaivinti vietos bendruomenes, pripažinti ir gerbti provincijos subnacijas, o tautoms, kurioms taikomas nepageidaujamas, svetimas valdymas, suteikti etninę laisvę separacijos būdu.

Nacionalsocializmo tikėjimas liaudimi kaip pagrindine vertybe ir jos pasaulėžiūros visuma, perkeltine prasme, lemia mąstymą krauju visais klausimais.

Tai iš karto ir neišvengiamai veda prie pilietybės apibrėžimo kaip rasės klausimo: tik tie, kurie yra liaudies nariai, yra tautos nariai, ir tik tie, kurie yra tautos nariai, gali būti valstybės piliečiais – perfrazuojant ketvirtąjį iš dvidešimt penkių Adolfo Hitlerio NSDAP punktų.

Tai taip pat skatina įsitikinimą, kad būtina ne tik išsaugoti tautos rasinį pobūdį, bet ir, eugenikos priemonėmis, pagerinti tautos kokybę. Nacionalsocializmo revoliucinis teiginys yra tas, kad tikrosios pažangos kelias slypi geresnių žmonių veisime.

Kadangi visi piliečiai yra tos pačios rasės, juos vienija transcendentinis giminystės ryšys, vienijantis juos kaip kraujo brolius, nepaisant visų sluoksnių ir klasių skirtumų bei asmeninių skirtumų. Nacionalinė vienybė, t. y. sanglauda ir kolektyvinis gyvenimas vietoj klasių kovos tarp kairiųjų ir dešiniųjų, yra vienas iš didžiųjų antrinių nacionalsocializmo principų. Visos profesijos ir užsiėmimai, visų rūšių asmenys ir visos veiklos sritys turi būti integruotos į bendruomenės kolektyvinį gyvenimą.

Socialinis vienybės jausmas turi rasti praktinę išraišką ir savo ruožtu būti skatinamas nuoširdaus ir gilaus rūpesčio socialiniu ir ekonominiu teisingumu. Giminystės sąmonė ir rūpestis kolektyvine tautos gerove reikalauja, kad kiekvienas pilietis turėtų lygias galimybes lavinti ir lavinti savo talentus ir...

Machine Translated by Google

kyla pagal savo nuopelnus; ir kad kiekvienas pilietis turi gauti teisingą atlygį už savo paslaugas visuomenei, o net ir paprasčiausias darbuotojas – gyvenimo būtiniausių dalykų užtikrinimą.

Taigi prieiname prie socialistinio elemento nacionalsocializme.

Tai ne marksistinis valstybinės gamybos ir paskirstymo priemonių nuosavybės socializmas, kuris yra skruzdžių krūvos ekonominis perteklinis valdymas ir yra toks pat nepriimtinas, kaip ir kapitalistinės sistemos grobuoniškas individualizmas, kuris yra džiunglių ekonominis perteklinis valdymas arba anarchija. Tai ne liaudies socializmas, arba privačios įmonės reguliavimas siekiant teisingai paskirstyti jos vaisius teisingomis sąlygomis. Kapitalizmo ekonominė neteisybė ir socialinės blogybės paskatino marksizmą su jo žalinga viešosios ekonomikos kontrolės forma, o alternatyva abiem slypi nacionalsocializme.

Liaudies idealas, apimantis rasės gynimą, tautos vienybę ir žmonių gerovę, sukuria nacionalsocializmo lyderystės principą ir elitą, tarnaujantį šiems tikslams. Jo natūralios tvarkos samprata ne tik numato, kad žmonės gimsta tautoje gyvenimui joje, bet ir kad jie turi paveldimų gebėjimų tarnauti bendruomenei skirtumų.

Todėl, siekiant visų gerovės, viršesnis turi vadovauti žemesniam. Natūralūs lyderiai turi būti atrinkti, įsteigti kaip hierarchinis elitas, vadovaujamas aukščiausiojo vadovo, ir įgalioti atlikti savo funkcijas.

Skirtingai nuo liberalizmo, nacionalsocializmas nelaiko valstybės direktyvinės galios kažkuo iš esmės represiniu, o veikiau didele, naudinga vadovavimo ir arbitražo, skatinimo ir apsaugos galia. Jis laikosi posakio: „Viskas už žmones ir žmonės už visus“. Jis sankcionuoja visas būtinas priemones, kad ir kokiose srityse būtų užtikrinta, jog visi ir viskas bendruomenėje su tuo derėtų.

Nacionalsocialistinės vyriausybės pareiga laikoma liaudies valios atstovavimu, suvokiama ne kaip trumpalaikė kokios nors demokratinės minios užgaida, o kaip aukštesnis bendruomenės interesas, istorinėje perspektyvoje vertinamas kaip tikslo tęstinumas, apimantis ne tik dabarties bendrą gėrį, bet ir praeities paveldą bei ateities poreikius.

Machine Translated by Google

BALTA GALIA

XV SKYRIUS

NACIONALINIS SOCIALIZMAS

Džordžas Linkolnas Rokvelas

Machine Translated by Google

Iki šiol ši knyga daugiausia buvo kritiškai vertinama.

Dabar laikas pristatyti konstruktyvius statybos ir kūrimo planus.

Metus tyrimams ir šimtus puslapių rašiau, kad padėčiau skaitytojui suprasti, jog Vakarų civilizacija yra vos už kelių metų nuo Romos civilizacijos pabaigos – užmaršties – ir kad jis pats kentės milijonų žmonių, jau patekusių į mirtinų Vakarų civilizacijos priešų žydų rankas, likimą – pavergimą arba, labiau tikėtina, nužudymą, nebent kažkaip rastume valios ir išminties nustoti bėgti nuo priešo ir pulti jį baltųjų revoliucija!

Kaip jūs tiesiog ketinate sukurti revoliuciją?

Nejaugi visi turėtume užsiauginti barzdas, pulti į gatves ir pradėti šaukti, mojuoti rankomis, mėtyti bombas ir kitaip vaidinti stereotipinius „revoliucionierius“? NE! Žinoma, ne. Mūsų revoliucija jau paruošta mums patiems.

Hitleris įkvėpė, organizavo ir įvykdė gana taikią revoliuciją, revoliuciją, kuri nusinešė daug mažiau gyvybių nei Amerikos revoliucija ir nereikšmingą skaičių gyvybių, palyginti su bet kuria kita, kurią kada nors įvykdė žydų bolševikai.

Negana to, Hitlerio revoliucija, kaip jis ir žadėjo „Mein Kampf“, buvo 100 % „teisėta“ – teisėta – oficialiai išreikšta daugumos vokiečių žmonių valia, sankcionuota tiek aukščiausio Vokietijos vykdomojo pareigūno fon Hindenburgo, tiek Vokietijos „kongreso“, Reichstago. Hitleris turėjo daug galimybių užgrobti valdžią jėga ir galėjo tai lengvai padaryti 1931 m. Tačiau Hitleris tikėjo, kad revoliucija prieš žmonių valią, revoliucija, kuri įgyja valdžią tik jėga, negali ilgai išsilaikyti.

Hitleris, kaip ir aš, manė, kad lyderis yra civilizacijos priešas nebent jį palaikytų jo tautos valia.

Kaip tada aš galiu raginti „revoliuciją“? Kaip aš galiu rašyti „žudyti ir būti nužudytam“? Argi pati revoliucijos esmė nėra smurtas?

Nebūtinai

Taip, gali būti smurto elementų. Kai jus užpuola žudikas ir susiduriate su mirties ar susidorojimo su... pasirinkimu

Machine Translated by Google

pats mirtis, tada smurtas yra vienintelė galimybė. Ir Vakarų
Civilizaciją iš tiesų puola priešas, kuris reguliariai, vadovaudamasis politika, žudo
ir žudo negailestingiau nei bet kuri kita grupė istorijoje.

Taigi, turime būti pakankamai smurtingi, kad sustabdytume komunistus
priešo žudantis ir pakankamai negailestingas, kad sutriuškintų jo galią.

1923 m., kai raudonieji grasino užgrobti valdžią Bavarijoje, nacionalistai, konservatoriai ir generolas Ludendorfas paprašė Hitlerio surengti „pučą“ – sukilimą – Miunchene. Tada silpnieji
Paskutinę akimirką lyderiai jį apgaudinėjo. „Pučas“ buvo sutriuškintas, o Hitleris pasiųstas į kalėjimą. Tačiau tai nebuvo revoliucija prieš žmonių valią, kaip vėliau įrodė įvykiai. Tačiau tikros revoliucijos esmė niekada nėra TIK kraujo praliejimas ir sukrėtimai. Tikroje ir ilgalaikėje revoliucijoje smurtas ir žudynės yra tik viena iš tinkamų priemonių radikaliam pokyčiui užbaigti.

bendras dvasinis požiūris – išorinis aukščiausios žmogaus valios sukurti naują fizinių reikalų tvarką, atitinkančią vidinį idealą, pasireiškimas.

Daugelio šiandien valdžioje esančiųjų vykdoma valdžia yra gryna tironija, nors veidmainiškai maskuojama kaip „demokratija“. Tai nėra geranoriška, protinga valdžia, skirta palaikyti tvarką ir teisingumą, kurią Įkūrėjai nustatė baltųjų žmonių labui.

Mūsų revoliucija turi būti tvirtai pagrįsta idealu – sunaikinti neteisėtą tironų galią ir atkurti teisingą socialinę tvarką, pagrįstą tvirta valdžia, kylančia tiesiai iš mūsų žmonių.
ir yra laisvai suteikiama vadovui.

Tikėkite ar ne, bet būtent tai Adolfas Hitleris padarė Vokietijai ir tai, ką mes turime padaryti Amerikai.

Trumpai tariant, mūsų revoliucijos varomoji jėga ir tikslas turi būti ne tik priešo neapykanta ir sunaikinimas, bet ir absoliutus ryžtas sukurti teisingą socialinę tvarką, kurioje kiekvienas žmogus galėtų pasiekti maksimalų savo potencialą kaip sėkminga, laiminga ir produktyvi mūsų didžiosios Baltosios rasės dalis.

Kas yra tokia teisinga visuomenės tvarka?

Šiam moksliniam supratimui nereikia
sėkmingo grupinio gyvenimo tarp sveikų žmonių principai

Machine Translated by Google

visuomenės, kuriose natūralūs instinktai nepažeidžiami. Pavyzdžiui, gyvūnai turi tvarkingas, sėkmingas „visuomenes“, nes gamta kiekvienam socialiniam padarui suteikia visus instinktus, reikalingus sėkmingam gyvenimui grupėje.

Pavyzdžiui, vilkai, skruzdėlės, bitės ir beždžionės turi labai organizuotos ir visiškai sveikos, tvarkingos visuomenės.

Ankstyvieji žmonės turėjo sveikas visuomenes. Vėliau, auganti žmogaus kontrolė gamtai, leido jam pabėgti nuo natūralios aplinkos, apsupti save dirbtinumu ir prabanga, kol galiausiai jis tapo dekadentiškas ir kupinas arogantiško pasipūtimo – pasipūtimo, kuris šiandien vadinamas „liberalizmu“.

Tik grįžus prie paprastesnės ir primityvesnės gyvenimo situacijos nemąstančiame ir necivilizuotame gyvūnų pasaulyje ir stebint Kūrėjo jiems duotų instinktų veikimą,
ar galime akies krašteliu pamatyti tai, kas mums taip pat buvo duota – ir ką mes išmetėme.

Gamta sukūrė „veisles“, su kuriomis ji gali eksperimentuoti ir ieškoti vis geresnių veislių, kaip ir geras ūkininkas. Kūrėjas, būdamas be galo išmintingesnis ūkininkas nei bet kuris žmogus, absoliučiai reikalauja kiekvienos grupės grynumo, šventumo – BIOLOGINIO VIENTISUMO.

Tačiau gamta, kaip ir karves veisiantis ūkininkas, gali pagerinti veislę tik skatindama geresnio tipo karvių veisimą ir pašalindama prastesnį tipą. Gamta šią užduotį atlieka geriausiai
galingi instinktai, kurie mums duoti: MEILĖ sau ir NEAPYKANTA tiems, kurie įsiveržia – arba „pašaliniams“.

Šie du instinktai yra vienodai svarbūs: meilė nėra „gera“, o neapykanta yra „bloga“ – tai yra tas patarlė, kurį taip brangina žydai, liberalai, hipiai, keistuoliai ir pusprotiai.

Meilė iš tiesų yra neįtikėtinai galinga ir gera, kai ji NATŪRALI. MEILĖ, natūrali, sveika rūšis, iš tiesų yra tai, kas suka pasaulį, ir yra pats gražiausias, švenčiausias stebuklas, kokį tik esame matę šioje žemėje.

TAČIAU BE MIRTINOS NEAPYKANTOS TO, KAS
KELIA GRĖSMĘ TAM, KĄ MYLIME, MEILĖ YRA TUŠČIA
ŽODIS – HIPIŲ, KEITŲ IR BAILIŲ ŠŪKIS.

Machine Translated by Google

Norėčiau daugiau parašyti apie šį konkretų socialinio gyvenimo dėsnį, nes, kaip matysime, BIOLOGINIS VIENTISUMAS yra nacionalsocializmo esmė, tikslas ir tikslas, taikomas arijų visuomenei – ir iš tiesų kiekvienai sveikai žmonių visuomenei, kuri kada nors egzistavo.

Tačiau šiame darbe tiesiog nėra vietos knygai, kuri būtų parašyta vien šia tema. Apibendrinant galiu tik pasakyti, kad pirmasis visų socialinių būtybių grupinio gyvenimo dėsnis yra BIOLOGINIS VIENETISUMAS; absoliutus ir bekompromisis lojalumas savo rasinei grupei, pagrįstas... iš viso

ryjanti meilė ir absoliuti, bekompromisė neapykanta bet kokiems pašaliniams, kurie įsiveržia ir grasina sumaišyti savo genus su savo grupės moterų genais.

Kasdien šis dėsnis pasireiškia meile saviškiams ir neapykanta agresyviems įsibrovėliams (todėl dauguma sveikų baltųjų taip instinktyviai nekenčia „negrų“, žydų ir kitų „ateivių“).

Antras pagal svarbą įstatymas yra TERITORIJOS įstatymas.

Pavyzdžiui, dešimt ar dvidešimt mažyčių tropinių žuvų, vadinamų „karduogeležėmis“, patinų, vos tik įleidę į akvariumą, iš karto užima jo dalį ir puls bet kokį kito patino įsibrovimą.

Jei į akvariumą įleidžiamos patelės, patinai dėl jų kovoja, kaip ir tikėtasi. Tačiau mokslą nustebino tai, kad seksas nėra stipriausias šių mažų žuvelių gyvenimo motyvas.

Jei pradėsite vėsinti vandenį jų akvariume, galite pasiekti tašką, kai vanduo bus toks šaltas, kad patinams neberūpės, kai paleisite pateles. Kai vanduo taip atšals
Šalti taip, kad beveik užmuštų mažą žuvelę, jie visiškai nekreipia dėmesio į pateles. Bet net ir tada, kai šios beveik mirtinai sušalusios, jos vis tiek įnirtingai puls ginti savo TERITORIJOS – savo privačios nuosavybės!

Nacionalsocializmas, be kita ko, remiasi šia privačios nuosavybės samprata. TERITORIJOS įstatymas reiškiasi kaip „nacionalizmas“ ir privati nuosavybė žmonių visuomenėje.

Visoje gyvūnų karalystėje lyderis niekada nėra renkamas balsuojant, o visada natūralios atrankos būdu, kurią gamta nustatė kaip vienintelį patikimą būdą užtikrinti, kad grupei vadovautų geriausi.

Machine Translated by Google

– kova. Tai aš pavadinau LYDERYSTĖS dėsniu.

Kai kiekvienas gyvūnų visuomenės narys sužino savo vietą natūralioje biologinėje tvirtumo, išminties ir sumanumo tvarkoje, kiekvienas narys įsitaiso savo nišoje, o grupėje vyrauja santykinai taiki ir tvarkinga aplinka. Tik tada, kai jauni patinai pradeda bręsti ir turi kovoti savo kelią aukštyn arba žemyn karjeros laiptais, kyla rimtos kovos. Ir tada, kai tik kiekvienas patinas sužino, ką jis gali plakti, o kas gali jį plakti, jis įsitaiso ir gyvena ramiai bei patenkintas toje vietoje, kurią sau rado.

Taip nustatomi dar du pagrindiniai viso grupinio gyvenimo principai arba dėsniai – geriausių VADOVAVIMAS ir natūrali visų kitų grupės narių vadovavimo hierarchija arba skalė – STATUSAS.

Galiausiai, atlikus gyvūnų pasaulio tyrimą nustatyta, kad patelės nesikiša į patinų reikalus ir specializuojasi jauniklių veisime bei auginime, organizuodamos sveikas šeimas. Apibendrinant: yra penki pagrindiniai visų grupinio gyvenimo dėsniai, kuriuos pavadinau „GENTIES DĖSNIAIS“;

(1) BIOLOGINIO VIENTISUMO dėsnis (meilė viduje, neapykanta išorėje);

(2) TERITORIJOS teisė (privati nuosavybė);

(3) LYDERYSTĖS dėsnis (geriausiųjų);

(4) STATUSO dėsnis (arba kiekvieno individo natūrali vieta grupėje); ir

(5) MOTINYSTĖ moterims.

Veikiant šiems natūraliems principams, kaip ir visame socialinių gyvūnų pasaulyje, grupėje vyrauja santykinė ramybė ir tvarka.

Tik tada, kai grupė kažkaip priversta dirbti nenatūraliomis sąlygomis, Dievo duoti instinktai paklusti šiems geležiniams gamtos dėsniams nustoja veikti.

Vertindami visa tai savo mintyse, pagalvokite apie, matyt, „beprotiškas“ nepilnamečių nusikalstamumo modelis. Turime sūnus ir

Machine Translated by Google

kai kurių „privilegijuotiausių“ ir turtingiausių žmonių dukterys, kurios staiga, regis, išprotėja, muša senus žmones, beprasmiškai drasko daiktus, vartoja nuodingus narkotikus ir tampa arogantiškais, antisocialiais nusikaltėliais. Tuo pačiu metu matome, kad kai kurių skurdžiausių mūsų visuomenės grupių vaikai beveik visiškai neturi nusikaltėlių.

Pavyzdžiui, iki pat neseniai jauni kinai niekada nebuvo nusikaltėliai (ir jų nusikalstamumo lygis vis dar yra daug mažesnis nei kitų grupių). Glaudžiai susijusių, net ir labai neturtingų, grupių jaunimas dažnai lieka nepaliestas šiuolaikinės nepilnamečių nusikalstamumo beprotybės.

Kodėl taip yra? Kodėl turtingas jaunas berniukas ar mergaitė turėtų tapti vagimi, vandalu ir būti žiauriai asocialūs, nepaisant visų įmanomų privalumų, kai tuo tarpu kai kurių skurdžiausių Amerikos žmonių vaikai yra gerai prisitaikę ir konstruktyvūs?

Atsakymas yra tas, kad vaikai, kurie auga grupėje, kuriai pavyko išlaikyti bent šiek tiek natūralaus grupinio gyvenimo dėsnių („Genčio dėsniai“), ir kurie jaučiasi ištikimi...
grupės, „genčio“, nariai, kurie „priklauso“ kažkam ar kam nors vertingam ir kurie todėl supranta penkis pagrindinius viso grupinio gyvenimo dėsnius, nėra nusivylę, nepasimetę ir ne
tuščias.

Žydai, skleisdami liberalizmą ir komunizmą, sąmoningai ir moksliškai ėmėsi proceso, kuriuo iš mūsų žmonių sielų ištrina bet kokį šventųjų „Genities įstatymų“ prisiminimą, kuris vienintelis gali padaryti žmonijos grupę sveiką, laimingą ir taikią.

Joks žmogus negali gyventi taikiai ir produktyviai laimėje
UŽ kažkokios „GENTIES“, kuriai jis priklauso, ribų
LABAI IŠTIKIMAS ir tai savo ruožtu JĮ REMIA
DVASINGAI.

Žydai paskleidė neapsakomai destruktyvią „universalizmo“, „vieno pasaulio“ idėją – vieną be rasės, be pilietybės ir atomizuotų individų minią – kaip aukščiausią žmonijos idėją. Net konservatoriai buvo įtraukti į deklaratyvų šios nenatūralios, susiskaldžiusios, superindividualistinės, ŽYDŲ visuomenės ligos propagavimą.

Machine Translated by Google

Žydai mums sako, kad BIOLOGINIO VIENTISUMO Dėsnis (meilė viduje, neapykanta išorėje) yra „rasizmas“ – visų laikų „didžiausias blogis“! Mums sakoma, kad jei nemylėsime geltonųjų žmonių, juodaodžių – ir ypač žydų – tiek pat, kiek savo tautiečių, tai būsime pikti, iškrypę ir pasmerkti – esame „rasistai“. Milijonai apgailėtinų baltųjų niekšų tiki šiuo žydų melu!

Mums sakoma, kad TERITORIJOS (privačios nuosavybės) įstatymas yra natūralus godumas ir kad padorūs žmonės turi norėti dalytis viskuo ir netrokšti savo privačios nuosavybės. Jie tai vadina „marksistiniu socializmu“, „komunizmu“ ir įvairiais kitais pavadinimais, rodančiais rūpestį „visuomene“ ir „bendruomene“ – tačiau visi jie smogia į galingiausios ir vienintelės gyvų būtybių motyvacijos – kurti, kurti ir gaminti – esmę. Dar daugiau milijonų žmonių tiki šiais žydų melagiais.

Žydai mums sako, kad VADOVAVIMO Įstatymas (geriausiųjų valdymas) yra „diktatūra“ ir kad turime siekti „demokratijos“ (minios valdymo): Milijonai baltųjų arijų buvo įvilioti į...
tikėdami šia sirenos daina apie „demokratiją“, kol žmonių šiukšlių minios dabar terorizuoja visą mūsų tautą.

Žydai mums sako, kad STATUSO įstatymas (...)
(kiekvieno žmogaus natūralios gebėjimų tvarkos nustatymas tinkamoje vietoje) yra „klasinis išnaudojimas“ ir kad natūralūs visuomenės lyderiai – tie, kuriems pasisekė – turi būti sutriuškinti ir nužudyti tų, kuriems nepasisekė. Ištisos tautos, pilnos gerų baltųjų arijų, buvo įtrauktos į šį niekšišką žydų metodą skaldyti ir užkariauti mūsų žmones per klasinę kovą.

Galiausiai šie amžinai mylintys žydai mums sako, kad moterų specializacija vaikų auginime yra žvėriškas mūsų moterų pavergimas, kad moterys skirtos būti teisėjomis, lokomotyvų inžinierėmis, armijos karininkėmis ir verslo vadovėmis. Žinoma, rezultatas yra vis didėjantis šventos ir gražios visų sveikų civilizacijų institucijos – motinystės, o kartu ir namų bei šeimos – naikinimas. Visas mūsų Vakarų pasaulis pasidavė šiai „demokratinei“ žydų aferai, kuri pavertė moteris apgailėtiniausiomis žydų ligos aukomis. Milijonai „šiuolaikinių“ moterų yra beviltiškai pasimetusios, nusivylusios ir visiškai nelaimingos, net ir tuo metu, kai jos per garsiakalbius ir garsiai šaukia apie daugiau „teisių“.

Machine Translated by Google

žygiuojantys pragarą keliančiose, kovotojų kupinose politinėse organizacijose. Tuo tarpu milijonai šeimų neturi šiltų, nuostabių motinų, o namai labiau primena prabangius kalėjimus nei meilės ir šilumos stebuklus, kurie buvo namai prieš šimtmetį.

Ar kada susimąstėte, kodėl tiek daug nepilnamečių nusikaltėlių buriasi į gaujas? Metų metus, kaip ir dauguma žmonių, maniau, kad tai nenatūralus „blogų“ berniukų iškrypimas, nes buvau auginamas savotiškame buržuaziniame „kokone“, mažai žinančiame apie žiaurias gyvenimo realijas.

Bet kai tik suprantami visų būtybių socialinio gyvenimo dėsniai – žmogaus poreikis gyventi pagal „Genities įstatymus“ –
Žodis „gauja“ tampa suprantamesnis.

Tai rodo, kad mūsų vaikai bent jau vis dar turi sveikus instinktus, net jei išorinė šių instinktų apraiška yra žiauri ir antisociali dėl nenatūralių sąlygų, kurias vaikams sukelia visiškai nesveika miesto aplinka.

Atkreipkite dėmesį, kad pati pirmoji gaujos savybė yra „išskirtinumas“.
Jie fanatiškai „laikosi kartu“. Užpulk vieną ir visi užpuls tave. Susipyk su viena iš gaujos moterų ir būsi miręs. Jie...
yra aistringai ištikimi vienas kitam. Ir dar aistringiau nekenčia pašalinių bei užpuolikų.

Jie iš naujo patvirtino šventus gamtos dėsnius – biologiją.
SĄŽININGUMAS, grupės lojalumo, nors jie nežino, kodėl.

Atkreipkite dėmesį, kad gauja toliau žymi „teritoriją“ – „velėną“. Vargas tam, kuris pažeidžia tą „teritoriją“ – kėsinasi į gaujos „privačią nuosavybę“! Ar galėtų būti kas nors daugiau...
akivaizdžiai iliustruoja TERITORIJOS įstatymą?

Gaujai niekada nevadovauja „demokratiniai“ rinkimai, o griežčiausi, geriausi (pagal gaujos standartus). Štai klasikinis LYDERYSTĖS dėsnio pavyzdys.

Stebėkite, kaip kiekvienas gaujos narys puikiai suvokia savo tikslią vietą gaujoje – kas yra virš jo, o kas žemiau.
Tegul kas nors bando jį užpulti, ir jis bus sutriuškintas. Tegul jis
Pabandyk pakilti laipteliu aukščiau, ir viršuje esantis vaikinas jį sutriuškins. Čia galioja STATUSO dėsnis – kaip ir Gamtoje.

Ir galiausiai, stebėkite gaujos moteris. Ar jos ką nors duoda?

Machine Translated by Google

Įsakymai vadui? Ne! Ar jos lenktyniauja ir reikalauja „teisių“? Tikrai ne! Jos elgiasi kaip patelės visame likusiame gyvūnų pasaulyje ir nebando elgtis kaip patinai. Jos didžiuojasi savo, kaip patelių, vaidmenimis, kaip „priklausančios“ galingam patinui ir išdidžiai jam padedančios. Ir būtent toks yra patelių vaidmuo sveikose ir laimingose visuomenėse.

(Įdomu pastebėti, kad žydų kilmės Freudo psichiatrai apsimetėliai yra verčiami grįžti prie grupės, genties įstatymų – kad „išgydytų“ narkomanus ir alkoholikus. Jie
suformuoti grupę ir jų galingus lojalumo tai grupei instinktus kartais gali įveikti vienišas, individualias silpnybes)

Juodaodžiai taip pat, aklai ir kvailai grumdamiesi, daro tą patį, instinktyviai kurdami ištikimybę juodaodžiams, šaukdami „Juodoji galia“ ir vadindami vienas kitą „sielos broliais“.

Nepaisant didžiausio skurdo Niujorko Lower East Side rajone pirmaisiais žydų imigracijos metais, net ir šie apgailėtini žydų iš Europos būriai laikėsi kartu su tokiu fanatišku grupiniu lojalumu, paklusdami visiems „Genties įstatymams“, kad tarp jų beveik nebuvo jokio nusikalstamumo ir nusikaltimų vienas prieš kitą. Tiesą sakant, šių žydų grupinis lojalumas yra bene fantastiškiausias pasaulio istorijoje. Jis pastūmėjo juos beveik į viso pasaulio užkariavimą – ne todėl, kad jie drąsesni, sunkiau dirba, protingesni ar labiau verti nei mes visi, – bet todėl, kad jie laikosi pagrindinių gamtos dėsnių ir išlaiko grupinį lojalumą. Kol mes visi kiti pasidavėme jų supuvusioms „vieno pasaulio“, „mes visi esame broliai“ šiukšlėms, kurios griauna mūsų visuomenę, žydai palaiko savo visuomenę su tokiu grupiniu lojalumu, kokio istorija dar nematė, ir taip jie eina nuo vienos pergalės prie kitos.

Tik prieš penkiasdešimt metų Adolfas Hitleris intuityviai ėmė visa tai matyti kaip naują pasaulėžiūrą, nacionalsocializmo Weltanschauung, ir nežydai pirmą kartą suprato kylančią... žmonių grupinio gyvenimo mokslas. Tai, ką mes instinktyviai darėme šimtmečius, o žydai vis dar daro instinktyviai, Adolfas Hitleris pradėjo matyti ir suprasti intuityviai.

Nacionalsocializmo esmė yra rasizmas, kuris, paprasčiausiai tariant, yra tiesiog įsitikinimas, kad žmonės skiriasi savo meistriškumu.

Machine Translated by Google

veislės, lygiai tokios pačios kaip ir visų kitų gyvų būtybių, ir kad baltasis žmogus iki šiol yra geriausia kada nors pasirodžiusi veislė, o juodaodis – žemiausia. Ir, kaip skaitytojas prisimins, tai yra pats pirmasis grupinio gyvenimo dėsnis, „BIOLOGINIS VIENTISUMAS“, kaip aš jį pavadinau.

Priešingai nei bjaurūs žydų (ir „konservatorių“) melai, privati nuosavybė buvo galingai saugoma Adolf Hitler, Krupp ir kitų didelių ar mažų nekilnojamojo turto savininkų bei verslininkų, kurie niekada neprarado nė cento valdant Hitleriui, kaip ir Vokietijos kunigaikščiai. (Vienu metu įnirtingi „kairieji“ jo partijoje norėjo atimti iš Vokietijos kunigaikščių nuosavybę, ir Hitleris turėjo nuversti...)

maištą savo gretose, siekdamas apsaugoti savo nuosavybės teises, ką jis ir padarė. Hitleris buvo nacionalistas, tikėjo teritorija, privačia nuosavybe.

Nereikia nė sakyti, kad Hitleris savo žmonėms suteikė VADOVAVIMĄ – ne saldžiai kalbėjo ar demagogiškai, ir jie jį už tai mylėjo. Jie sekė juo su meile ir noriai, kaip ir visų laimingų, sėkmingų, sveikų socialinių grupių nariai.

Hitlerio žmonių tarpe tvyrojo taika ir tvarka, nes jis mokė, kad žmogus nusipelno ir privalo sulaukti tiek pat pagarbos už tai, kad yra geras griovių kasėjas (jei tai buvo jo gebėjimų tarnauti savo žmonėms riba), kiek ir už tai, kad sugeba išrasti naują ir nuostabią mašiną ar būti politiniu lyderiu.

Hitlerio Vokietijoje kiekvienas žmogus buvo gerbiamas už savo vietą visuomenėje, jei tik užimdavo ją geriausiai, kaip sugebėdavo. Jie nebuvo amžinai kurstomi (kaip mūsų žmonės žydams) reikalauti
pareigas tik kaip prezidentai, valdybos pirmininkai ir vadovai, kai kai kurie žmonės negimsta su šiais konkrečiais talentais.

Nesėkmė tame, ką galima padaryti, tuo pačiu metu keliant pragarą ir siekiant to, ko negalima padaryti, reiškia sutrikdyti tvarkingą ir laimingą visuomenę, jau nekalbant apie beviltišką asmens, kuris atsisako, nusivylimą.
atpažinti savo natūralią vietą pasaulyje.

Taigi Hitlerio valstybė pripažino STATUSO dėsnį. Kiekvienas žmogus buvo gerbiamas už tai, ką jis atliko ištikimai ir įdėdamas visas pastangas, nepriklausomai nuo to, ar jis buvo ūkininkas, karys, darbininkas, fabriko darbininkas ar kas nors kitas.

Galiausiai Hitleris pasirūpino, kad moterims būtų grąžinta jų teisė į savo

Machine Translated by Google

senovinė prigimtinė teisė ir gerbiamos kaip žmonos, laimingų, sveikų namų kūrėjos – kaip gerų žmonių autorės.

Melas apie Hitlerio laikus dabar toks didžiulis ir galingas, kad juo beveik neįmanoma abejoti. Tačiau jei sutiksite sąžiningą ir drąsų vokietį, išgyvenusį šiuos didžius laikus (ir jis nori kalbėti nepaisant šiandien tvyrančio teroro tiems, kurie išdrįsta pasakyti tiesą), sužinosite, kad vokiečių tauta atrado, ką reiškia gera lyderystė ir natūralus...

Sveika valstybė yra kaip valdant Hitleriui.

Kad neleistų toms žinioms ir natūraliai visuomenės būklei plisti (ir taip sunaikinti parazitinį žydų egzistavimą), tie žydų demonai išprovokavo mus visus eiti ir
iššudyti ir sutriuškinti šį baltųjų arijų renesanso stebuklą.

Tačiau prigimtinio dėsnio negalima sugriauti, lygiai kaip negalima „sugriauti“ fakto, kad du plius du lygu keturi. Galite terorizuoti žmones, kad jie tai neištartų, ir priversti juos kartoti „du plius du yra...“.
„septyniolika“ – bet dveji plius dveji vis tiek yra ketveri, ir visada atsiras kažkas, turintis drąsos ir išminties, anksčiau ar vėliau, kad sutriuškintų teroristus ir melagius, ir dar kartą patvirtintų tiesą.

Jau dabar tai vyksta visame pasaulyje.

Mano paminėtos jaunos „gaujos“ yra tik vienas iš tikrųjų vykstančių įvykių požymių. Žmonės ras kelią atgal prie natūralių „Genities įstatymų“.

Tai, ką Hitleris davė pasauliui kaip nacionalsocializmą, tam tikra prasme yra tik šiuolaikinė senovinio, natūralaus „genčių įstatymo“ forma – laimingo ir sveiko grupinio gyvenimo receptas, kurį Didžioji Dvasia davė visoms gyvoms būtybėms, įskaitant ir žmogų.

Nacionalsocializmas yra ne kas kita, kaip NATŪRALI TVARKA (pavadinimas, kuris tam tikra prasme labiau apibūdintų realybę nei „nacionalsocializmas“). Hitleris turėjo sugalvoti savo judėjimo pavadinimą, kad jis sėkmingai veiktų konkrečioje politinėje situacijoje, todėl buvo priverstas vartoti pavadinimus ir terminus, kurie pasiektų jo tikslus. Vokietijoje milijonai vokiečių laikė save „socialistais“ –

bet buvo manipuliuojančių žydų gniaužtuose. Užuot kovojęs daugiau mūšių nei būtina, Hitleris šiems milijonams iš esmės pasakė: „Jei jau būtinai esate „socialistai“, nebūkime žydai“

Machine Translated by Google

„socialistai“ – marksistai – būkime „NACIONALINIAI socialistai“, tai yra, nacionalinė visuomenė. Būkime „socialistais“ Vokietijai, o ne žydams.“

Ir tai suveikė! Milijonai gerų vyrų ir moterų, kuriuos žydai suviliojo į komunizmą, Hitlerio metodais susigrąžino savo tautą ir natūralią sveiko grupinio gyvenimo tvarką.

Be pagrindinių natūralios tvarkos elementų, kuriuos aš
Kaip jau minėjau, nacionalsocializmas įkūnija kažką daug aukštesnio ir kilnesnio nei bet koks paprastas taisyklių ar principų rinkinys.
Nacionalsocializmas, kaip FILOSOFIJA, įkūnija amžiną visų gyvų būtybių – iš tiesų, visos kūrinijos – siekį aukštesnio egzistencijos lygmens – tobulumo – Dievo.

Ši „aristokratiška“ nacionalsocializmo idėja – idėja

Nuolatinis siekis visoje Gamtoje vis aukštesnio, vis sudėtingesnio ir vis tobulesnio egzistavimo – yra metafizinis, antgamtinis mūsų idealo aspektas.

Kitaip tariant, socialinio teisingumo ir natūralios tvarkos sąvokos yra nacionalsocializmo organai ir nervai, tačiau jo ASMENYBĖ, jo „religinis“ aspektas – tai, kas jį pakelia virš bet kokios griežtai politinės filosofijos – jo garbinantis požiūris į gamtą ir religinė meilė Nežinomo Kūrėjo Didžiosioms dovanoms.

Pavyzdžiui, krikščionybė yra daug aukštesnis dalykas nei jos ritualai, maldų žodžiai ar bet kuris jos tikėjimo išpažinimas. Tai DVASINIS SIEKIMAS tikinčiojo dvasinio tobulumo idealų link.
Nacionalsocializmas yra tokio paties pobūdžio siekis vis aukštesnių ir aukštesnių lygių čia, šioje žemėje, o krikščionybė siekia ateities ir vėlesnio gyvenimo ne šioje žemėje.

Eiliniam mūsų „armijos“ „kareiviui“, kuriančiam ir kovojančiam už Gamtos Tvarką – nacionalsocializmą – pakanka, kad jis gerbtų ir paklustų įstatymams bei doktrinoms, nustatytoms kilnių mūsų filosofijos idealų, vien instinktyviai mylėdamas tuos idealus, galbūt ne iki galo suprasdamas aukščiausias mūsų filosofijos formas.

Tačiau kaip ir didžiausi krikščionių lyderiai buvo tie, kurie nesigilino į detales ir taisykles, o buvo „Dievo“

Machine Translated by Google

„Apsvaigę“ nuo aukščiausių religijos idealų, mūsų nacionalsocialistinio elito lyderiai privalo laikytis šio iš esmės religinio požiūrio. Jiems tikroji mūsų rasinės doktrinos prasmė turi būti jų idealistinio „siekio Dievo“ dalis.

Visiškai susitapatindami su savo didžiąja rase, mes dalinkitės jos praeities ir ateities šlove. Kai kokiu nors būdu prisidedame, ypač pasiaukodami, padėdami savo rasei žengti aukštesnio egzistencijos keliu, mes siekiame Dievo – Vyriausiosios Rasės Kūrėjo.

Trumpai tariant, nors nacionalsocializmo mechanizmai ir taisyklės, kaip čia kodifikuota ir išdėstyta, yra pakankamos daugumai iš mūsų, tiems nedaugeliui idealistų, kurie yra pasirengę ir nori paaukoti savo gyvybes savo tautos labui, nacionalsocializmas turi būti labai realus religinis idealas – siekis Dievo. Nacionalsocializmas yra vienintelis judėjimas, įgijęs pakankamai savęs pažinimo ir įžvalgos, kad galėtų suprasti šį judėjimą nuo liberalaus dirbtinumo ir trumparegiškumo link amžinos Gamtos išminties. Mūsų visiškas tikėjimas rase, mūsų reikalavimas laikytis gamtos dėsnių visuomenėje, ekonomikoje ir visose kitose žmogaus veiklos srityse visais atvejais yra sąmoningas, mokslinis Gamtos geležinių dėsnių taikymas, o ne pasipūtę ir trumparegiški įstatymų iškraipymai, kuriuos stumia arogantiški, kvaili liberalai ir marksistai.

Mūsų liberalūs ir marksistiniai oponentai yra tokie pat akli tam, ką jie daro. Tačiau kiekvienu atveju paaiškės, kad jie iš esmės yra gamtos dėsnių nekentėjai, pasipūtę, išsilavinę.
„Intelektualai“, tapę banalybės, kad „truputis žinių“ yra „pavojingas dalykas“, aukomis. Kadangi jie atrado, kad gali išmokyti Kongo juodaodį deklamuoti poeziją ar net elgtis kaip teisininkas ar gydytojas, jie pasipuikuoja savo gebėjimu panaudoti Gamtą savo poreikiams ir įsivaizduoja, kad iš bet kurio hotentoto gali sukurti savamokslius Vakarų baltuosius. Jie tiesiog atsisako pripažinti faktą, kad Gamta jau pavertė juodaodį tuo, kuo jis yra, ir joks žmogiškas darinys negali pagaminti „šilkinės piniginės iš paršavedės ausies“.

Nacionalsocializmas yra distiliuota meilės ir pagarba gamtai ir mylinčiam, sąmoningam bei moksliniam

Machine Translated by Google

amžinų, teisingų ir gražių gamtos dėsnių taikymas kiekvienai žmogaus egzistencijos akimirkai. Tuo pačiu metu nacionalsocializmas pripažįsta žmogaus poreikį aukštesnei kultūrai nei nemąstančių džiunglių gyvūnų kultūra ir pakelia gamtos dėsnių taikymą iš, pavyzdžiui, nuogos, dantimis ir iltimis grumiančios gyvūnų pasaulio konkurencijos į reguliuojamą ir tvarkingą konkurenciją, vadovaujantis sąžiningomis taisyklėmis.

Mūsų oponentai nori visiškai panaikinti konkurenciją – visiškai nenatūrali idėja.

Nacionalsocializmas tvirtina, kad žmogus gali tobulinti ir praturtinti gamtos dėsnių taikymą savo labui, tačiau taip pat tvirtina, kad žmogus negali išvengti gamtos dėsnių ar jų nepaisyti. Tarp socialinės sveikatos („nacionalsocializmas“ arba gamtos tvarka) ir socialinės ligos (žydų marksizmas) yra nebūties „niekieno žemė“ – vieta, kur žmonės nėra nei mirę, nei iš tikrųjų... gyvas.

Demokratija, „liberalizmas“ ir „konservatizmas“ yra grynos, nesuterštos nebūties būsenos. Jos neturi jokio pagrindinio, fundamentalaus požiūrio į gyvenimą, jokio supratimo, jokios giliai savyje slypinčios gyvybinės jėgos. Tai tėra įmantrūs triukai su gražiais žodžiais ir frazėmis, visiškai nieko nereiškiantys. Jos veda tik į chaosą ir paruošia kelią žydams ir jų prakeiktam, nenatūraliam komunizmui.

Vienintelis būdas sustabdyti šį žydų apgaulės žaidimą ir užkariauti mūsų žmonių protus bei širdis yra atkurti mūsų žmonėms natūralią tvarką – genties įstatymus – kurie vieninteliai... suteik mums stiprybės ir valios iš naujo patvirtinti natūralų, biologinį mūsų Baltosios rasės pranašumą ir taip išgelbėti Vakarų civilizaciją.

Sunaikinus bet kurioje grupėje natūralios tvarkos darnias jėgas, ta grupė taps chaotiška, beviltiška, nusivylusi, pasimetusi, tuščia, žiauri ir galiausiai bejėgė prieš bet kurią kitą vieningą grupę. ir laikosi Genties įstatymų.

Štai kodėl juodaodžiai daugeliu atvejų kelia siaubą ištisiems miestams. Jie laikosi kartu. Pataikyk vieną, ir milijonas juodaodžių riaumoja ant tavęs. Štai kodėl policija dažnai nebedrįsta jų suimti, net ir dėl... patys pasibaisėtiniausi nusikaltimai.

Ir žydai tarp mūsų yra dar galingesni dėl to paties

Machine Translated by Google

priežastis. Jie laikosi kartu.

Pridėję genties dėsnius prie rasės dėsnių, kuriuos aptarėme anksčiau IX skyriuje, galime susintetinti naują šiuolaikinės visuomenės dėsnį: grupės dominavimo dėsnį.

Gamtoje ta gyvūnų ar primityvi žmonių grupė, kuri yra biologiškai pranašesnė, grupė, sudaryta iš geriausių individų, turinčių geriausius genus ir chromosomas, dominuos prieš visas žemesnes grupes, nes visos Gamtos grupės (aukštesnės ar žemesnės) vienodai paklūsta Genties dėsniams.

Taigi, vienintelis konkurencingai veikiantis veiksnys gyvūnų pasaulyje yra biologinis veisimo meistriškumas. Tačiau moksliniai įrenginiai, prabanga ir žydiškas „liberalizmas“ taip smarkiai sunaikino Šiuolaikinio, civilizuoto baltojo žmogaus gebėjimas jausti ir paklusti gamtos „genties dėsniams“ rodo, kad jis prarado savo grupės darną; jis tapo „atrištas“ kaip socialus gyvūnas; jis yra susiskaldęs ir atomizuotas. į milijonus izoliuotų individų ir šimtus tūkstančių savanaudiškų „spaudimo grupių“, klasių ir kt.

Šis beveik visiškas didžiosios baltųjų vyrų „genčių“ susiskaldymas mus, kaip grupę, pavertė bejėgiais.

GRUPĖS DOMINAVIMO tarp žmonių dėsnis yra taisyklė, kad bet kuri grupė, fanatiškai besilaikanti genties gamtos dėsnių, galės dominuoti bet kurioje grupėje, kuri nepaklūsta šiems dėsniams, kad ir kokia prastesnė būtų ta „gentis“, kuri laikosi šių įstatymų.

Štai kodėl juodaodžiai ir žydai viešpatauja visoje baltųjų žmonių Amerikoje, kurią pastatė ir valdo baltieji vyrai. Štai kodėl mes kenčiame nuo „mažumų“ tironijos. Bet kokia organizuota padugnių ir žmonių mažuma... šiukšlės turi galią, o didžioji baltųjų, ne žydų dauguma yra išsiplėtęs, bejėgis, paralyžiuotas milžinas.

Taigi, mūsų nacionalsocialistinės revoliucijos tikslas yra atkurti Genties įstatymus mūsų žmonėms, kad jie vėl galėtų pasinaudoti natūraliu biologiniu dauginimosi pranašumu ir vėl valdyti tai, ką sukūrė ir turėtų dominuoti Baltasis Žmogus.

Būtent tai Hitleris ir nacionalsocializmas padarė Vokietijoje milijonams susiskaldžiusių, atomizuotų žmonių, kurie buvo paskendę beviltiškumo ir chaoso gelmėse.

Hitleris nepasiekė tokios stulbinamos sėkmės tarp savo žmonių

Machine Translated by Google

nes jis buvo „kietas vyrukas“, nes rengė didelius, įdomius mitingus, nes vokiečiai yra natūralūs „žvėrys“, nei jokios kitos priežastys, kurias pateikė melagingi žydai ir jų niekšiški liberalūs bei konservatyvūs sąjungininkai.

Hitleriui pavyko Vokietijoje įgyvendinti socialinį stebuklą, nes jis intuityviai suprato viską, ką parašiau, ir atkūrė savo žmonėms NATŪRALIĄ SOCIALINĘ TVARKĄ.

Hitleris mokė savo žmones nustoti nekęsti vieniems kitų kaip izoliuotų, vienišų ir išsigandusių individų ir grąžino jiems tą šventą tautiškumo, „Genčio“ jausmą; taip, tikros brolybės (ne
dirbtinė rūšis, kuria prekiauja žydai). (Nėra nieko blogo ir viskas teisinga „brolystėje“ su savo tauta. Būtent tada, kai žydai klastingai ir melagingai bando išplėsti „brolystę“, užtraukti gaubtą ant „brolio“ ir bando padaryti mus „broliais“ su zulais, pigmėjais, kinais, bušmenais ir žydais, ta „brolystė“ tampa rasinės katastrofos sinonimu, kaip ir yra nutikę.)

Hitleris savo žmonėms dovanojo tą pačią pasiaukojimo dvasią – šiltą meilę savo šeimai ir savo žmonėms (kuri yra didelė „šeima“), kuri vienija ir laimina kiekvieną natūralią socialinę būtybių grupę.
kūryba.

Kaip jau ne kartą minėjau, joks žmogus negali gyventi laimingai, sėkmingai ir produktyviai kaip vienišas, kartėlio apimtas individas, kariaujantis su visais savo bendraminčiais. Kiekvienas iš mūsų jaučiame gilų savo grupės, savo biologinės šeimos narių, šilumos ir meilės poreikį. Šiuolaikinis žmogus prarado tą grupės šilumos, ištikimybės ir meilės jausmą, todėl šioje skylančioje Vakarų visuomenėje matome chaosą ir dvasinę tuštumą.

Šios knygos pirmame skyriuje aprašyti siaubai yra tiesioginis beveik visiško Amerikos nepaklusnumo genties įstatymams rezultatas. Šie siaubai tęstųsi net jei visi žydai ir...

Negrai turėjo išnykti per naktį, nebent mes, kaip Hitleris, atkurtume savo žmonėms NATŪRALIĄ TVARKĄ – „Genties įstatymus“.

Taigi mūsų revoliucija nėra materiali ir fizinė, o
radikalus dvasinis pokytis mūsų žmonių jausmuose:

Egoistinio atomizmo ir godaus, siauro „individualizmo“ panaikinimas; ar tai būtų vadinama „liberalizmu“,

Machine Translated by Google

„konservatizmas“ arba „demokratija“ ir giliai patenkinančių meilės jausmų savo rūšies žmonėms atkūrimas Vakarų baltųjų vyrų širdyse. Ši meilė savo grupei pasireiškia noru aukotis ir duoti už savo šeimą – ir didesnę savo rasės šeimą.

Machine Translated by Google

In hoc signo vinces

Džordžas Linkolnas Rokvelas

Machine Translated by Google

Ilgalaikė sėkmė bet kokioje žmogaus veikloje niekada nebūna aklos sėkmės rezultatas. Aiškiai apibrėžto tikslo pasiekimas, nesvarbu, ar tai būtų nuėjimas iš taško „X“ į tašką „Y“, namo statyba ar verslo organizavimas, visada yra trijų dalykų rezultatas:

1. Intelektualinis gebėjimas suvokti iškilusią problemą, numatomą pasipriešinimą ir geriausią būdą jį įveikti, kad būtų pasiektas tikslas.

2. Valia ir ryžtas padaryti viską, kas gali būti būtina norint pasiekti norimą tikslą, nepaisant pasipriešinimo.

3. Fizinės priemonės, jėga ir drąsa įgyvendinti ir įvykdyti proto sumanytą ir valios nulemtą planą ar kovą.

Jei kurio nors iš šių trijų elementų trūksta siekiant tikslo, tai yra nesėkmė yra neišvengiamas, nuspėjamas rezultatas.

Žmogus, per daug kvailas, kad suprastų įvairius veiksnius, susijusius su bandymu nueiti iš taško „X“ į tašką „Y“, kur kelias tarp mūsų yra džiunglės, knibždėte knibždančios gyvačių, pavojingų mėsėdžių ir karštligės, ir kuris neapsiginkluoja ginklais, žemėlapiais, vaistais ir kita įranga, niekada nepasieks „Y“, kad ir koks atkaklus būtų jo ryžtas ar kokie stiprūs būtų jo raumenys. Kitas žmogus, bandantis tą pačią kelionę, nors aiškiai suvokia pavojus ir jiems ruošiasi, ir nors jis yra stiprus raumeningas, vis tiek nepasieks „Y“, jei bus toks neryžtingas ir silpnos valios, kad neatkakliai kovos ir negailestingai nepanaudos bet kokios jėgos, kurios gali prireikti...

sutriuškinti ir sunaikinti jam priešinasinčias jėgas. Ir trečias žmogus, turintis intelektą suvokti pavojus ir jiems pasiruošti, valios ir ryžto kovoti savo kelią, net ir su didžiausiu didvyriškumu, bet kuris yra silpnas kūnu ir fiziškai toks silpnas

Machine Translated by Google

silpnas, kad negali vykdyti savo proto įsakymų, o jo valia negali nepasiduoti stipresniems priešininkams, su kuriais jis susidurs.

Taip yra ir su civilizacijomis, kaip ir su atskirų žmonių kovomis. Dešimtys didžiųjų civilizacijų žuvo dėl vieno ar kelių iš šių trijų elementų, būtinų kovai už išlikimą, nesėkmės.

Laukinės visuomenės paprastai žūva ne tiek dėl valios stokos ar fizinės jėgos stokos, kiek dėl nesugebėjimo suvokti realios situacijos. Skęsdamos prietaruose ir klupdamos nežinojimo tamsoje, jas užvaldo smurtinių gamtos reiškinių, katastrofų ir ligų fizinės jėgos, kurias išmoko labiau civilizuotos visuomenės.

įveikti.

Kita vertus, civilizacijos, nepaisant visų savo intelektualinių pasiekimų ir mokslų, dažniausiai žūsta dėl valios nesėkmės, dėl laukinio ir negailestingo išlikimo bei dominavimo siekio, kuris iš pradžių sukūrė visuomenę, silpnėjimo. Jos tampa „humanitariškos“, savanaudiškos ir švelnios. Jos tampa fiziškai silpnos ir priklausomos nuo apmokamų armijų ir policijos, kad jos galėtų kovoti.

Jų protėvių kovos dvasia – garbė, pasiaukojimas ir didvyriškumas – užleidžia vietą augančiai meilei patogumui, prabangai ir bailumui, prisidengiančiam „humanizmu“.

Kai civilizacija pasiekia šį apatišką irimo etapą, tik labai retas istorinis įvykis gali sustabdyti galutinį visuomenės žlugimą, nes dekadansas kasdien vis labiau akivaizdus. Tik tada, kai mirštanti visuomenė vis dar turi pakankamai gyvybinės energijos, kad sukurtų dvasinį milžiną, dievišką grįžimą prie senovės savo žmonių didvyriškumo, kuris gali šokiruoti ir išstumti civilizaciją iš jos natūralios būsenos...

Ar visuomenė, istorinė miego ir mirties naktis, nepaisant savižudiško mirštančių tautų, ilgisinčių tik „ramybės“ ir mirties miego, pasipriešinimo, gali bent trumpam pakilti?

Vakarų arijų civilizacija XIX amžiuje, keliaudama į nežinią, peržengė istorinį negrįžimo tašką, kaip tinkamai pastebėjo Spengleris, Chamberlainas ir kiti. Jei ne neįtikėtinas, stebuklingas Adolfo Hitlerio atvykimas į paskutinę...

Machine Translated by Google

Vienintelis pakenčiamas kelias protingam, įžvalgiam ir jautriam žmogui, apsuptam pasibjaurėtinos ir į savižudybę linkusios civilizacijos, būtų buvęs susitaikymas su trumpalaikiais malonumais, kurie leido pabėgti nuo sielą traiškončios judaizuotos, kanibalizuotos ir krūtimis išbarstytos civilizacijos realybės, stačia galva skubančios atgal į džiungles vardan „humanizmo“.

Tačiau Adolfo Hitlerio pasirodymas istorijoje įrodo, kad baltojoje, Vakarų civilizacijoje vis dar yra pakankamai pasiaukojimo, kūrybinės energijos kibirkšties, kuri galbūt leistų baltajam žmogui išgyventi dar tūkstantį metų. Tačiau ši be galo brangi kibirkštis tokia ir liks bei greitai išnyks tamsoje, kol maža elitinė žmonijos mažuma, turinti sąmojo pamatyti, ką padarė Hitleris, yra pernelyg savanaudiška, bailė ir trumparegiška, kad pritaikytų istorijos pamokas, kol dar nevėlu amžinai, ir įkurtų Hitlerio mums duotą kibirkštį riaumojančioje kūrybos liepsnoje.

civilizacija, kurią įkūrė mūsų drąsūs protėviai.

Iki šiol baisi bausmė, kurią žydų žlugimo ir griovimo jėgos skyrė Adolfo Hitlerio civilizacijos kovotojams didvyriams, taip sugraudino ir išgąsdino pasaulį, kad net tie, kurie sugeba matyti ir suprasti žmonijai gresiantį pavojų ir Adolfo Hitlerio parodytą kelią į išsigelbėjimą, yra taip apgailėtinai prisirišę prie savo gyvenimo, laisvių ir patogumų, kad nedrįsta paimti šventos baltųjų išlikimo kibirkšties ir įkurti jos savo gyvybės alsavimu, kurį ji netrukus turi turėti – arba užgesti amžiams.

Arijai, baltoji žmonija yra ant tamsos ir užmaršties slenksčio. Ant uolų amžinoje juodumoje apačioje išmėtyti kitų visažinių, pompastiškų civilizacijų kaulai, kurios buvo
be abejo, negalėjo įsivaizduoti savo žlugimo tuo metu, kai juos supo išorinė imperijos galia ir didybė. Jie nesugebėjo suvokti ar susidurti su VISIŠKA augančio silpnumo ir „humanizmo“ grėsme, nesugebėjo sukaupti VISIŠKOS valios, reikalingos istoriniam žygiui į mirtį ir užmaršt pakeisti. Jie buvo per daug tingūs ir savanaudiški, godūs ir bailūs, kad klausytų tų mažyčių, kurie buvo sudeginti, nukryžiuoti, užmėtyti akmenimis, pamaitinti liūtams ar įteikti taurė...

Machine Translated by Google

cūga.

Jei po tūkstančio metų ir yra kokia nors istorija ir žmonės, galintys ją studijuoti, jie labiausiai su netikėjimu stebėsis atkakliu baltojo žmogaus atsisakymu panaudoti savo didžiulę jėgą, žinias ir Adolfo Hitlerio vadovavimo apvaizdos dovaną, kad išsigelbėtų nuo neįtikėtiniausios ir gėdingiausios vergijos, kurią patirdavo palyginti maža gauja šlykščių, patologiškai nesubalansuotų, fiziškai silpnų ir bailių, arogantiškų, tironiškų žydų.

Mūsų šiandieninės problemos nėra „amerikietiškos“, „britų“, „prancūzų“, „vokiečių“, „europiečių“ ar „afrikiečių“ problemos – tai VISŲ BALTAODŽIŲ VYRŲ IŠLIKIMO problemos.

Kuo, vardan pačios elementariausios priežasties, skiriasi tai, ar Bartholomew Buckingham gimė prie Temzės, Hans Schmidt prie Reino, ar Pierre Dubois prie...

Senos, Pero Olafsono Stokholme, Erico Erasmuso Durbane, Joe Doakso Podunke, Ohajuje, ar Johno Smitho Oklande, Naujojoje Zelandijoje, palyginimas su klausimu „Ar BUS dar
Baltramiejus, Hansas, Pjeras, Persas, Erikas, Džo ar Džonas?"

Mūsų planeta knibžda spalvotųjų būtybių, kurios mus skaičiumi pranoksta daugiau nei KETURIS PRIEŠ VIENĄ – ir visose mūsų tautose šios prastesnės būtybės, kaip mums sakoma, yra mūsų „lygios“, galinčios balsuoti už mūsų pinigus,
mūsų laisves, mūsų gyvenimus ir mūsų garbę. Pagal senamadiškas nacionalizmo ir demokratijos sampratas aš, Linkolnas Rokvelas, privalau branginti, rūpintis ir būti ištikimas kai kuriems žemiausio lygio žmonėms
džiunglių, su sąlyga tik, kad jų Juodoji užtvanka juos padovanojo pasauliui kokioje nors amerikietiškoje griovyje ar purvinoje lovelėje – nes tada, žinoma, jie yra „amerikiečiai“, ir argi mes visi nepuolame „Amerikos“?

Ar turėčiau būti ištikimas ir mirti už šiuos apgailėtinus ir apgailėtinus pusgyvūnius, savo „bendražygius amerikiečius“, iššudydamas milijonus geriausių savo rasės biologinių egzempliorių, nes Holivudo žydų gauja mus moko, kad amerikiečiai privalo nekęsti vokiečių?

Arba vėlgi, ar tai tam tikras geografinis regionas, į kurį turiu būti įstojęs, ištikimas, ir dėl kurio turiu nužudyti savo žmones ir galbūt mirti

Machine Translated by Google

Ar mano ištikimybė šiam geografijos gabalėliui apsiriboja tuo, kad
Kanados siena?

Bet galbūt būtent „amerikietiškumui“ turiu būti ištikimas ir už kurį turiu kariauti su vokiečių vyrais, moterimis ir vaikais. Tačiau kai nagrinėju tai, ką jie man vadina „amerikietiškumu“, suprantu, kad jis pirmiausia reiškia norą nuolankiai paklusti žydų vadovavimui mano kultūrai, vyriausybei, religijai, pramogoms ir net lytiniam gyvenimui.

Ne, visa tai nesąmonė.

Vienintelis dalykas, kuriam galiu būti ištikimas su giliu įsitikinimu – vienintelis lojalumas, kuris turi prasmę – yra mano RASINĖ, taigi ir kultūrinė, brolybė su mano tauta, nesvarbu, kur ji gimė! Kai ši lojalumas yra ginčijamas ir mano tautai gresia pavojus, beprotiška apsimesti, kad turime įtarti vienas kitą vien todėl, kad gyvename už įsivaizduojamų geografinių ribų, ir kad, tinkamai pasiruošus ir paraginti tarptautinės žydų gaujos, mes, baltieji vyrai, turime žygiuoti žudyti vienas kitą, bombarduoti vienas kitą iki pelenų ir amžinai nekęsti vienas kito, nes esame „prekybos konkurentai“ arba už „Amerikos demokratiją“, „Britų imperiją“ ar bet ką kitą pasaulyje.

Aš esu BALTAODIS ŽMOGUS ir visų kitų baltųjų vyrų brolis, ir aš ketinu stoti su jais visais ir, jei reikės, vesti juos kovoje už išlikimą prieš neapsakomą spalvotųjų žemės gyventojų grėsmę, kylančią žudyti ir plėšti baltuosius vyrus – ir vadovaujamus intriguojančių žydų!

Tačiau, kaip ir pirmasis žmogus analogijoje apie pasivaikščiojimą po gyvačių knibždančius džiungles, per daug mūsų baltųjų „lyderių“ nesuvokia kosminio problemos masto ir įsivaizduoja, kad tai kažkas, ką galima išspręsti „jų“ šalyje, ir perpus...
priemonės.

Tie maži keli žmonės, kurie supranta siaubingą ir absoliučią baltojo žmogaus situacijos skubumą, iki mūsų atvykimo į sceną bandė kovoti su mažesniu ginklų kiekiu nei toje kovoje už išlikimą. Dauguma geriausių lyderių įsivaizdavo, kad mažos apgultų baltųjų vyrų grupės, susibūrusios į mažas...

Machine Translated by Google

geografiniai susibūrimai už įsivaizduojamų linijų ir drąsiai vėjyje mojuojantys skirtingų spalvų audinio gabalėliais, gali išgyventi patys, ir po velnių tie kiti baltieji vyrai, kurie turi skirtingų spalvų audinio gabalėlių.

Žydai NIEKADA nepadarė klaidos, rimtai pasidalydami į šias netikras geografines „komandas“. Priešingai, žydai – su savo bolševizmu, sionizmu ir mišrūnų kultūra – puola VISUS baltuosius vyrus, VISUR ir VISĄ LAIKĄ. Jie siunčia savo juodaodžių armijas į visas mūsų tautas į visuotinę ataką prieš pasaulio baltąjį elitą, visiškai neatsižvelgdami į „nacionalines“ sienas, vėliavas, kalbas ar kultūras. Susidūrus su šia visiška tarptautine RASĖS sunaikinimo grėsme, milijonai tų, kurie jau mato pavojų, niūriai plepa apie „jankių imperializmą“, „Britų imperiją“, „nešvarius katalikus“, „amoralias ateistus“, „respublikonus“, „leiboristus“, „prakeiktus jankius“, „pirmiausia Vokietiją“ ir t. t., ir t. t., iki nauseam.

Kaip maži berniukai, apgulti pagrobėjų ir žudikų minios, jie negali atsispirti ginčams dėl to, kas turi daugiau rutuliukų susidūrę su mirtinu pavojumi, kurį laikinai pamiršta. Mūsų laikų kova – jei tokia iš viso bus – yra už BALTOSIOS RASĖS IŠLIKIMĄ!

Ir norėdamas išgyventi, baltasis žmogus turės ATKARTI žemę, kurią kadaise užkariavo ir civilizavo jo protėviai praliejęs tiek daug kraujo. Prisidengdamos tarptautine žydų organizacija, spalvotosios masės grasina grąžinti civilizaciją į laukinę gamtą.
Po Adolfo Hitlerio svastikos vėliava baltieji vyrai visame pasaulyje užvaldys planetą, kad išgelbėtų civilizaciją.

Žydų karas prieš civilizaciją iš tikrųjų buvo pasaulinė, milžiniška REVOLIUCIJA, kurios metu jie privertė milijonus mūsų žudyti vieni kitus šaukdami „Demokratija!“, „Turime mus!“, „Išlaisvinkite vergus!“, „Laisvė, lygybė, brolybė!“. O dabar jie ruošiasi galutinei skerdynei, kurios metu mes šauksime atitinkamai „Kapitalizmas!“ ir „Komunizmas!“, o dvi baltųjų vyrų komandos žudo vienas kitą žydų finansuojamomis vandenilinėmis bombomis.

Machine Translated by Google

Šių brolžudiškų ir savižudiškų karų metu žydai nebijojo paaukoti tūkstančių savo brolių savo velniškam tikslui, kaip jie padarė per paskutines siaubingas žudynes 1910 m.

1940-ieji. Žydai supranta tai, ką MES turime suprasti: kad jie žaidžia dėl didžiausių žmonijos žinių statymų –
visos žemės viešpatavimą – ir jie nebijo neišvengiamų strategijos ir taktikos išvadų, padiktuotų žinojimo apie tokius pavojus. Jei norime išgyventi, turime turėti sąmojo ir proto stiprybės, kad galėtume susidurti su mirtinais situacijos faktais ir veikti NEGĄSTIRIAI, GREITAI ir EFEKTYVIAI.

Žydai beveik žengė paskutinį žingsnį savo 4000 metų revoliucijoje – ATVIROS pasaulio valdžios srityje. Dabar jie turi visišką slaptą galią manipuliuoti ir kontroliuoti visą pasaulio veiklą, ir jiems tereikia šiek tiek „plauti smegenis“ bei palaužti masių valią, kad jų dominavimas pasaulyje taptų pripažinta ir oficialia galia. Jie kovojo ir iškovojo kelią į šią neįtikėtiną galią nepralenkiamu ryžtu ir geležine valia per keturiasdešimt amžių, ir tik stebuklas gali užkirsti kelią galutinei tokių fanatiškų karių pergalei, kad ir kokia tragiška ir žiauriai neteisinga būtų tokia pergalė žmonijai.

Netgi ateistai žydai – o jų yra dauguma – nepaaiškinamai tiki senovės žydų pranašystėmis, kad kai „įstatymas ateis iš Siono kalvų“ ir Jeruzalės, žydams ateis tūkstantmetis ir jie valdys žemę.

JIE DABAR YRA JERUZALĖJE ir jiems trūksta tik kelių kvartalų, kad miestas būtų visiškai užimtas! [PASTABA: Vadas Rokvelas rašė prieš 1967 m. karą, kurio metu žydai užėmė likusią miesto dalį.] Jie patiria pasaulinį siautulį, nes jau jaučia visišką pergalę, kurią netrukus jiems suteiksime, ir jie jau dabar ruošiasi savo aukojimo pergalės orgijai Tel Avive!

Šios neapsakomos grėsmės akivaizdoje, kad visas pasaulis ir mes visi pateksime į nusikaltėlių paranojų gaujos tironijos rankas, daugumos dešiniųjų lyderių siauras šovinizmas, konservatizmas ir regionalizmas yra didžiausia kvailystė! Su šeimininkais...

Machine Translated by Google

mišrūnai, žydai, vadovaujantys MILIJONAMS laukinių visame pasaulyje puolime prieš baltąjį civilizacijos elitą, ir kadangi istorinė pabaiga jau visai netoli, tik trumparegiškiausi lyderiai gali ir toliau laikyti mūsų vaikus suskirstytus ir bejėgius į amerikiečių, diksiekretų, katalikų, vokiečių, jankių, ateistų, olandų, konservatorių, airių ir t. t. „komandas“ – ir taip toliau, ir tai daroma per visą apgailėtiną, širdį veriantį sąrašą.

Žydas gali būti visa tai – bet PIRMIAUSIA – JIS YRA ŽYDAS!

Tai yra pirmoji civilizacijos gelbėtojo užduotis – o tam reikia išgelbėti baltąjį žmogų – priversti baltuosius žmones visiškai ir sąmoningai vertinti RASĘ, o ne bet kokią kitą ištikimybę. Mūsų žmonės gali būti demokratai, vokiečiai, katalikai ar anglai, jei nori ir jei tai atitinka jų tikslus, bet PIRMIAUSIA JIE TURI BŪTI BALTAISIAIS ŽMOGAIS! Priešingu atveju žydai laikys mus susiskaldžiusius, bejėgius ir nesuvokiančius mūsų rasinės vienybės ir stiprybės, o jie patys fanatiškai kovos kaip žydai, kad ir kur jie būtų, kol viskas baigsis.

Televizijos, raketų ir reaktyvinių lėktuvų pasaulis tapo per mažas, kad bet kuri baltųjų vyrų grupė galėtų mėgautis savižudiška prabanga kovoti vieni su kitais žydų vardu, kad ir kokia būtų propagandos priežastis. Mes tiesiog negalime sau leisti kovoti vieni su kitais, kai mus taip smarkiai ir mirtinai puola tokios nesibaigiančios minios, vadovaujamos tokio fanatiško ir velniško priešo kaip marksistas, sionistas žydas. Priežastis, kodėl baltasis žmogus taip ilgai pralaimi, yra ta, kad jis nesugebėjo arba atsisakė matyti savo problemos mastą ir neatidėliotiną skubumą. Jis leido sau būti blaškomam milijone mažų kivirčų dėl smulkmenų, o jo rasė buvo beveik išnykusi.

Kaip ir pirmasis žmogus analogijoje, mes nesupratome kelio, kliūčių pobūdžio ir, blogiausia, net nesuvokėme tikslo, kurį turime laimėti – arba mirti. Tas tikslas yra ir turi būti ŽEMĖS UŽVALDYMAS BALTAJAM ŽMOGUI, nes civilizacija priklauso vien nuo tokio baltųjų valdymo. Bet koks menkesnis tikslas yra visiškai bevertis, lygiai taip pat, kaip bevertis būtų ir pakartam žmogui vartoti vitaminus ir pasiekti tobulą sveikatą.

Machine Translated by Google

Ir toks fantastiškai sunkus ir kosminis tikslas kaip pasaulis Viešpatavimo negalima pasiekti sėkme, sėkme, pusiaukelėmis, maldomis, viltimis, gražiomis kalbomis, brošiūromis ar sporadišku smurtu. Turime siekti ir pasiekti PASAULINĘ KONTRREVOLIUCIJĄ prieš žydų marksistinę-sionistinę revoliuciją.

Ir revoliucijos niekada, niekada, NIEKADA nebūna spontaniškų ir atsitiktinių sukilimų rezultatas, o VISADA negailestingo, mokslinio planavimo ir kovos, pagrįstos nekintamais didelių socialinių perversmų dėsniais, produktas. Už šakių ir barikadų visada slypi planuotojų žvakių apšviestų sąmokslo planų istorija – kitaip revoliucija akimirksniu pasibaigtų.

Mūsų saujelė lyderių iki šiol ne tik nesugebėjo suvokti negirdėto tikslo, kurio turime siekti, masto, bet ir visiškai nesugebėjo susidoroti su savo siaubinga planavimo atsakomybe. Vėl ir vėl iškilo potencialūs lyderiai ir vedė mus apgailėtinomis pastangomis nukniaubti tigro uodegos galiuką, tik tam, kad iššvaistytų mūsų turtą, kraują ir didvyriškumą bevaisėje kovoje, kuri visada baigiasi sutriuškinimu vienu skaudžiu žvėries letenos smūgiu.

Žydų pasaulio revoliuciją gali sutriuškinti ir nugalėti tik kontrpasaulio revoliucija.

Bet kokia revoliucija turi būti planuojama kruopščiai ir tiksliai, laikantis geležinių dėsnių, reglamentuojančių žmonių elgesį masėse. Pasaulinė revoliucija, susidūrus su tarptautine ir stulbinančia žydų galia, turi būti planuojama ir vykdoma su tokiu meistriškumu ir negailestingumu, kokio neturime pasaulio istorijoje.

Svarbiausia tokio katastrofiško socialinio sukrėtimo kaip revoliucija taisyklė yra: „Kankinių kraujas yra bažnyčios sėkla!“ Galbūt tai skamba žiauriai ir brutaliai, tačiau vis dėlto tiesa, kad kuo didesnė žmonių sukrėtimų dalis siekiama, tuo didesnis kraujo kiekis ir ašarų srautai turi būti išlieti didžiuliais kiekiais, kad būtų pasiektas tikslas.

Toks precedento neturintis, milžiniškas judėjimas, kuris vienintelis gali pakeisti Vakarų pasaulio savižudybės tendenciją ir suteikti baltiesiems žmonėms dar tūkstantį išlikimo metų, niekada negalės...

Machine Translated by Google

būti paleistas – jau nekalbant apie laimėjimą – bet kokiu saugiu, neskausmingu ar lengvu būdu. Net ir paprastos kančios bei kankinystė yra pernelyg menki, kad galėtume išgyventi tokį judėjimą, kurį turime įžiebti, kad išliktume. Viskas, kas susiję su dabartine mirtina kova dėl pasaulio viešpatavimo, yra ir turi būti... Olimpiečiai, ir mes negalime vengti olimpinių AGONIŲ, jei norime tikėtis laimėti.

Galingi judėjimai visada reikalauja milijonų žmonių, kurie aistringai ir pasiaukojamai atsiduoda revoliucijos reikalui. Ir šios milžiniškos žmonių masės niekada nebus paskatintos pulti į revoliucijos liepsnas, šaukdamos „Palanki prekybos balanso!“ arba „Valstybių teisių!“ ir pan. Tik ESMINĖS žmogaus psichikos gelmėse slypinčios paskatos gali pakelti lėtai judančias mases iš jų neišmanančios apatijos į laukinį emocijų lygį, kuris jas visiškai nuneša revoliucijos potvynio banga. Niekas taip nepaveikia šių esminių masių emocijų kaip DIDVYRIŠKUMAS, ir tik didžiausias didvyriškumas dabar gali išgelbėti baltąjį žmogų nuo letargo ir paralyžiuojančios žydų baimės.

Ir nėra jokio kito simbolio, išskyrus svastiką, ir jokio kito vardo, išskyrus Adolfą Hitlerį, kurie būtų taip gražiai apskaičiuoti, kad sukeltų persekiojimą ir iš to kylantį didvyriškumą, kuris vienintelis gali suvienyti ir įžiebti baltąjį žmogų nenugalimai antižydiškai marksistinei-sionistinei revoliucijai. Iki Adolfo Hitlerio atėjimo pasaulio baltieji vyrai neturėjo nieko, absoliučiai NIEKO bendro tikslo, bendrų didvyrių, bendrų kankinių, šventų šventovių, vardų ir simbolių. Tačiau dabar, po to, kai milijonai jaunų vokiečių baltųjų vyrų didvyriškai paaukojo savo brangias gyvybes pirmojoje tikroje istorijoje kovoje už baltąjį elitą, pagaliau turime krauju permirkusias šventoves, simbolius ir kankinius, kurie yra pats elementariausias revoliucijos dalykas.

Milijonai vienodai brangių jaunų baltųjų vyrų priešingoje pusėje, kovojančių už velniškus komunistinius-sionistinius žydus, praras savo gyvybes visiškai veltui, nebent mes su tuo susitaikysime.
milžinišką kraujo auką ir panaudoti ją siekiant užtikrinti, kad brangus baltųjų kraujas daugiau niekada nebus pralietas kovojant už žydus ir juodaodžius.

Machine Translated by Google

Nepaisant to, ir neįtikėtina, bet laimingi viso šio pasiaukojimo ir didvyriškumo paveldėtojai – šių brangių, krauju suteptų vėliavų ir šventų vardų gavėjai – atmeta jų palikimą kaip „nepraktišką“.

„Mes niekada negalime laimėti atvirai laikydamiesi nacionalsocializmo ir svastikos“, – silpnai aiškina šie ponai. „Žydai išmokė žmones jų per daug nekęsti“, – priduria jie. „Jei mes naudosime svastiką ir pernelyg atvirai girsime Hitlerį, jie mus įmes į kalėjimą arba nužudys!“ Ir argi jie neišmetė VISŲ svastikos kūrėjų?
revoliucijos, įskaitant raudonosios revoliucijos žydų kūrėjus, kalėjime – ir netgi kai kuriuos iš jų nužudyti? Ar mes, nacionalsocialistai, turėtume būti labiau išsigandę ir bailūs nei žydų gauja? Būtent persekiojimas ir kraujo praliejimas, kurio siekia išvengti tokie neryžtingi asmenys, yra mūsų pergalės sine qua non [kažkas absoliučiai būtina ar esminė] sąlyga!

Tai ne tušti žodžiai. Aš asmeniškai įrodžiau jų tiesą čia, Amerikoje, pasaulio žydų galios centre, būdamas sumuštas, eidamas į kalėjimą ir psichiatrijos ligoninę, netekdamas savo brangios šeimos ir gyvendamas kaip gyvulys. Po dvylikos dienų, kai rašau tai, man vėl gresia kalėjimas. Šie dalykai nemalonūs ir netgi širdį veriantys – bet jie TURI BŪTI!

Per dvejus metus pakilau į vadovaujančias pareigas pasaulinėje kovoje už baltąjį žmogų, pradėdamas kaip be pinigų, nežinomas ir be pagalbos vienišas individas, kaip ir milijonai kitų – tiesiog ir vien dėl to, kad su dėkingumu ir meile naudojau brangius vardus ir simbolius, kurie buvo nuplauti ir suvilgyti tokiuose kraujo ir ašarų vandenynuose – svastiką ir lyderio Adolfo Hitlerio vardą.

Laikinos ir efektingos politinės sėkmės visada lengvos. Visada paprasčiau ir greičiau įsidėti įklotus į švarką, nei mėnesių ar metų darbo ir prakaito dėka užsiauginti žmogiškus raumenis, kurie užpildytų paltą. Jau penkiasdešimt metų nuolat kyla ir krenta „dešiniųjų“ arba baltųjų judėjimai, paremti vien tik įklotais.

Remdami motinystę, dorybę, patriotizmą ir kt., vengdami žiaurių pareiškimų apie tikrąjį tokių organizacijų tikslą, kuris būtinai turi būti sunaikinimas

Machine Translated by Google

Komunistiniai-sionistiniai žmonijos priešai – didžiulės baikštių „patriotų“, „konservatorių“ ir net kelių „griežtų“ antisemitų bandos – galėtų būti sugautos. Tačiau šių žmonių toks judėjimas netraukia, nes jie taip užsidegę revoliuciniu užsidegimu, kad vargu ar galima sulaikyti juos nuo užpuolimų prieš savo kankintojus gatvėse. Jie verčiau prisijungia prie „patriotų“ visuomenės, kad palengvintų savo sąžinės graužatį apsimesdami kovojantys su žydais, jų išdavyste ir teroru, ką jie vadina „gudriais pogrindžio metodais“. Jie atsikrato savo susierzinimo dėl žydų ir juodaodžių tironijos kartą per savaitę „mitingo“ (žinoma, privačiame) metu ir tada laimingai skuba namo į dar vieną pelno, vakarėlių ir televizijos savaitę.

Tokie Galingi Pelytės pasibaisėja, kai jiems siūloma gatvėje dalinti lankstinukus arba piketuoti dėl kokio nors pasipiktinimo demonstruojančio žydų-komunistinės arogancijos. O jei kas nors demaskuoja ne tik žydus tokius, kokie jie yra, bet ir šiuos politinius dykinėlius, kurie eikvoja paramą ir energiją tikrai kovai, šie didvyriai atsako staugdami, kad esi provokatorius, siekiantis, kad jie visi būtų nukryžiuoti kaip nacių gauja – kuo jie, jei ne jų pasibjaurėtinu bailumu, kitaip ir galėtų būti.

Pasaulinės antižydiškos revoliucijos užduotis nėra pritraukti ir organizuoti šiuos niekingus sėkmelius, o išvaryti juos iš kelio ir iš verslo, kad jie negalėtų iš Judėjimo išpešti net menkiausios paramos, skirtos nenaudingiems „projektams“, kaip jie darė jau daugelį metų. Niekas taip neatlieka šios užduoties kaip svastika. Politiniai benamiai, spekuliantai, prostitutės ir bailiai, pakišę uodegas tarp kojų, šliaužioja nuo šio kabliuko kryžiaus, kaip velnias nuo šventinto vandens.

Kita vertus, svastika turi nenugalimą trauką drąsiems, narsiems, velniškai nerūpestingiems ir kovojantiems JAUNIEMS vyrams, kurių mums reikia. Amerikoje dauguma jų yra tiesiog nekenčiantys juodaodžių dėl savo gryno baltojo vyro instinkto. Kai jie sužino apie žydų vaidmenį gėdingoje juodaodžių situacijoje, jie per kelias minutes tampa naciais. Tada tai tik mėnesių darbas, kol jie taip pat supras

Machine Translated by Google

gilesnę reikšmę, idealizmą ir tikruosius Judėjimo tikslus.

Tačiau dar svarbiau už šiuos privalumus yra tai, kad krauju permirkusi svastika žydams daro antgamtinį poveikį. Juk tai tik kelios juodos linijos, tačiau jos išveda žydus iš įprastos gudrios ir apskaičiuojančios mąstysenos ir paverčia juos isteriškais bei kvailais. Jiems tai ne tik linijos, bet ir siaubinga negailestingo demaskavimo, greito teisingumo ir siaubingo kerštо grėsmė, kurios, jų kaltos sąžinės žodžiais tariant, jie labai nusipelnė. Tai tarsi elektros kėdės paveikslas persekiojamam žudikui.

Ramus, apskaičiuojantis žydas yra pavojingiausias žvėris žemėje. Pasitelkęs savo velnišką, iškrypusį, bet genialų protą, žydas beveik įveikė mus visus. Tačiau isteriškas, rėkiantis žydas, pamišęs iš neapykantos ir baimės būti nubaustam už savo nusikaltimus, yra bejėgis glaistas apskaičiuojančio nacionalsocialisto rankose.

Mes tai įrodėme ne kartą – kai žydų tarybos išleido milijonus dolerių, kad skleistų žinią tarp žydų, jog mus ignoruotų. Tačiau kaltų mažų nusidėjėlių minios to negali padaryti!
Kai jie pamato tą svastiką ir išgirsta mus giriant Adolfą Hitlerį ir apibūdinant dujų kameras išdavikams, jie tampa rėkiančiais, laukiniais geto žydais, kurie amžinai susprogdino savo pergales paskutinę akimirką savo beprotiškomis neapykantos ir kerštо aistromis.
Rezultatas yra politinio judėjimo gyvybės šaltinis: VIEŠUMAS! Nepaisant žydų dominavimo visose viešosios informacijos priemonėse, svastikų ir nacionalsocialistų demonstravimo viešose gatvėse negalima nuslėpti ar ignoruoti neišduodant žaidimo esmės. Jie, žinoma, gali nuslėpti naujienas.

Bet tada per daug žmonių suvokia savo spaudos galią ir cenzūra. Ir kai jaunasis Judėjimas sugeba priversti viešinti savo egzistavimą milžiniškuose nacionaliniuose televizijos tinkluose, žurnaluose, spaudoje ir kt. – tai tarnauja kaip aiški žinutė milijonams nusivylusių žmonių, kurie ieško tokio judėjimo. Tik taip mes galėjome susisiekti su tūkstančiais žmonių visame pasaulyje, kurie niekada anksčiau nebuvo apsirengę jokia „patriotine“ apranga, bet negalėjo atsispirti Amerikos nacių partijai ir Pasaulio nacių sąjungai.

Machine Translated by Google

Nacionalsocialistai. [PASTABA: Vadas Rokvelas oficialiai pakeitė savo organizacijos pavadinimą į NACIONALINĖ SOCIALISTINĖ BALTŲJŲ ŽMONIŲ PARTIJA per paskutinę nacionalinę darbuotojų konferenciją 1967 m. birželį.]

Svastika ir Hitleris toli gražu nėra girnos, o iš tikrųjų yra atsakymas į amžiną dešiniųjų problemą – pinigus!
Kai neturi pinigų popieriui, posėdžių salėms ir pan. – kaip mūsų pusė niekada neturi – gali eiti į gatves, žygiuoti, dalinti savadarbius skelbimus ir piketuoti – veltui. Žydai siautėja, puola – o tu tada gali nemokamai naudotis milijonų dolerių vertės žydų televizija, laikraščiais, žurnalais ir pan. Žinoma, gali būti, kad prapliups kraujas ir teks kurį laiką sėdėti kalėjime, kol atsigausi. Tačiau tai maža kaina už stulbinančius rezultatus.

Be nemokamos viešumos, lydinčios atvirą nacių veiklą, taip pat pastebėsite, kad pats šio dalyko įžūlumas pritrauks jaunus kovotojus, kurių jums reikia, net jei jie nieko nežino ir jiems nerūpi verslo politika. Jie žavisi gryna drąsa ir ryžtu. Vėliau, kai jie šiek tiek geriau sužinos faktus, jie kovos už idealus ir baltąjį žmogų. Tačiau iki tol šie vertingi jūsų žodžio laisvės gynėjai kovos tik dėl malonumo.

Svarbiausia, kad svastika išgelbės jus nuo esminės dešiniųjų pakraipos klaidos – tas saldus protas pakeis pasaulį ir išgelbės mus nuo žydų tironų.

Protas žmonių gyvenime dar tik kūdikis, brangus ir retas vystymasis, aptinkamas be galo mažos homo sapiens mažumos mutacijos paveiktose smegenyse. Ir net tie keli genijai, gebantys panaudoti tikrą, nepriklausomą protą, beveik visiškai nesugeba elgtis pagal to proto diktatą – tai viena iš priežasčių, kodėl tiek daug jų patiria nesėkmę pasaulyje, kuris nevertina nei jų, nei jų proto.

Tai JĖGA, GALIA, STIPRYBĖ, kuri valdo pasaulį – nuo potvynių ir atoslūgių iki kaimyno sprendimo prisijungti prie Rotary. Tik menka mažuma keistuolių pakeičia savo nuomonę, įtikinta pranašesnio argumento. Didžioji masė, įskaitant ir...

Machine Translated by Google

Šiandieniniai „intelektualai“ keičia savo nuomonę tik tam, kad prisitaikytų. Kitaip tariant, didžioji dauguma VISADA lenkiasi stipriausiai nuomonei – tai nuomonei, kuri atneša atlygį ir išvengia bausmės.

Dešinieji nagrinėja savo priežastis, argumentus ir faktus ir nustato juos teisingus ir gerus – kad ir kokie jie būtų. Tada jie pasipiktina, kad kaimynai negali matyti ir įvertinti šio teisingumo ir, labai tikėtina, išmes juos iš namų už tai, kad jie kursto „neapykantą“. Tačiau taip yra tik dabar. Nevykėliai laikysis bet kokios nuomonės, kuri, regis, rodo didžiausią jėgą ir VALIĄ SIEKIANT GALOS. Jie yra visiškai, beviltiškai moteriški savo požiūriu į protą ir visada, VISADA teikia pirmenybę jėgai, o ne „teisumui“.

Kai jos sako „ne“ mūsų svastikai ir nacionalsocializmui, jos tėra amžinos moterys, sakančios „ne“, bet turinčios omenyje: „Jei priimsi mano „ne“, vadinasi, esi silpnuolis ir neturi teisės į mano palankumą. Pažiūrėkime, ar turi pakankamai vyriškumo ir jėgų PRIVERSTI mane pasakyti „taip“!“

Jie mūsų dabar nekenčia, nes esame silpni ir bejėgiai. Jokia pasaulio logika niekada neprivers jų mylėti mūsų ar mūsų idėjų, kad ir kaip stengtumėmės jas pagražinti, kol neįsitikinsime jų GERBIMO IR ŽAVESIO MŪSŲ VALIAI, savo drąsai, savo jėgai! Kad ir kokie kvaili jie būtų, jų instinktai užuosti jėgą ir stiprybę vis dar tyri, o bandymas ĮSKLEIDŽTI nacionalsocialistines idėjas „patriotų lygų“ ir kitų malonių, saugių grupių pavidalu labai teisingai atstumia juos kaip bailių ir gudrių žmonių veiksmus.

Į VELNĄ tie gudrūs, saugesni metodai! Jie mus persekioja lygiai taip pat, kaip ir tiesioginiai, atviri metodai, ir kaskart pasmerkia mus apgailėtinai, slaptai nesėkmei. Jei būsime paskutiniai baltieji vyrai, užkariavę pasaulį; jei mus galiausiai užvaldys žiurkių gauja, bent jau susidurkime su savo rasės mirtimi taip, kaip mūsų protėviai susidūrė su savąja – kaip VYRAI.

Nešliaužkime tarp žiurkių maldaudami pasigailėjimo ar bandydami jas aplenkti ir patys neapsimeskime žiurkėmis!

Stovėkime ant istorijos pastolių – jei pakibsime, privalome – kaip

Machine Translated by Google

Niurnbergo kankiniai, aukšti ir išdidūs! Ar gyvenimas toks saldus, ar komfortas toks brangus, o darbas žydų apskaitos namuose toks šventas, kad mes BIJOME griebti galingą ADOLF HITLERIO ranką, tiesiančią mus iš mūsų šlovingos praeities? Vėlgi,
Pragaras su slapyvardžiu ir saugumu!

Žydams būdinga būti gudriems ir klastingiems. Mūsų žmonių genialumas visada buvo džiaugsminga stiprybė, tvirtas ryžtas, tiesmukiškumas, vyriška drąsa ir liepsnojantis didvyriškumas. Kai žydai savo ekonominiu terorizmu, kalėjimais, chuliganais ir kartuvėmis gąsdina baltąjį žmogų, kad šis padėtų lazdą, ir provokuoja jį bandyti pergudrauti žydų tironiją, žydai visiškai išsekino kadaise stiprų baltąjį žmogų ir pasmerkė jį negarbei bei pralaimėjimui. Baltasis žmogus NIEKADA negali laimėti slapčia!

Šiaurės civilizacijos aušroje žemesnės rasės drebėdavo savo grubiuose nameliuose ir melsdavosi: „Viešpatie, išgelbėk mus nuo šiaurės vyrų įniršio!“ Būtent TOKIE žmonės kūrė Vakarų civilizaciją. Jei dabar civilizaciją reikia išgelbėti nuo išsigimusių žydų spiečių, jų kanibalų bendrininkų ir neapsakomai sugedusių liberalių draugų, tai ją išgelbės TOKIE žmonės, NIEKADA neslapstantys!

BALTASIS ŽMOGAU! Tavo venomis teka tas pats geležinis tavo galingų protėvių kraujas! Iškili ADOLF HITLERIO figūra tiesia milžinišką ranką, kad pakeltų tave į pasaulį užkariaujančią GALYBĘ! Jau pakankamai ilgai drebėjai prieš pigmėjus! Dabar KELKIS! Mesk iššūkį žiurkėms ir parazitams po tavo kojomis! Leisk jiems pajusti tavo bato pirštus ir kulną! Trypk juos!

Jūs miegojote. Kai atsikelsite ir minios vėl pamatys, kaip atrodo JĖGOS žmogus, jos mylės jus taip, kaip dabar įsivaizduoja, kad jūsų nekenčia. Su nacionalsocializmo kibirkštimi, įžiebta Adolfo Hitlerio, deginančia jūsų krūtinėje, jūs esate nenugalimas! IN HOC SIGNO VINCES! Svastikos ženkle JŪS nugalėsite!

Susikibkite rankomis su Amerikos, Britanijos, Islandijos, Danijos ir kitų baltųjų šalių didvyriais, kurie iškėlė šventąją svastikos vėliavą ir gynė ją savo krauju. Ji pakilo iš...

Machine Translated by Google

Berlyno pelenai, ir niekada nebebus išvežti žemyn. Atsistokite kartu su mumis prieš Adolfo Hitlerio ir pasaulį užkariaujančios baltosios rasės aukurą ir, kaip ir mes, paaukokite savo gyvybę, kad vėl atneštumėte į pasaulį Vakarų baltosios civilizacijos tvarką ir teisingumą.

Išmokykime išdavikus, žiurkes ir pigmėjus dar kartą krūpčioti iš siaubo savo trobelėse ir melstis:

„Viešpatie, išgelbėk mus nuo ŠIAURĖS ŽMONIŲ ĮNIRŠČIO!“

Machine Translated by Google

mano legionieriams VIII skyrius Demokratija prieš tautą

Korneliu Zelea Codreanu

Machine Translated by Google

parlamente

Dėl šių rinkimų patekau į Parlamentą; likau vienas priešiško pasaulio viduryje. Man trūko šio parlamentinio gyvenimo patirties ir demokratinės retorikos talento, kupino tuščiavidurių, bet pompastiškų, blizgančių frazeologijų, į veidrodį žiūrinčių gestų ir didelės dozės įžūlumo. Savybių, kurios padeda pasiekti sėkmę, pakilti, Dievas manęs neapdovanojo – galbūt tam, kad išvengčiau pagundos kopti politiniais laiptais.

Visą laiką, kol dirbau Parlamente, niekada neperžengiau padorumo ir pagarbos įstatymų vyresniems už save žmonėms, kad ir kokie jie būtų mano didžiausi priešai. Nebuvau išjuokęs, prisiekęs, iš manęs nesijuokęs, ar ką nors įžeidinėjau, o tai reiškė, kad negalėjau tapti to gyvenimo dalimi. Likau izoliuotas ne tik dėl to, kad buvau vienas prieš kitus, bet ir visiškai izoliuotas nuo tokio gyvenimo.
Vieną vakarą, gana vėlai, kai svarstymai artėjo prie pabaigos ir suolai buvo beveik tušti, man buvo suteiktas žodis. Bandžiau parodyti, kad mūsų šalį užpuolė žydai; kad ten, kur invazija didžiausia, žmonių kančios yra baisiausios: Mamurezyje žydų egzistavimo mūsų žemėje pradžia pranašavo rumunų mirtį; kad jų skaičiui augant, mes mirsime; kad galiausiai rumunų tautos lyderiai, demokratijos ir politinių partijų amžiaus vyrai, išdavė savo žmones šioje kovoje, pateikdami...

tarnaudami dideliems nacionaliniams ar tarptautiniams finansams.
Parodžiau, kad „Marmorosch Blank Bank“, to žydiško sąmokslo ir korupcijos lizdo, portfelyje figūruoja daugybė politikų, kuriems šis bankas „paskolino“ pinigų; ponas Brandschas,
Valstybės sekretoriaus pavaduotojas 1 1 1000 lėjų; Banca Taraneasca iš p. Davilia, 4 677 000 lėjų; Ponas Lunianas 407 000 lėjų; P. Madgearu 401 000 lėjų; P. Filipescu 1 265 000 lėjų; P. Raducanu 3 450 000 lėjų; Raducanu bankas 10 000 000 lėjų; P. Pangal (Škotijos apeigų mūro vadovas Rumunijoje) 3 800 000 lėjų; p.
Titulescu 19 000 000 lėjų – visi jie yra Rumunijos visuomenės lyderiai

Machine Translated by Google

gyvenimas. „Be šių, yra ir kitų, labai daug, bet negalėjau gauti jų sąrašo.“ Kažkas mane pertraukė sakydamas:

„Tai pasiskolinti pinigai, jie bus grąžinti.“

Aš atsakiau: „Ar tai bus grąžinta, ar ne, nežinau.“

Bet aš jums sakau vieną dalyką: kai kas nors skolinasi pinigų iš tokio finansinio šaltinio, jis yra įsipareigojęs, kai ateina
valdžią, ją patenkinti arba net jei jis nėra valdžioje, ją paremti, bet bet kokiu atveju jos neatskleisti, kai ji turėtų būti atskleista“.

Tada perskaičiau sąrašą, iš kurio, atmesdamas bet kokią neigimo galimybę, parodžiau, kaip nuo karo iš Rumunijos valstybės buvo apgauta apie 50 milijardų lėjų, valdant demokratiją – garbingiausią ir tobuliausią „žmonių valdomos žmonių“ valdymo formą! „Demokratijos“ vadovybė, turinti pagrindinę nuolatinės žmonių „kontrolės“ idėją, kai per 15 valdymo metų iš žmonių, didžiojo valdytojo, buvo apvogta pasakiška 50 milijardų lėjų suma. Tada pateikiau keletą kritinių pastabų apie demokratiją.

Galiausiai pateikiau septynis reikalavimus:

1. Reikalaujame įvesti mirties bausmę nesąžiningiems viešųjų lėšų valdytojams. Šioje vietoje mane pertraukė Teologijos fakulteto profesorius ponas Ispiras: „Pone Codreanu, jūs vadinate save krikščioniu, krikščioniškų idealų skleidėju. Primenu, kad jūsų ką tik iškelta idėja yra antikrikščioniška.“ Aš atsakiau: „Profesoriau, kai reikia rinktis tarp savo šalies ir vagies mirties, aš renkuosi vagies mirtį ir manau, kad esu geresnis krikščionis, jei neleisiu vagiui sugriauti mano šalies ir jos sunaikinti.“

2. Reikalaujame turto tyrimo ir konfiskavimo
tų, kurie nuniokojo mūsų vargšę šalį.

3. Reikalaujame, kad visi politikai, kurie gali būti pripažinti kaltais dėl darbo prieš mūsų šalies interesus, remdami šešėlines privačias spekuliacijas ar kitaip, būtų patraukti baudžiamojon atsakomybėn.

teisingumas.

4. Reikalaujame, kad ateityje politikams būtų uždrausta
įvairių bankų ir finansų įstaigų administracinės valdybos

Machine Translated by Google

įmonės.

5. Reikalaujame išvaryti negailestingų išnaudotojų minias, kurios čia atvyko išgauti turtus iš mūsų žemės ir išnaudoti mūsų rankų darbo.

6. Reikalaujame, kad Rumunijos teritorija būtų paskelbta neatimama ir nepažeidžiama Rumunijos tautos nuosavybė.

7. Reikalaujame, kad visi agitacijos agentai būtų pasiųsti į darbą ir kad būtų įsteigta viena vadovybė, kuri įkvėptų visą Rumunijos tautą vienu ritmu ir vienu protu.

Tai buvo pirmieji bandymai viešai suformuluoti keletą politinių priemonių, kurias laikiau skubiausiomis. Jos nebuvo ilgo mąstymo ar ideologinių paieškų rezultatas, o trumpalaikių apmąstymų apie tai, ko Rumunijos žmonėms reikėjo tada ir nedelsiant, rezultatas.

Po šešių mėnesių atsirado keli gana populiarūs judėjimai, kurių programoje buvo trys mano pateikti pradiniai punktai:

1. Mirties bausmė,

2. Turto tyrimas ir

3. Politikų negalėjimas patekti į administracines valdybas – tai reiškė, kad ir kiti jas laikė būtinomis.

Keletas pastebėjimų apie demokratiją

Tolesniuose puslapiuose noriu pateikti keletą savo kasdienės patirties išvadų taip, kad jas galėtų suprasti bet kuris jaunas legionierius ar darbininkas. Mes gyvename drabužiai, demokratijos formos. Įdomu, ar jos geros? Mes dar nežinome. Tačiau vieną dalyką matome: tiksliai žinome, kad dalis didesnių ir labiau civilizuotų Europos tautų atmetė

Machine Translated by Google

šiuos drabužius ir apsivilko naujus. Ar jie juos nusimetė, nes buvo geri? Kitos tautos taip pat deda visas pastangas juos nusimesti ir pakeisti. Kodėl? Ar gali būti, kad visos tautos
išprotėjo? Kad tik Rumunijos politikai liko išmintingiausiais žmonėmis visame pasaulyje? Atrodo, negaliu tuo iki galo patikėti.
Žinoma, tie, kurie juos pakeitė arba nori tai padaryti, turi savų priežasčių.

Bet kodėl turėtume rūpintis kažkieno kito priežastimis? Verčiau pasirūpinkime priežastimis, kurios priverstų mus, rumunus, nusimesti šiuos demokratijos drabužius.

Jei neturime priežasčių jų išmesti, jei jie mums tinka, tuomet turėtume juos pasilikti, net jei visa Europa juos išmestų. Tačiau jie mums taip pat netinka, nes:

1. Demokratija ardo Rumunijos tautos vienybę, suskaldo ją į partijas, kursto ir taip suskaldo, sunkiu jos istorijos momentu pastatydama ją prieš vieningą žydų valdžios bloką. Vien šis argumentas yra toks rimtas mūsų egzistencijai, kad būtų pakankama priežastis pakeisti šią demokratiją į bet ką, kas galėtų garantuoti mūsų vienybę: būtent į mūsų gyvenimą; nes mūsų susiskaldymas reiškia mirtį.

2. Demokratija paverčia milijonus žydų Rumunijos piliečiais, padarydama juos lygius rumunams ir suteikdama jiems lygias teises valstybėje. Lygybė? Kokiu pagrindu? Mes čia gyvename tūkstančius metų; su plūgu ir su ginklu; su savo darbu ir savo krauju. Kodėl turėtume būti lygūs tiems, kurie čia gyvena vos 100, 10 ar 5 metus? Žvelgiant į...

praeityje mes sukūrėme šią valstybę. Žvelgiant į ateitį, mes, rumunai, esame prisiėmę visą istorinę atsakomybę už Didžiosios Rumunijos egzistavimą; jie jos neturi. Kaip žydai galėjo būti
pripažinti atsakingais prieš istoriją už Rumunijos valstybės išnykimą?
Apibendrinant: jie neturi nei lygybės darbe, aukose ir kovose, kurios sukūrė valstybę, nei lygybės...
atsakomybė už savo ateitį. Lygybė? Pagal senovės maksimą, lygybė reiškia nevienodą elgesį su nelygiais dalykais. Kuo remdamiesi žydai reikalauja vienodo elgesio, politinių teisių
lygūs rumunų?

Machine Translated by Google

3. Demokratija nepajėgi tęsti pastangų. Susiskaldžiusi į partijas, kurios valdo vienerius, dvejus ar trejus metus, ji nepajėgi
ilgalaikio plano sumanymas ir įgyvendinimas. Viena partija anuliuoja kitos planus ir pastangas. Tai, ką sumanė ir pastatė viena partija, šiandien nugriauna kita. Šalyje, kuriai reikia statybų, kurios istorinis momentas yra būtent tos statybos, šis demokratijos trūkumas kelia grėsmę. Tarsi ūkyje savininkai keistųsi kasmet, kiekvienas ateina su skirtingais planais, atsisako to, ką darė pirmtakai, o jų darbą panaikina kitas savininkas.

rytoj.

4. Demokratija neleidžia politikui atlikti savo pareigos tautai. Labiausiai geros valios politikas demokratijoje tampa savo rėmėjų vergu; jis arba tenkina jų
asmeninius apetitus arba jie sunaikina jo paramą. Politikas gyvena tironijos ir nuolatinės rinkėjų grėsmės veikiamas. Jis pastatomas į tokią padėtį, kur turi rinktis – atsisakyti savo viso gyvenimo darbo arba patenkinti savo rėmėjus. Ir tada politikas patenkina jų apetitus; ne iš savo, o iš šalies kišenės. Jis kuria darbo vietas, pareigybes, misijas, komisijas, sinekūras – visa tai apkrauna nacionalinį biudžetą, kuris vis labiau apkrauna vis labiau sulinkusias žmonių nugaras.

5. Demokratija nepajėgi turėti autoriteto. Jai trūksta sankcijų galios. Partija, bijodama prarasti savo rėmėjus, netaiko sankcijų tiems, kurie gyvena iš skandalingų, milijonus siekiančių verslo sandorių, vagysčių ar lėšų pasisavinimo; ji taip pat netaiko jokių sankcijų politiniams priešininkams, kad šie neatskleistų jos pačios šešėlinių sandorių ir neteisingų veiksmų.

6. Demokratija tarnauja didžiajam finansui. Dėl brangios sistemos ir konkurencijos tarp įvairių grupių demokratijai reikia daug pinigų. Kaip natūrali pasekmė, ji...
tampa didžiojo žydų tarptautinio finansų vergu, kuris jį pavergia subsidijomis. Tokiu būdu tautos likimas atitenka bankininkų kastai.

Machine Translated by Google

IŠRINKIMAI, ATRANKA, PAVELDĖTUMAS

Tauta nėra vedama pagal jos valią: demokratinę formulę; ir ne pagal vieno individo valią: diktatorišką formulę.

Bet pagal įstatymus. Aš čia nekalbu apie žmonių sukurtus įstatymus. Yra normos, natūralūs gyvenimo dėsniai; ir yra normos, natūralūs mirties dėsniai. Gyvenimo dėsniai ir mirties dėsniai. Tauta eina į gyvenimą arba mirtį priklausomai nuo to, kiek ji gerbia vieną ar kitą iš šių dėsnių.

Lieka atsakyti į vieną klausimą: kas tautoje gali suprasti ar intuityviai žinoti šias normas? Žmonės? Minia? Jei taip būtų, manau, kad yra per daug...

Tikėtasi. Minios nesupranta daug paprastesnių dėsnių. Kad jie būtų suprasti, juos reikia jiems aiškinti nuolat kartojant – taip, prireikus net baudžiant.

Štai keletas pavyzdžių įstatymų, kurie yra būtini žmonių gyvenimui, kuriuos daugelis supranta tik sunkiai: užkrečiamos ligos atveju ligoniai turi būti

izoliuotas ir reikalinga bendra dezinfekcija; kad saulės šviesa turi patekti į namus, todėl name turėtų būti dideli langai; kad jei galvijai geriau šeriami ir jais rūpinamasi, jie duoda daugiau naudos žmonėms
mityba ir kt. Jei minia nesupranta arba sunkiai supranta kelių dėsnių, kurie yra tiesiogiai būtini jos gyvenimui, kaip kas nors gali įsivaizduoti, kad tai, kas

demokratija, turinti būti valdoma per save, galėtų suprasti sudėtingiausius gamtos dėsnius; arba kad ji intuityviai pažintų subtiliausias ir nepastebimas žmogaus lyderystės normas, normas, kurios
projektas, einantis už savęs, savo gyvenimo, savo gyvenimo reikmių ribų, arba kuris taikomas ne tiesiogiai jam, o aukštesniam subjektui – tautai?

Norint gaminti duoną, aušti batus, plūgus, ūkininkauti, vairuoti tramvajų, reikia specializuotis, argi nereikia specializacijos, kai...

Machine Translated by Google

Kalbant apie reikliausią lyderystę – tautos vadovavimą? Ar nebūtina turėti tam tikrų savybių?

Išvada: tauta negali pati savęs valdyti. Ją turėtų valdyti jos elitas. Būtent per tą kategoriją vyrų, gimusių jos glėbyje ir turinčių tam tikrų gabumų bei...

specialybės. Kaip bitės augina savo „motinėlę“, taip tauta turi auginti savo elitą. Panašiai ir minia, savo poreikiais, kreipiasi į savo elitą, valstybės išminčius.

Kas renkasi šį elitą – minią? Rėmėjų galima rasti bet kokioms „idėjoms“, o balsų – bet kam, kandidatuojančiam į valstybės pareigas. Tačiau tai priklauso ne nuo to, kaip žmonės supranta tas „idėjas“, „įstatymus“ ar „kandidatus“, o nuo visiškai kitokio dalyko: nuo individų miklumo pelnyti minios palankumą. Nėra nieko kaprizingesnio ir nestabilesnio...

nuomonės nei minia. Nuo karo ši minia savo ruožtu gyrė vienas kitą – avereskietę, liberalią, nacionalistinę, nacionalistinę-valstietę, iorganišką ir t. t., tik tam, kad po metų ant kiekvieno spjautų, taip pripažindama savo klaidą, dezorientaciją ir neveiksnumą. Jos atrankos kriterijus yra: „Pabandykime kitus.“ Taigi, pasirinkimas atliekamas ne pagal nuovoką ir žinias, o atsitiktinai ir pasitikint sėkme.

Štai dvi priešingos idėjos: viena talpina tiesą, kita – melą. Ieškoma tiesos, kurios gali būti tik viena. Klausimas pateikiamas balsavimui. Viena idėja surinka 10 000 balsų, kita – 10 050. Ar
Ar įmanoma, kad 50 balsų daugiau ar mažiau nulemia arba paneigia tiesą? Tiesa nepriklauso nei nuo daugumos, nei nuo mažumos; ji turi savo dėsnius ir, kaip matėme, jai pavyksta prieš visas daugumas, net jei jos ir triuškinančios.

Tiesos paieškos negalima patikėti daugumai, lygiai kaip geometrijoje Pitagoro teoremos negalima pateikti balsavimui miniai, kad būtų nustatytas ar paneigtas jos pagrįstumas; arba kaip chemikas...
amoniako gamybai nereikia minios žmonių balsuoti dėl azoto ir vandenilio kiekių; arba, kaip agronomui, kuris metų metus studijavo žemės ūkį ir jo dėsnius, nereikia kreiptis į
minia bando įsitikinti jų pagrįstumu savo balsais.

Ar žmonės gali išsirinkti savo elitą? Kodėl tada kareiviai negali?

Machine Translated by Google

išrinkti geriausią generolą? Kad galėtų išrinkti, ši kolektyvinė žiuri turėtų labai gerai žinoti:

a) Strategijos, taktikos, organizacijos ir kt. dėsniai ir

b) Kiek atitinkamas individas per savo gabumus ir žinias atitinka šiuos dėsnius.

Niekas negali išmintingai pasirinkti neturėdamas šių žinių. Jei minia nori išrinkti savo elitą, ji būtinai turi žinoti nacionalinio organizmo lyderystės dėsnius ir kiek kandidatai į šią lyderystę atitinka minėtus dėsnius savo kvalifikacija ir žiniomis. Tačiau minia negali žinoti nei šių dėsnių, nei kandidatų. Štai kodėl mes manome, kad vadovaujantis elitas...

Šalies negali pasirinkti minia. Bandyti išrinkti šį elitą yra tas pats, kas balsų dauguma nustatyti, kas turėtų būti šalies poetai, rašytojai, mechanikai, lakūnai ar sportininkai.

Taigi demokratija, paremta rinkimų principu ir pati pasirinkusi savo elitą, daro esminę klaidą, iš kurios kyla visa mūsų kaimuose vyraujanti neteisybė, netvarka ir skurdas. Čia paliečiame esminį klausimą; nes būtent iš šios demokratinės sampratos klaidos, galėtume sakyti, kyla visos kitos klaidos.

Kai masės yra kviečiamos rinktis savo elitą, jos ne tik nesugeba jo atrasti ir pasirinkti, bet, be to, išskyrus retas išimtis, pasirinkti blogiausius tautos viduje.

Demokratija ne tik pašalina nacionalinį elitą, bet ir pakeičia jį blogiausiais tautos nariais. Demokratija renka žmones, visiškai neturinčius skrupulų, be jokios moralės; tuos, kurie mokės...
geriau, taigi tie, kurie turi didesnę korupcijos galią; magai, šarlatanai, demagogai, kurie per rinkimų kampaniją pasižymės savo srityse. Tarp jų galėtų prasmukti keli geri žmonės, net ir sąžiningi politikai. Tačiau jie būtų pirmųjų vergai.

Tikrasis tautos elitas būtų nugalėtas, pašalintas, nes atsisakytų konkuruoti tokiu pagrindu; jis atsitrauktų ir liktų paslėptas. Taigi, valstybei kyla lemtingos pasekmės. Kai valstybė...
vadovauja vadinamasis „elitas“, sudarytas iš blogiausių, korumpuočiausių, nesveikiausių žmonių, argi neleidžiama žmogui paklausti, kodėl

Machine Translated by Google

valstybė eina į žlugimą?

Štai čia ir slypi visų kitų blogybių priežastis... amoralumas, korupcija ir geismas visoje šalyje; vagystės ir valstybės turto grobstymas; kruvinas žmonių išnaudojimas; skurdas ir kančia jos namuose; pareigos jausmo stoka visose funkcijose; netvarka ir dezorganizacija valstybėje; užsieniečių su pinigais invazija iš visų pusių, tarsi jie atvyktų pirkti bankrutavusių parduotuvių, kurių prekės parduodamos už gražius. Šalis parduodama iš varžytynių.

„Kas moka daugiau?“ Galiausiai, būtent čia mus nuves demokratija.

Rumunijoje, ypač po karo, demokratija, pasitelkdama šią rinkimų sistemą, sukūrė mums „nacionalinį romėnų žydų elitą“, pagrįstą ne drąsa, ne meile šaliai ir ne...
auka, bet šalies išdavyste, asmeninių interesų tenkinimu, kyšiu, įtakos naudojimu, praturtėjimu išnaudojant ir pasisavinant turtą, vagystėmis, bailumu ir intrigomis, siekiant nuversti bet kokį priešininką.

Šis „nacionalinis elitas“, jei ir toliau vadovaus šiai šaliai, sunaikins Rumunijos valstybę. Todėl galiausiai problema, su kuria šiandien susiduria Rumunijos žmonės, nuo kurių priklauso visi kiti, yra šio netikro elito pakeitimas tikru nacionaliniu elitu, pagrįstu dorybe, meile ir pasiaukojimu šaliai, teisingumu ir meile žmonėms, sąžiningumu, darbu, tvarka,

drausmė, sąžiningas elgesys ir garbė.
Kas turėtų atlikti šį pakeitimą? Kas turėtų paskirti šį tikrąjį elitą į lyderio vietą? Atsakau: bet kas, išskyrus minią. Pripažįstu bet kokią sistemą, išskyrus „demokratiją“, kuri, mano manymu, žudo Rumunijos žmones.

Naujasis Rumunijos elitas, kaip ir bet kuris kitas elitas pasaulyje, turi būti grindžiamas socialinės atrankos principu. Kitaip tariant, tai žmonių kategorija, apdovanota tam tikromis savybėmis, kurias jie...
tada kultivuoti, yra natūraliai atrenkamas iš tautos kūno, būtent iš didelės sveikos valstiečių ir darbininkų masės, kuri yra nuolat susijusi su žeme ir šalimi. Ši žmonių kategorija tampa nacionaliniu elitu, skirtu vadovauti mūsų tautai.

Machine Translated by Google

Kada galima ir kada būtina konsultuotis su minia? Su ja reikia konsultuotis prieš priimant svarbius sprendimus, kurie turi įtakos jos ateičiai, kad ji galėtų tarti savo žodį, ar gali, ar negali, ar yra dvasiškai pasiruošusi eiti tam tikru keliu. Su ja reikia konsultuotis klausimais, turinčiais įtakos jos likimui. Tai ir reiškia konsultavimąsi su žmonėmis; tai nereiškia rinkimų...

elitas pagal žmonių nurodymus.

Bet aš kartoju savo klausimą: „Kas nurodo kiekvieno vietą elite ir kas kiekvieną įvertina? Kas nustato atranką ir įšventina naujojo elito narius?“ Aš atsakau: „Ankstesnis elitas.“

Pastarasis nepasirenka ir neįvardija, bet pašventina kiekvieną pagal jo vietą, į kurią jis pats pakilo dėl savo gebėjimų ir moralinės vertės. Pašventinimą atlieka elito vadas, pasitaręs su
su savo elitu. Taigi nacionalinis elitas turi pasirūpinti, kad jo vietą paliktų paveldintis elitas, tačiau pagrįstas ne paveldimumo principu, o tik socialinės atrankos principu, taikomu griežčiausiai. Vien paveldimumo principo nepakanka. Pagal socialinės atrankos principą, nuolat atnaujinamą elementų iš tautos gelmių,

elitas visada išlieka energingas. Pagrindinė istorinė klaida buvo ta, kad kai elitas buvo sukurtas remiantis
atrankos principo, kitą dieną jis panaikino patį principą, kuris jį pagimdė, pakeisdamas jį paveldimumo principu ir taip pašventindamas neteisingą ir pasmerktą privilegijų per gimimą sistemą. Būtent kaip protestas prieš šią klaidą; už išsigimusio elito pašalinimą; ir už privilegijų per gimimą panaikinimą, gimė demokratija. Atrankos principo atsisakymas lėmė klaidingo ir išsigimusio elito atsiradimą, o tai savo ruožtu lėmė demokratijos iškrypimą.

Atrankos principas vienodai panaikina ir išrinkimo, ir paveldimumo principus. Jie vienas kitą panaikina. Tarp jų yra konfliktas; nes arba yra atrankos principas, arba
ir tokiu atveju daugumos nuomonė ir balsavimas nesvarbūs, arba pastarieji balsuoja už tam tikrus kandidatus, ir tokiu atveju atranka nebeveikia.

Machine Translated by Google

Panašiai, jei taikomas socialinės atrankos principas, paveldimumas nevaidina jokio vaidmens. Šie du principai negali egzistuoti kartu, nebent įpėdinis atitiktų atrankos dėsnius.

O jeigu tauta neturi tikrojo elito – pirmojo, kuris žymėtų antrąjį? Atsakau viena fraze, kurioje yra neginčijama tiesa: tokiu atveju tikrasis elitas gimsta iš karo su išsigimusiu elitu, netikru elitu. Ir tai taip pat atrankos principu.

Taigi, apibendrinant, elito vaidmuo yra toks:

a) Vadovauti tautai pagal žmonių gyvenimo dėsnius.

b) Palikti paveldintį elitą, pagrįstą ne paveldimumo, o atrankos principu, nes tik elitas žino gyvenimo dėsnius ir gali spręsti, kiek žmonės prie jų prisitaiko.
gabumus ir žinias šiems dėsniams. Tai panašu į sodininką, kuris dirba savo sode ir pasirūpina, kad prieš mirtį turėtų paveldėtoją, pakaitalą, nes tik jis vienas gali pasakyti, kas iš tų
dirbant su juo geriausia užimti jo vietą ir tęsti jo darbą.

Ant ko turėtų būti įkurtas elitas?

a) Sielos tyrumas.

b) Darbingumas ir kūrybiškumas.

c) Drąsa.

d) Sunkus gyvenimas ir nuolatinė kova su sunkumais, su kuriais susiduria tauta,

e) Skurdas, būtent savanoriškas atsisakymas kaupti turtą.

f) Tikėjimas Dievu.

Meilė.

Manęs paklausė, ar mūsų veikla iki šiol atitiko krikščionių bažnyčios veiklą. Atsakau: mes darome didelį skirtumą tarp mūsų ir mūsų vadovaujamos krypties.

Krikščionių bažnyčia. Bažnyčia mus valdo iš aukštybių. Ji pasiekia tobulumą ir didybę. Mes negalime nusileisti žemiau šio lygmens, kad paaiškintume savo veiksmus.

Mes savo veiksmais, visais savo veiksmais ir mintimis linkstame šios linijos, keliame save jos link tiek, kiek mūsų kūno nuodėmių našta ir nuopuolis dėl gimtosios nuodėmės...

Machine Translated by Google

leidimą. Dar reikia pamatyti, kiek mes galime pakilti link šios linijos savo pasaulietiškomis pastangomis.

Individualus, NACIONALINIS KOLEKTYVUMAS, TAUTA

„Žmogaus teises“ riboja ne tik kitų žmonių teisės, bet ir kitos teisės. Yra trys skirtingi subjektai:

1. Individas.
2. Dabartinis nacionalinis kolektyvas, tai yra visų tos pačios tautos individų, gyvenančių tam tikroje valstybėje tam tikru momentu, visuma.
3. Tauta – istorinis darinys, kurio gyvavimas tęsiasi per šimtmečius, jo šaknys įleistos giliai laiko migloje ir turinti begalinę ateitį.

Nauja didelė „žmogaus teisėmis“ pagrįstos demokratijos klaida yra ta, kad ji pripažįsta ir domisi tik vienu iš šių trijų subjektų – individu; antrąjį ji ignoruoja arba iš jo išjuokia.
neigia trečiąjį.

Visi jie turi savo teises ir pareigas – teisę gyventi ir pareigą nepažeisti kitų dviejų teisės į gyvybę.
Demokratija rūpinasi tik individo teisių užtikrinimu.
Štai kodėl demokratijoje mes esame didžiulio sukrėtimo liudininkai. Individas mano, kad savo neribotomis teisėmis gali kėsintis į visos bendruomenės teises, kurias, jo manymu, gali paminti.
ir apiplėšti; taigi demokratijoje matome šią draskančią sceną, šią anarchiją, kurioje individas nepripažįsta nieko, išskyrus savo asmeninius interesus.

Savo ruožtu nacionalinis kolektyvas nuolat linkęs aukoti ateitį – tautos teises – dėl savo dabartinių interesų. Štai kodėl mes esame negailestingo išnaudojimo ir...
mūsų miškų, kasyklų, naftos atsargų susvetimėjimas, pamirštant, kad po mūsų gyvens šimtai rumunų kartų, mūsų vaikų vaikai, kurie taip pat tikisi gyventi ir tęsti mūsų gyvenimą

Machine Translated by Google

mūsų tauta. Šis sukrėtimas, šis santykių nutrūkimas, kurį sukėlė demokratija, yra tikra anarchija, natūralios tvarkos sutrikdymas ir viena iš pagrindinių neramumų priežasčių šiandieninėje visuomenėje.

Harmoniją galima atkurti tik atkūrus natūralią tvarką. Individas turi būti pavaldus aukštesniam subjektui – nacionaliniam kolektyvui, kuris savo ruožtu turi būti pavaldus tautai. „Žmogaus teisės“ nebėra neribotos, bet apribotos nacionalinio kolektyvo teisių, o pastarosios savo ruožtu yra apribotos tautos teisių.

Galiausiai, atrodytų, kad demokratijoje bent jau individas, besinaudojantis tiek daug teisių, gyvena nuostabiai. Tačiau iš tikrųjų, ir tai yra didžiausia demokratijos tragedija, individas neturi jokių teisių, nes kur mūsų šalyje susirinkimų laisvė, rašymo laisvė, sąžinės laisvė? Asmuo gyvena teroro, apgulties, cenzūros sąlygomis; tūkstančiai žmonių yra...

suimti, kai kurie žudomi už savo tikėjimą, kaip valdant tironiškiausiems vadovams. Kur „suverenios minios teisė“ spręsti savo likimą, kai draudžiami susirinkimai, kai tūkstančiams žmonių neleidžiama balsuoti, jie skriaudžiami, jiems grasinama mirtimi, jie žudomi? Jūs pasakysite: „Taip, bet šie žmonės nori pakeisti Konstituciją, apriboti mūsų laisves, įtvirtinti kitą valdymo formą!“

Aš klausiu: „Ar demokratija gali teigti, kad tauta negali laisvai spręsti savo likimo, keisti savo Konstitucijos, savo valdymo formos, kaip jai patinka; gyventi su didesne ar mažesne laisve, kaip jai patinka?“

Tai yra didžiausia tragedija.

Iš tikrųjų žmogus demokratijoje neturi jokių teisių. Jis jų neprarado nei dėl nacionalinio kolektyvo, nei dėl tautos gerovės, bet dėl politinių-finansinių bankininkų ir rinkimų agentų kastos. Galiausiai, paskutinė geradarybė individui. Masonų demokratija, pasitelkdama precedento neturinčią išdavystę, apsimeta taikos šioje žemėje apaštalu, tuo pačiu metu skelbdama karą tarp žmogaus ir Dievo.

Taika tarp žmonių ir karas prieš Dievą.

Išdavystė yra mūsų Gelbėtojo žodžių „Ramybė“ vartojimas.

Machine Translated by Google

tarp žmonių“, kad pasikeistų į „Taikos“ apaštalą, tuo pačiu Jį pasmerkdami ir rodydami kaip žmonijos priešą. Be to, ši išdavystė pasireiškia ir tuo, kad jie apsimeta norintys išgelbėti žmonių gyvybes, o iš tikrųjų veda juos į mirtį; apsimesdami, kad gelbėja jų gyvybes nuo karo, pasmerkia juos – velniškai – amžinam prakeikimui.

Tauta

Kai sakome „rumunų tauta“, turime omenyje ne tik visus rumunus, gyvenančius toje pačioje teritorijoje, turinčius tą pačią praeitį ir tą pačią ateitį, tuos pačius drabužius, bet ir visus rumunus, gyvus ir mirusius, kurie gyveno šioje žemėje nuo istorijos pradžios ir gyvens gyvens čia ir ateityje.

Tauta apima:

1. Visi šiuo metu gyvi rumunai.
2. Visos mūsų mirusiųjų sielos ir mūsų protėvių kapai.
3. Visi tie, kurie gims rumunais. Tauta suvokia save, kai suvokia visumą, o ne tik savo tikslus.

Tauta turi:

1. Fizinis, biologinis palikimas – jos kūnas ir kraujas.
2. Materialinis palikimas – jos šalies žemė ir turtai.
3. Dvasinis palikimas, kurį sudaro:

a) Jos Dievo, pasaulio ir gyvenimo samprata. Ši samprata sudaro sritį, dvasinę nuosavybę. Šios srities ribas apibrėžia horizontai, į kuriuos siekia jos sampratos ryškumas.
siekia. Egzistuoja tautinės dvasios šalis, vizijų, gautų apreiškimu arba jos pačios pastangomis, šalis.

b) Jos garbė, kuri spindi tiek, kiek tauta per savo istoriją prisitaikė prie normų, kylančių iš jos Dievo, pasaulio ir gyvenimo sampratos.

c) Jos kultūra, jos egzistencijos vaisius, kilęs iš jos pačios pastangų meno ir minties srityje. Ši kultūra nėra tarptautinė, tai nacionalinio genialumo, kraujo išraiška.

Machine Translated by Google

Kultūra yra tarptautinė tiek, kiek gali pasiekti jos spindesys, bet nacionalinė savo kilme. Kažkas pateikė gražų palyginimą: ir duona, ir kviečiai gali būti tarptautiniai vartojimo produktai, bet...
jie visur nešiojasi žemės, kurioje užaugo, žymę.
Kiekvienas iš šių trijų paveldų turi savo svarbą. Tauta privalo ginti visus tris. Tačiau svarbiausia yra jos dvasinis
paveldas, nes tik jis turi amžinybės antspaudą, tik jis vienas išlieka per visus amžius.

Senovės graikai prisimenami ne dėl savo kūno sudėjimo – iš jo likę tik pelenai – ir ne dėl materialinių turtų, jei jie jų būtų turėję, o dėl savo kultūros.

Tauta amžinai gyvena per savo požiūrį, garbės sampratą ir kultūrą. Štai kodėl tautos vadovai turi samprotauti ir veikti ne tik pagal fizinius ar materialinius tautos interesus, bet ir atsižvelgdami į jos istorinę garbę, amžinus interesus. Kitaip tariant, ne duoną, o garbę bet kokia kaina.

GALUTINIS TAUTOS TIKSLAS

Ar tai gyvenimas?

Jei tai gyvenimas, tai priemonės, kurias žmonės naudoja gyvybei užsitikrinti, nėra svarbu; net blogiausias yra geras.

Todėl kyla klausimas. Kokiais principais vadovaujasi tautos santykiuose su kitomis tautomis? Ar jos turėtų vadovautis gyvulišku instinktu, jose slypinčiu tigru, kaip žuvys elgiasi jūroje ar žvėrys miške?

Galutinis tikslas yra ne gyvenimas, o prisikėlimas. Tautų prisikėlimas Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vardu. Kūryba, kultūra yra tik priemonė, o ne tikslas, kaip buvo manoma, siekiant...
šis prisikėlimas. Tai Dievo mūsų tautoje įskiepyto talento vaisius, už kurį turime atsiskaityti. Ateis laikas, kai bus prikelti visi žemės žmonės su visais savo mirusiaisiais

Machine Translated by Google

ir visi jų karaliai bei imperatoriai, kiekviena tauta turi savo vietą prieš Dievo sostą. Ši paskutinė akimirka, „prisikėlimas iš numirusių“, yra kilniausia ir didingiausia, į kurią tauta gali pakilti.

Taigi tauta yra darinys, kuris pratęsia savo egzistavimą net ir už šios žemės ribų. Žmonės yra realybė net ir pomirtiniame pasaulyje, ne tik šiame.

Šv. Jonas, pasakodamas, ką matė anapus žemės, sako:

„Miestui šviesti nereikia nei saulės, nei mėnulio, nes jį apšviečia Dievo šlovė, ir jo žibintas yra Avinėlis. Ir tautos vaikščios jo šviesoje, ir žemės karaliai į jį atneš savo šlovę ir garbę.“1

Ir vėl: „Kas nebijos Tavęs, Viešpatie, ir neaukštins Tavo vardo? Juk Tu vienas esi šventas! Visos tautos ateis ir pagarbins Tavo akivaizdą, nes Tavo teismai yra akivaizdūs.“2

Mums, rumunams, mūsų tautai, kaip ir bet kuriai kitai pasaulio tautai, Dievas davė misiją, istorinį likimą. Pirmasis įstatymas, kurio žmogus turi laikytis, yra eiti šio likimo keliu, įvykdyti jam patikėtą misiją. Mūsų tauta niekada nesudėjo ginklų ir neapleido savo misijos, kad ir koks sunkus ar ilgas būtų jos Golgotos kelias. Net ir dabar prieš mus iškyla kalnų aukščio kliūtys. Įdomu, ar mes būsime silpna ir bailė karta, kuri, spaudžiama grasinimų, numes iš savo rankų Rumunijos likimo liniją ir atsisakys savo, kaip tautos, misijos šiame pasaulyje?

MONARCIJA IR
Monarchijos įstatymas

1 (Apokalipsė, 21, 23–24).

2 (Apokalipsė 15, 4).

Machine Translated by Google

Tautų viršūnėje, virš elito, yra monarchija.
Aš atmetu respubliką.

Sutikta gerų monarchų, vieni labai gerų, kiti silpnų ar blogų. Vieni džiaugėsi garbe ir savo žmonių meile iki gyvenimo pabaigos, kiti buvo nukirsdinti. Todėl...

Ne visi monarchai buvo geri. Tačiau pati monarchija visada buvo gera. Negalima painioti žmogaus su institucija ir daryti klaidingų išvadų.

Gali būti blogų kunigų; bet ar dėl to galime daryti išvadą,
kad Bažnyčia turi būti panaikinta, o Dievas užmėtytas akmenimis?

Žinoma, yra silpnų ir blogų monarchų, bet negalime dėl to atsisakyti monarchijos. Žemės ūkyje kartais po gerų metų seka blogi, arba vieni geri ir dveji blogi; net ir taip niekam pasaulyje neatėjo į galvą mesti ūkininkauti.

Ar monarchas elgiasi, kaip jam patinka, nesvarbu, ar jis didelis, ar mažas, geras, ar blogas?

Monarchas nedaro to, ko nori. Jis mažas, kai daro tai, kas jam patinka, ir didis, kai daro tai, ką privalo. Kiekvienam
Tautos Dievas nubrėžė likimo liniją. Monarchas yra didis ir geras, kai jis laikosi tos linijos; jis yra mažas arba blogas tiek, kiek jis nukrypsta nuo šios likimo linijos arba jai priešinasi. Taigi, toks yra monarchijos dėsnis. Yra ir kitų linijų, kurios gali gundyti monarchą: asmeninių interesų linija arba žmonių klasės ar grupės interesų linija; svetimų interesų (vidaus ar užsienio) linija.

Jis privalo vengti visų šių linijų ir sekti savo žmonių linijomis. Stefanas
Didysis istorijoje spindėjo 500 metų, ir rumunai jį prisimena, nes jis puikiai susitapatino su savo tautos likimu. Karalius Ferdinandas, nepaisydamas išorinių interesų ir įtakos spaudimo, atsidūrė tautos likimo linijoje; jis kentėjo kartu su ja, aukojosi kartu su ja ir laimėjo kartu su ja. Būtent dėl to jis yra didis ir...

nemirtingas.

Machine Translated by Google

TUTOVO MŪŠIS

1932 m. balandžio 17 d.

Nuo rinkimų Neamte buvo praėję vos keturi mėnesiai, ir jaunoji legionierių armija stojo į naują mūšį. 1932 m. sausio pradžioje Tutovoje buvo paskelbta laisva kongresmeno vieta. [Pastaba: Tutovos apygarda, kurios centras yra Barladas.]

Buvau įvertinęs situaciją. Ankstesniuose visuotiniuose rinkimuose ten gavome tik 500 balsų. Apskritis buvo silpna, bet ją supo stipresnės Kovurlujaus, Kahulo ir Tekučio apskritys, todėl galėjome lengvai pasitelkti legionierius.

Man atrodė, kad mes galime laimėti, galvojau apie poveikį, kurį turėtų naujos pergalės atgarsis. Dvi iš eilės iš eilės jauniausios kartos pergalės prieš visas politines partijas būtų gerokai padidinusios jos prestižą šalies akyse. Nusprendžiau, kad mano tėvas turėtų kandidatuoti, nes jis man buvo labiausiai reikalingas judėjime, tiek Parlamente, tiek už jo ribų organizavimo ir propagandos srityse. Rinkimai buvo numatyti kovo 17 d. Sausio 9 d. išsiunčiau manifestą visam apskritiui. Mano tėvas su pirmąja rinkimų komanda atvyko sausio 10 d. Tada atvyko komandos iš Jasų, Tekučių, Bereščio ir Kahulo.

Per pirmąsias tris savaites nedidelių legionierių pajėgų greitis ir drąsa visoje apskrityje sukėlė mums palankių palankumo bangą. Atšiaurią žiemą, su gausiu sniegu ir šaltu oru, politinės partijos negalėjo veikti. Jos laukė geresnio oro. Tačiau tuo metu legionieriai keliavo per kalvas, per juosmenį siekiančius sniegus, per pūgas.

Maždaug vasario pradžioje kova su priešu tapo vis sunkesnė. Liberalų, nacionalistų-valstiečių, lupistų [Pastaba: Dr. Lupu partijos nariai.] ir cuzistų koalicija stojo prieš mus su...

Machine Translated by Google

tokio nuožmumo dar nebuvome matę. Vyriausybė griebėsi išties teroristinių priemonių, o žydų spauda mus aršiai puolė.

Jaučiau naujų pastiprinimų poreikį, todėl iš Jasų, vadovaujamų Totu, išsiunčiau paskutinius rezervus. Kitų neturėjau, išskyrus Bukareštą, o jų nepavyko gauti dėl lėšų trūkumo. Taigi sušaukiau...
legionierių susitikimą ir pasiūlė didvyrišką žingsnį: pradėti žygiuoti pėsčiomis iš Bukarešto į Bariadą, beveik 200 mylių atstumą, paaiškindamas jiems, kad šis žygis reikš daugiau
mūsų pergalė yra svarbesnė nei 100 000 manifestų. Vien tai būtų didinga herojiška legionierių kalba Tutovos rumunams.

Legionieriai entuziastingai sutiko mano pasiūlymą. Po savaitės maždaug 25 žmonių komanda, vadovaujama Stelescu, Caratanase ir Doru Belimace, pėsčiomis išvyko iš Bukarešto į Tutovą. Po dešimties dienų žygio per audringą orą jie atvyko į Bariadą, kur juos šiltai sutiko visa liaudis. Tačiau persekiojimas buvo peraugęs į nervus gniaužiančią įtampą. Ponas

Vidaus reikalų ministras Argetoianu išsiuntė žandarus pulkininką Ignatą su didelėmis pajėgomis ir įsakė neštuvais išnešti legionierius iš Tutovos apygardos. Mažoms komandoms buvo neįmanoma judėti toliau. Taigi, suformavau dvi stiprias komandas, vadovaujamas Viktoro Silaghi ir Stelescu, kurios, viena kitą remdamos, turėjo žygiuoti Puesti-Dragomiresti linija, remdamos mano tėvą. Kitą mažesnę komandą pasiunčiau Bacani kryptimi. Šie du buvo vieninteliai du maršrutai, kurie liko neapžvalgyti. Jie sudarė šiaurės rytinę apygardos pusę.

Kitą pusę, pietus, su pirmosiomis komandomis tinkamai apdirbo mano tėvas, apygardos vadovas ponas D. Popescu, Victoras Silaghi, Teodoras Tilea ir Ionas Antoniu.

Dvi komandos šiaurėje nužingsniavo beveik 30 mylių, kovodamos su žvarbiu šalčiu ir galiausiai gavusios kelis sužeistuosius, tarp jų ir Tocu. Šiaurinėje apskrities dalyje juos pasitiko dideli...
žandarų būriai. Komandos užsibarikadavo apleisto namo palėpėje, kur 48 valandas priešinosi be šildymo, maisto ir vandens. Galiausiai jiems pavyko atsitraukti

Machine Translated by Google

per sunkų naktinį žygį, įvykdytą tikrai didvyriškomis sąlygomis, tik dėl Viktoro Silaghi atkaklaus atkaklumo skatinant išsekusius, išbadėjusius ir sušalusius legionierius

paskutinis įmanomas pasipriešinimas.

Šis našlaitis, rumunų kunigo Silaghi iš Careii Mari, kurį 1918 m. tragiškomis sąlygomis nužudė vengrai, sūnus, kovojo drąsiai.

Galiausiai šias komandas apsupo pranašesnės pajėgos, sugavo ir atgabeno į Bariadą. Mano tėvas buvo suimtas ir uždarytas į pulko kalėjimą.

Trečioji komanda buvo visiškai sunaikinta Bačani mūšyje. Ten, slėnyje, prieš įžengiant į kaimą vakare, ją užpuolė didelis žandarų būrys. Komandos vadas, legionierius Lascaras Popesku, gavęs šautuvą per galvą, pirmasis prarado sąmonę kraujo klane. Kiti legionieriai atsisakė trauktis. Jie kontratakavo nuoga krūtine, be rankų, bandydami patekti į kaimą.

Vienas po kito visi prarado sąmonę. Paskutinis, likęs stovėti, puolė vienas. Sugautas smūgių, jis parklupdė, atsistojo ir vėl puolė. Jis krito šalia savo bendražygių. Visa komanda be sąmonės gulėjo kraujo klane. Iš ten žandarai juos tempė per sniegą daugiau nei mylią iki žandarų posto kaime. Tą pačią naktį, 1 valandą nakties, raitelis pranešė Bariadui, kas nutiko Bakanuose. Totu vadovaujama komanda iš Jasų, atvykusi į Barladą tą vidurnaktį, nedelsdama išvyko pėsčiomis padėti sužeistiems bendražygiams. Po mūšio, vykusio nuo 3:30 iki 5 valandos ryto, kurio metu žandarai iššovė iš visų jėgų, legionieriai užėmė žandarų postą, rado viduje, vis dar be sąmonės ir gulinčius ant žemės, savo bendražygius, žuvusius Bakanų mūšyje. Jie nuvežė juos į Barlado ligoninę.

Tačiau tuo viskas nesibaigė. Žydų tauta pradėjo milžinišką spaudos kampaniją, puldama mus atstumiančiu cinizmu ir neteisybe. Mus užplūdo melo, įžeidimų ir šmeižto banga. Visa politinė...
grupuotės susivienijo, kad mus išstumtų iš mūšio.

Machine Translated by Google

ANTRASIS IŠTIKRINIMAS SARGYBOS 1932 M. KOVAS

Žandarų spardomi, žydų spaudos puolami, mus ištiko naujas Gvardijos paleidimas, įsakytas paprastu ministro sprendimu. Nors veikėme visiškai teisėtai, Lorga-Argetoianu vyriausybė, nepaisydama įstatymų ir Konstitucijos, savavališkai paleido Gvardiją. Mūsų būstinės visoje šalyje vėl buvo užgrobtos ir užrakintos, Jasų spaustuvė uždaryta. Spaudoje puolami atsidūrėme neįveikiamoje padėtyje – negalėjome apsiginti, nes visi mūsų leidiniai buvo sustabdyti. Parlamente bandžiau kalbėti, bet man sutrukdė daugumos triukšmas, kuri neleido man apsiginti.

Tačiau kandidatūros Tutovoje sustabdyti nepavyko. Bukarešto komanda buvo pašalinta iš apskrities. Taip pat ir kitos, po vieną. Mūsų maždaug 30 narių Jasų komanda, vadovaujama Totu... vadovybė, gabenama į depą tai pačiai evakuacijos operacijai, pralaužė kordonus ir užėmė laukiamąjį, kuriame, užsibarikadavę, priešinosi 24 valandas, kol buvo
išdujintas. Galiausiai jis buvo pakrautas į traukinį ir išvežtas iš apskrities. Mieste liko tik Ibraileanu, Nutu Esanu ir mano tėvas, kuris buvo suimtas. Tada persekiojimas buvo perkeltas į kaimai. Valstiečiai, mokyklų mokytojai ir kunigai buvo suimti ir sumušti; į jų namus buvo įsilaužta. Rinkimai buvo atidėti mėnesiui, iki balandžio 17 d.

Mano tėvas buvo paleistas. Tada į miestą atvyko pagyvenę legionieriai, kad stotų į mūšį: Hristache Solomon, Col. Cambureanu, Ventonic, Ifrimas, Tėvas Isihie, Peceli, Potolea ir kt. Aš juos paskyriau į įvairius sektorius. Kiekvienas prisidengęs naktimi išsiskirstė į savo postus. Mūsų komandos iš kaimyninių apskričių vėl įžengė į Tutovą keliose vietose. Gh. Costea komanda kirto Barlad upę...

Machine Translated by Google

upė, vanduo siekė jiems kaklus, nes visi keliai buvo patruliuojami; jie atvyko į rinkimų apylinkę permirkę.

Balandžio 17 d. rytą prasidėjo balsavimas, kuris tęsėsi iki nakties. Balandžio 18 d., 5 valandą ryto, buvo paskelbta legionierių pergalė: 5600 balsų; liberalai: 5200; nacionalistai-valstiečiai:
4000; kitos grupės: mažiau nei 2000; kubiečiai: 500 balsų.

Ši antroji legionierių pergalė prieš visų Rumunijos politikų koaliciją buvo iškovota legionierių drąsos ir geležinės valios, jų didvyriškumo ir kraujo dėka, nepaklusnumo...
kliūtys, įžeidimai, smūgiai ir persekiojimai visoje šalyje sukėlė neapsakomą entuziazmą.

NAUJI VISUOTINIAI RINKIMAI 1932 M. LIEPA

Mano tėvo įgaliojimai buvo patvirtinti paskutinę parlamento sesijos dieną. Tačiau mūsų poilsis truko tik vieną savaitę, nes žlugo lorgos vyriausybė. Buvo suformuota Nacionalinė-valstiečių vyriausybė, vadovaujama
Ponas Vaida.

Išsekę tiek fiziškai, tiek finansiškai, stojome į naują mūšį. Tai buvo 1932 m. birželis. Nuo 1929 m. gruodžio 15 d. nuolat kovojome: nuo 1929 m. gruodžio iki 1930 m. balandžio...
kampanijos Kovurlujuje, Kahule, Turdoje, Tekučyje; 1930 m. vasara – pasiruošimas, vėliau žygio Besarabijoje blokavimas, po to mano įkalinimas iki to paties rudens; spalį ir lapkritį buvome Maramureše – tą žiemą vėl įkalinti; 1931 m. pavasaris – kova prieš visuotinius rinkimus; 1931 m. vasara – rinkimai Neamce; 1932 m. žiema – rinkimai Tutovoje; ir dabar vėl ruošėmės visuotiniams rinkimams. Nepaisant visų šių kovų, tęsėme organizacinį darbą likusioje šalies dalyje. Praėjusiais metais įtraukėme rinkimų sąrašus į 17 apskričių, šiais metais – į 36. Visos...

Machine Translated by Google

Politinės partijos dėl savo kandidatų įvardijimo įsivėlė į tuos pačius ginčus, pilnus intrigų. Tai truko visą savaitę. Bet aš vienas per vieną naktį sudariau visus mūsų kandidatų sąrašus 36 apskrityse. Nė vienas legionierius nesiginčija dėl savo vietos sąraše; jei kas, tai prašo būti įtrauktas į paskutinį sąrašą.

Sudėtinga problema mums yra piniginiai klausimai. Dauguma apskričių sugebėjo padengti savo išlaidas iš legionierių įnašų. Kitos – ne. Man tereikėjo 50 000 lėjų rinkimų mokesčiams padengti. Ėjau apsvaigęs iki paskutinės dienos. Bandžiau vieną, bandžiau kitą. Nieko.

Nuėjau pas „Calendarul“ („Kalendorius“) režisierių poną Nichiforą Crainićių, tikėdamasis, kad jis turės pinigų, bet veltui.
Savo dienoraščiu, kuris buvo leidžiamas penkis mėnesius, jis rėmė mūsų kovą, žingsnis po žingsnio sekdamas mūsų legionierių komandų drąsą; tačiau finansiškai jis negalėjo mums padėti.
Galiausiai pasiskolinau iš Pihu ir Caranicos, kurie, nubėgę pas visus makedoniečius, rado reikiamą sumą. Kelias apskritis rėmė Focsani apskritis ir llristache Solomon.

Kampanija prasidėjo. Mūsų gretas užklupo naujas persekiojimas.

Kadangi buvome išsibarstę po didelį frontą, mūsų menkos gretos buvo visur smarkiai puolamos. Legionieriai Savinas ir Popesku buvo sužeisti Tiginoje. Barlade dešimtys mokytojų ir kunigų buvo nutempti į rūsius ir su jais žiauriai elgiamasi pono Georgescu-Barlado įsakymu. Vaslujuje mūsų mažos komandos buvo sužeistos. Taip pat Podul-Iloaiei ir visoje Jasų apskrityje. Fošanyje senyvas Hristache...
Advokato Neagu įsakymu Saliamoną, inžinierių Blanaru ir dar dešimt kitų asmenų užpuolė ginkluoti nacionalinių valstiečių gaujos Vulturulo kaime. Legionieriai krito ant žemės sužeisti.
lazdomis ir peiliais. Tik vienas liko ant kojų kaip kalnas – Hristache Solomonas, prie kurio niekas nedrįso prisiliesti. Jis įnirtingai gynėsi, bet galiausiai krito kelio viduryje, priblokštas smūgių. Ten, ant žemės, jam per galvą daužė tie žvėrys, kurie visada kėlė klausimą – kaip ir tada, taip ir dabar – apie teisėtumą, civilizuotus metodus, laisvę ir kt. Gvardija surinko 70 000 balsų, dvigubai daugiau nei ankstesniais metais. Kahulo, Neamto, Kovurlujaus apskritys...

Machine Translated by Google

Ir stipriausiai pasirodė Tutova, kurioje kandidatavo mano tėvas. Po to sekė Campul-Lung su Mota; tada Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Mes laimėjome penkias vietas, ir dabar turime apsispręsti, kaip jas užpildyti. Aš likau Kahule, kad Nutu Esanu galėtų patekti į Parlamentą. Nusprendžiau, kad mano tėvas turėtų likti Barlade, kad Stelescu, 25 metų studentas, galėtų patekti į Parlamentą; taip norėjau padrąsinti ir įkvėpti šalies jaunimą.
stimulas. Tačiau pasitikėjimas ir meilė, kuriuos parodžiau šiam jaunuoliui, nebuvo man atsakyta. [Pastaba: autorius čia remiasi Stelescu
būsima jo legionierių bendražygių išdavystė.]

PARLAMENTE UŽ ANTRĄ KARTĄ

Visą laiką Parlamente kovojau prieš vyriausybę ir jos priemones, kurias laikiau prieštaraujančiomis Rumunijos žmonių gerovei, kaip ir prieš visus ankstesnius...
administracijos, kurios pakaitomis vadovavo valstybei. Šalis neturėjo ko tikėtis iš visų šių vyriausybių. Jose nebuvo kuriama jokia sveiko proto idėja dėl mūsų žmonių ateities. Visi
priemonės ir įstatymai tebuvo tam tikros paliatyviosios priemonės, kurios diena iš dienos pratęsė karčią ir liūdną mūsų šalies egzistenciją.

Kai Grivitoje Vidaus reikalų ministerijos įsakymu buvo sušaudyti Rumunijos darbininkai, mane iki širdies gelmių pykino Nacionalinės valstiečių partijos prokomunistų, kurie plojo vyriausybės žingsniui, požiūris, užėmiau tribūną ir laikiau pareiga kalbėti taip: „Blogai, kad nelaimingi darbininkai išėjo į gatvę, bet būtų blogiau, jei jie ir mūsų žmonės, susidūrę su neteisybe, kuri šaukiasi į dangų, neišeitų, o susitaikę nulenktų galvas po jungu, palikdami šalį kažkokių išnaudotojų politikų rankose. [Pastaba: Autorius čia kalba apie darbininkų streiką...“

Machine Translated by Google

„Grivita Rafiway“ gamykla Bukarešte 1933 m. vasario 4 d., valdant Nacionalinei valstiečių administracijai.

Cituoju iš šio oficialaus posėdžio protokolo:

„Pone Corneliu Zelea Codreanu... Pone Prezidente, kolegos kongresmenai! Frakcijos, kuriai priklausau, vardu reikalauju, kad be tyrimo, kurį paprastai atlieka kompetentingos institucijos, būtų atliktas dar vienas parlamentinis tyrimas, kuriame dalyvautų įvairių šio Parlamento politinių frakcijų atstovai. Reikalauju to, nes abejoju pono Vidaus reikalų ministro teiginio teisingumu; abejoju tuo dėl labai geros priežasties. Sausio 24 d., kai Rumunijos studentai, nacionalistai ir krikščionys, nuėjo prie Nežinomo kareivio kapo padėti kryžiaus, Valstybės saugumo tarnyba nutekino informaciją Bukarešto laikraščiui, kad šį veiksmą suplanavo ir finansavo Maskva.“

„Jei jūsų turima informacija apie Grivitos bylą taip pat gauta iš tokio šaltinio, tuomet aš labai gerai suprantu, kaip teisingai elgiatės imdamiesi tokių veiksmų, kokius žengėte vakar ir šiandien.“

(Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ ir kitų narių suolų)
daktaro Lupu valstiečių partija).

Antra, noriu pareikšti, kad aš, kaip ir visi sveiko proto žmonės šioje šalyje, nebijau nei komunizmo, nei bolševizmo. Mes bijome kažko kito – to, kad tie darbininkai neturi ko valgyti; jie alkani.“

(Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ ir kitų narių suolų)
daktaro Lupu valstiečių partija).

„Kai kurie iš tų darbuotojų uždirba tik 1100 lėjų per mėnesį ir turi 5, 6, 7 vaikus.“

Dr. V. Lupu: „Tai tiesa.“

Ponas Corneliu Zelea Codreanu: „Turint 5, 6, 7 vaikus, tokių atlyginimų neužtenka net kasdienei duonai, kita vertus, aš bijau ir kai ko kito: jų teisingumo troškulio.“

Dr. N. Liipu: Labai gerai!

Corneliu Zelea Codreanu: „Todėl turėsite patenkinti šiuos du poreikius: alkį ir teisingumo troškulį“.

Machine Translated by Google

(Plojimai iš „Geležinės gvardijos“ ir Dr. Lupu valstiečių partijos suolų) „ir ši šalis džiaugsis visiška tvarka.“

(1933 m. vasario 16 d., ketvirtadienio, posėdis. Oficialusis protokolas Nr. 41, 1933 m. vasario 23 d.)

Vienas iš sunkumų, stabdančių parlamentinę veiklą, yra tūkstančiai prašymų ministerijoms dėl kažkokio užtarimo. Tai tikra bausmė mums iš mūsų rinkėjų pusės.

(1) nes parlamentarai didžiąją laiko dalį turi gaišti tenkindami šiuos reikalavimus. Ši sistema pavojinga organizacijos gyvavimui, nes paralyžiuoja visą jos veiklą; ji gali pralaimėti visą mūšį. Turite atsisakyti savo šalies likimo, kad tarnautumėte savo rėmėjams. Po kurio laiko pastebėjau, kad tarp tų, kurie kreipėsi į mane su tokiais reikalavimais, nebuvo legionierių. Visi buvo arba profesionalūs elgetos, arba specialiai pasiųsti priešininkai, siekiantys mus paralyžiuoti.

(2) ši sistema pastatė mus į keblią padėtį, kai turėjome eiti pirma savo kovotojų ir prašyti jų malonių. Dėl šių priežasčių aš asmeniškai atsisakiau įsikišti kam nors. Per visą savo tarnybą Parlamente nieko neprašiau iš jokio ministro.

Kita kategorija buvo tie, kurie ateidavo prašyti pinigų. Tarp šimtų žmonių, kasdien beldžiančių į mūsų duris, nebuvo nė vieno legionieriaus. Kai kurie iš jų buvo tikrai sergantys arba patekę į nelaimę, bet kai kurie šią sistemą pavertė tikra profesija.

Galiausiai mūsų grupė buvo maža organizacija, besiformuojanti, judanti, nuolat kovojanti. Tai ypač reikalavo iš manęs nepertraukiamo dėmesio visiems priešo veiksmams; tai apėmė priešo planų atskleidimą ir atremimą, naujų pozicijų užėmimą ir organizavimą, kitaip tariant, nuolatinį mūšio laukų stebėjimą dieną ir naktį visoje šalyje. Tačiau pirmiausia reikėjo prižiūrėti legionierių švietimą, kad nepabustume ir nepastebėtume, kaip palaipsniui virstame politine moralinės infekcijos kategorija, iš kurios negalėtume išsivaduoti ir kurioje legionierių dvasia mirtų.

Machine Translated by Google

Parlamentas atėmė iš manęs laiką, kurio man tikrai reikėjo vadovavimui.

BŪKLĖ LEGIONIERŲ ORGANIZACIJA 1932–1933 m.

1932 m. rudenį ir 1933 m. žiemą legionieriai galėjo atsikvėpti. Treji su puse metų trukusios kovos baigėsi. Šis jaunuolis dabar nusipelnė poilsio. Buvo praėję beveik dveji metai nuo tada, kai įsikūriau Bukarešte.

Jasuose mane pakeitė Banea, padedamas Totu, Cranganu, Tascos ir Steliano Teodorescu, kuris liko tvarkyti su studentais, spaustuve, mūsų namais ir kt. susijusius klausimus. Legionierių studentų grupė padidėjo ir dabar sudaro daugiau nei pusę kovotojų studentų. Kluže Banica Dobre sėkmingai pradėjo organizuotumą; panašiai Černauti mieste legionierius Lauricas... gyvenimas gražiai suklestėjo dvasiškai vadovaujant profesoriui Traianui Braileanu, aplink kurį rinkdavosi profesorius Toppa ir kiti. Visoje Bukovinoje legionierių srovė ir Organizacija augo, vadovaujant veteranui ir iškiliam nacionalistui Vasile Lasinschi. Kišiniove dirbo Tudorache ir Serghie Floreseu; Oradea Mare, Losif Bozantan.

Kryžiaus brolijose užaugęs jaunimas buvo pasiruošęs iki stojimo į universitetą. Bukarešte pradėjo leisti drąsų ir puikiai vadovaujamą nacionalistinį laikraštį „Calendarul“ („Kalendorius“), vadovaujamą pono Nichiforo Crainičiaus ir bendradarbiaujant su saujele intelektualų, vadovaujamų profesoriaus Dragoso Protopopesku. Šis laikraštis drąsiai tiesė naują ir platų kelią Rumunijos intelektualiniame pasaulyje, krikščioniškuoju keliu.

Machine Translated by Google

ir nacionalistinę liniją. Ypač pono Crainico straipsniai buvo tikra patrankų ugnis, sukėlęs niokojimą priešo gretose. Studentų judėjime sostinėje legionieriai užėmė pirmąsias linijas. Traianas Cotiga ėjo studentų centro pirmininko pareigas ir turėjo legionierių komitetą.

Tarp sostinės intelektualinio jaunimo buvo juntamas lūžis. Jų sąžinę neramino didelės problemos, darančios įtaką mūsų tautos gyvenimui. Talentinga grupė, besitraukianti aplinkui aplink naująją apžvalgą „Axa“ („Ašis“) su Polichroniade, Vojenu, Constantu prisijungė prie legionierių gretų, o kiti žymūs jaunuoliai, tokie kaip profesorius Vasde Cristescu, Vasfie Marin, profesorius Viadimiras Durnitrescu, inžinierius Virgdas Ionescu, profesorius Radu Gyras, advokatas Popovas, dailininkai Basarabas ir Zlotescu – visi labai talentingi ir entuziastingi – dirbo vadovaudamiesi legionierių ideologija.

Sveikas makedonų jaunimas, tyras kaip ašara ir drąsus, vis labiau artėjo prie mūsų. Tačiau manėme, kad neprotinga, jog makedonų masė Keturkampyje [Pastaba: Kelios apskritys pietų Dobrodža, kurią Rumunija aneksavo Balkanų karo pabaigoje 1913 m.] būtų priimta į Gvardiją, nes, neseniai apgyvendinta šalyje, mes ją atvertume per daug žmonių persekiojimai. Tačiau visas Makedonijos universitetų jaunimas prisijungė prie legionierių judėjimo. Šiam Makedonijos jaunimui priešakyje ėjo trys iškilūs kultūros vyrai: Papanace, Caranica ir Sterie Ciumeti.

Su pirmaisiais dviem dažnai konsultavausi; abu pasižymėjo puikiu sprendimu, paremtu nepriekaištingu tyrumu ir nuoširdžia, didele meile bei drąsa.

Nemanau, kad nuo 1931 m. praėjo diena be susitikimo su jais. Per šį persekiojimo laikotarpį valandų valandas aptarinėjome smūgį po smūgio, neteisybę po neteisybės, išdavystę po išdavystės. Kiekviena žinia apie naują legionieriaus kankinimą buvo... peilis perveria mūsų širdis.

Skausmas, kurį kentėjome dėl visų skriaudžiamų legionierių, kankino mūsų sielas; ir ypač negalėjimas matyti ateities vilties sulaukti teisingumo.

Machine Translated by Google

Sterie Ciumeti gyveno su manimi dieną naktį. Jis buvo labai teisus ir ištikimas kaip šuo jaunas vyras. Jis tapo vyriausiuoju Gvardijos iždininku. Visas savo dienas – kiek tik jis gyvens – jis galvos tik apie Gvardiją, rūpinsis ir veiks tik dėl jos, negyvens savo gyvenimo niekam kitam, tik dėl Gvardijos.

Įvairiuose šalies taškuose pasirodė ir kitų vertingų elementų: dr. Pantelimon, tėvas Ionescu Duminica, daktaras Augustinas Bidianas Sibiu; Tėvas Georgescu-Edincti, studentų dvasinis išpažinėjas, kovotojas veteranas, kapitonas Ciulei Bacau, Aristotelis Gheorghiu, taip pat veteranas, vadovavęs Ramnicul-Sarate; Bradoje, Ion Iliescu; Konstancoje, Seitane; Tėvas Doara ir Viktoras Barbulescu Valčėje; Timišoaros profesoriai Vintanas, Ghenadie ir Duma; ir legionieriai veteranai, profesoriai Nicolae Petrascu, Horia Sima, advokatas Iosifas Costea, Colhonas ir kiti, kurie dabar turi vadovavimo postus įvairiose šalies vietose.

Bukareštas yra padalintas į sektorius [Pastaba: Kiekvienas iš penkių didelių sektorių turi spalvos pavadinimą: žalia, geltona, raudona, mėlyna ir juoda.] ir mes pradėjome organizuotis juose. Žaliajame ir mėlynajame sektoriuose buvo du geri vyrai, Nicolae Constantinescu ir Doru Belimace, du stiprios asmenybės, du tvirti protai, Doru Belimace buvo vienas iškiliausių studentų...

Literatūros fakultetas; Nicolae Constantinescu, turėdamas išskirtinį ekonominį išsilavinimą, buvo Komercijos akademijos studentas. Netrukus abu jie įrodė savo įspūdingas legionieriškas tikėjimo ir drąsos savybes.

Tuo laikotarpiu taip pat buvo sukurtas pirmasis legionierių rangas. toks 1932 m. gruodžio 10 d. įsakymas:

A) Legionierių hierarchijoje nustatomas pirmasis aukštesnysis laipsnis, vadinamas Legionierių vadu. Atsižvelgiant į jų pasiaukojimą, darbą, didvyriškumą, tikėjimą, gebėjimus ir darbo stažą, abėcėlės tvarka laipsniškai paaukštinami šie legionieriai: Banea Ion, medicinos doktorantas; Belgea Ion; Blanaru Ion, inžinierius;
Dumitrescu Jonas, kunigas; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, advokatas; Steleseu Mihailas, kongresmenas; Totu Nicolae, studentas; Traianas Cotiga, studentas; Tanase Antohi, amatininkas.

Machine Translated by Google

B) Visiems 1927 ir 1928 metų serijų legionieriams, davusiems įžadus ir vis dar esantiems aktyviose Legiono gretose, suteikiamas Legiono vado padėjėjo laipsnis.

Pasirašė: Corneliu Zelea Codreanu.

Kiti, vyresnio amžiaus, buvo perkelti į Legiono Senatas ir Legiono Aukščiausioji Taryba.

Machine Translated by Google

Politinis kareivis II ir III dalys

(Derek Holland)

Machine Translated by Google

ANTRA DALIS: POLITINIO KAREIVIO POREIKIS.

Kai tauta pakyla karštai kovoti už savo laisvę ir garbė, visada mažuma iš tikrųjų uždega minią.
Vakarų nuosmukis (Oswaldas Spengleris)

Kovos su blogio jėgomis, užliejančiomis visą pasaulį purvo, korupcijos ir išdavystės vandenynu, priešakyje stovi įvairūs Europos nacionalistiniai judėjimai. Britanijoje vienintelė organizuota jėga yra Nacionalinis frontas, tačiau net ir jis aštuntajame dešimtmetyje padarė gana esminių klaidų dėl to, kas būtina norint išpirkti mūsų šalį. Nuolat diskutuota, ar turėtume surengti žygius čia ar ten; ar turėtume kovoti šiuose rinkimuose, ar kituose; ar galėtume ką nors padaryti, kad pagerintume savo „įvaizdį“. Šios diskusijos buvo maždaug tokios pat naudingos, kaip ginčytis, kas gali turėti kokį šezlongą „Titanike“. Žinoma, mūsų vardas tapo geriau žinomas, nors tai būtų pasiekta ir kitais metodais; lieka tai, kad visas mūsų laikas, pinigai ir energija nesustabdė nė vieno imigranto atvykimo; tai nesustabdė nė vienos gamyklos uždarymo; tai nesustabdė mūsų Tėvynės prievartavimo, fizinio ir dvasinio.

Mūsų nesėkmė buvo paprasta, bet esminė. Mums reikia ne politikos, doktrinų ar veiklos – kad ir kokie svarbūs jie būtų bendroje politinėje schemoje – o naujo tipo žmogaus, kuris kiekvieną dieną gyvens nacionalistiniu gyvenimo būdu, kuris bus švyturiu ir įkvėpimu aplinkiniams britams, kurie netenka vilties dėl mūsų padėties. Kitos diskredituotos partijos siūlo mūsų žmonėms politiką ir doktrinas...
kartos, bet koks to poveikis? Paprastam britui, kodėl NF turėjo skirtis nuo kitų? Jei norime pasisekti, turime paliesti esmę: mūsų žmonėms reikia pavyzdžio, kuris praktikuoja tai, ką skelbia. Tą pavyzdį vadiname politiniu kareiviu.

Kas gi yra tas politinis kareivis?

Jei pažvelgsime į aukščiausią Europos istorijos laikotarpį, galėsime lengvai atpažinti vyrų, kurie įkūnija ar išreiškia dvasią, tipą.

Machine Translated by Google

kurio mūsų tautai taip beviltiškai reikia.

Senovės Graikijoje gyveno spartiečiai – griežta, labai drausminga tauta, kuri istorijoje įsiminė daugiausia dėl savo didvyriškos kovos Termopilų mūšyje. Būtent čia
300 spartiečių, vadovaujami savo karžygio karaliaus Leonido, stojo prieš 100 000 persų karių, vadovaujamų imperatoriaus Darijaus; užuot bijoję tokių didelių pergalių, spartiečiai išdidžiai giedojo savo mūšio himną – Kastoro giesmę – ir žuvo ugnies bei kraujo tiglyje. Nors spartiečiai pralaimėjo, istorija prisimena būtent juos.

Senovės Romoje būtent Romos šimtininkas, pasiryžęs kariauti ir atsidavęs amžinajai Romai, Pax Romana, padėjo jam sukurti vieną geriausių ir tvarkingiausių imperijų pasaulio istorijoje ir dėl to paliko mums tiek daug branginamo paveldo.

Viduramžių Europoje gyveno krikščionių kryžiuočių kariai, kurių atsidavimas asketizmo ir riteriškumo idealams taip įkūnijo Europą, Rytus ir Vakarus, kad net ir šiandien „riteris elgesys“ laikomas didele pagyrimo forma. Šiuos riterius, viršvalstybinę bendruomenę, sudarytą iš vienos kultūros, popiežius Urbonas II apibūdino kaip „pasirengusius skubėti visur, kur kyla karas, nukreipdami į jį savo ginklų įniršį, kad apgintų garbę ir teisingumą“.
Mūsų amžiuje bene ryškiausias politinės kareivinės pavyzdys buvo Rumunijos geležinė gvardija, legionierių judėjimas, įkurtas ir suformuotas genijaus Corneliu Codreanu.
Šio judėjimo įkvėpta dvasia buvo tokia stipri, tokia visur esanti, kad per trumpus 15 gyvavimo metų užkrėtė visą tautą.
Net ir šiandien komunistinė valdžia smerkia legionierius, taip išsigandusi jų dvasinės ir įkvepiančios galios – galios, kuri auga, kai marksistinės Rytų Europos sunkumai žudo viską, prie ko prisiliečia.

Tačiau Europa neturi politinių karių monopolio, ir visos tautos bei kultūros turi potencialą išugdyti tokio tipo žmones, kiekvienas pritaikytus savo ypatingoms aplinkybėms. Pavyzdžiui,
Islamo revoliucijos gvardija Irane, mulų valdoma. Nebūtina sutikti su bet kuriuo ar visais jų tikslais, kad įvertintume ir gerbtume jų drąsą. Jų tikėjimas savo reikalu yra toks stiprus, kad jie beginkliai bėgtų per minų laukus, puldami priešą.

Machine Translated by Google

jų idealai tokie užvaldantys, kad jie važiuoja sunkvežimiais su bombomis į priešo stovyklas puikiai žinodami, kad mirtis yra neišvengiama. Ar jie teisūs, ar neteisūs, nėra svarbu, tačiau akivaizdu, kad ši galia, ši panieka mirčiai, yra medžiaga, iš kurios kyla pergalės. Ši galia varė jankių karą mašina iš Libano – kol JAV kariai kovojo už darbo saugumą, atlyginimų paketą ir pensiją, jų oponentai Revoliucinėje gvardijoje kovojo už idealą, nepriklausomą, Irano Iranas. Turime suprasti, kad idealizmo galia neapskaičiuojama.

Pažvelgus į kelis mano pateiktus pavyzdžius, daugumai skaitytojų vienas dalykas bus iš karto akivaizdus – būtent, kad visi jie yra kariai, kariškiai. Tačiau būtų visiškai nelogiška klaidinga manyti, kad šis aspektas, kariuomenė, yra svarbiausias aspektas arba net vienas iš svarbiausių aspektų. Bendras vardiklis, leidžiantis visus šiuos vyrus įtraukti į Nepaisant akivaizdžių skirtumų, juos vienija tai, kad juos įkvėpė dvasinis ir religinis idealas, kuris visiškai dominavo jų gyvenimuose. Niekas neskyrė jiems vietos ir idealo.

Jie buvo pasirengę paaukoti viską ir bet ką dėl savo idealo pergalės. Jei dėl kokių nors priežasčių jų Reikalas būtų buvęs jiems uždraustas, jų gyvenimas būtų praradęs prasmę.

neturėjo jokios reikšmės. Jie buvo puikūs kariai, nes jų viduje degė liepsna, ugnis, kurią buvo galima užgesinti tik įkvėpus paskutinį, mirtingąjį atodūsį. Tai buvo liepsna, kurią jų priešai dažnai neturėjo ar nesuprato, bet bijojo ir gerbė. Tai yra ta liepsna, ta deganti dvasia, kurią turime atgaivinti, jei norime, kad mūsų kultūra turėtų ateitį, vertą vardas. Jei paaiškės, kad tai viršija mūsų galimybes, visi mūsų materialiniai pasiekimai, mūsų mokslas ir technologijos, mūsų intelektualinė didybė daugeliu atvejų pasirodys visiškai nenaudingi.

Svarbiausias dalykas gyvenime yra valia gyventi. Jei šios valios mūsų žmonėse nėra, joks mokslininkas ir jokia technika mūsų neišgelbės.

Politinio kareivio užduotis – skatinti gyvenimo valią atskleidžiant tikrąją gyvenimo prigimtį – o ne šio amžiaus materialistinį košmarą, kuris klaidingai laikomas „gyvenimu“ – ir gyvendamas šį gyvenimą. Norėdamas tai padaryti, politinis kareivis turi patirti dvasinę revoliuciją, vidinę revoliuciją, kuri vadovauja, nukreipia ir persmelkia jo gyvenimą. Kai tai pasiekiama

Machine Translated by Google

Iš esmės politinis kareivis vertins visus savo veiksmus pagal tai, ar jie padeda siekti tikslo. Jis bus žmogus, kuris neklausia: „Kuo man tai naudinga?“, bet sako: „Kuo galiu padėti?“ Tokiam žmogui tam tikri žodžiai bus raktas į pačią gyvenimo prasmę: garbė, teisingumas, savigarba, sąžiningumas, tikėjimas, nuolankumas, užuojauta, meilė.

Jis neleis, kad būtų užpulta jo ar tautos garbė.
arba jį kenkia nevertieji; jis nestovėtų nuošalyje, kai jo žmonės būtų išnaudojami, bet taptų pagrindiniu veikėju
kovoti už teisingumą. Jis nepraras savigarbos ir vertės tapdamas priklausomas nuo išorinių veiksnių, tokių kaip narkotikai ar alkoholis, nes žino, kad jei turi vidinę stiprybę, kuri palaiko gyvybę
tada jis bus nenugalimas. Jis bus sąžiningas visuose savo reikaluose, dideliuose ir mažuose, nes Nacionalistų Kovotojas veda savo pavyzdžiu. Jis visiškai ir besąlygiškai tikės
savo Reikalo teisumą; jis bus žmogus, kuris stengsis iki galo siekti savo žmonių ir nacijos gerovės, tačiau tai darys negalvodamas apie pagyrimą ar

viešumo. Jis išliks nuolankus, žinodamas, kad jo veiksmai yra pareigos reikalas, įkvėptas aukštesnio gyvenimo būdo. Jį veiks fizinis mūsų gražios šalies išprievartavimas ir
mūsų turtingos kultūros sunaikinimo; jo užuojauta bus tokia, kad jis pridengs mūsų tautos silpnuosius ir vargstančius savo didžiule stiprybe. Jo meilė bus tyra ir gaivinanti, atgaivinanti ir
įkvepiantis visus ir viską, prie ko jis prisiliečia.

Politinis kareivis yra žmogus, kurį palaiko Amžinas Idealas ir kuris bet kokioje situacijoje pozityviai veiks gindamas tai, kas teisinga, gera ir tiesa. Dar niekada Europos istorijoje politinių kareivių batalionų poreikis nebuvo toks skubus, toks gyvybiškai svarbus.
Mūsų priešų gretos milžiniškos: bankai, komunistai, masonai, sionistai, kapitalistai. Jie turi pinigų ir galią; jie dominuoja žiniasklaidoje; jie kontroliuoja ištisas armijas per savo vyriausybių kontrolę; jie į tautos kraują įšvirkščia ėsdinančias idėjas, kurios mus silpnina, daro apatiškus, paverčia mus lengvai pakeliamais.

Ir ką mes turime, kad su tuo kovotume? Keli tūkstančiai patriotų kiekvienoje Vakarų Europos šalyje. Mes neturime nei pinigų, nei galios, nei įtakos, nei žiniasklaidos. Mes esame spartiečiai,

Machine Translated by Google

Maždaugybė. Jie yra persai, daugelis. Susidūrę su šia siaubinga realybe, mūsų tautiečiai, įvertinę galimus šansus, būriais palieka mūšio lauką, ginčydami dalykų „neišvengiamumą“. „Mes negalime laimėti“, – sako jie. „Reikalai nuėjo per toli“, – sako jie. „Galbūt komunizmas nebus toks blogas“, – sako jie. Kaip teisingai XIX amžiaus Velso nacionalistas Emrysas ap Ivanas pastebėjo: „Neišvengiamumas nėra Išminčių aukštas bokštas, o tik Baikštuolių šventovė.“

Politinis kareivis į šią niūrią realybę pažvelgs visiškai kitaip, nes jis yra idealistas ir realistas. Idealas yra mūsų kovos tikslas; realizmas yra ta savybė, kuri diktuoja, kaip geriausiai galime pasiekti šį tikslą. Politinis kareivis, įvertinęs abiejų pusių ginkluotę, pripažins, kad esame pranašesni visais atžvilgiais, išskyrus vieną. Ši išimtis yra mūsų tikėjimas, mūsų idealas, kurį branginame labiau už patį gyvenimą ir kurio negalima nei įbauginti, nei papirkti, nei išnaikinti kankinimais. Šis tikėjimas tėra blankus prisiminimas, daugumos mūsų žmonių rusena – politinio kareivio užduotis – kurstyti šią žariją, kol jos liepsna taps stipresnė ir intensyvesnė, kol ji taps siaučiančiu pragaru, apimančiu mūsų žmones ir mūsų žemę, siekiant...

Nacionalinė laisvė, socialinis teisingumas ir tikrai laisva Europa. Politinis kareivis vien savo buvimu skatins entuziazmą, draugystę ir atsidavimą. Jis bus Šviesa, stumianti tamsos ribas. Žmonės ieškos jo patarimo; jie klausys jo nurodymų; jie susikaups ir grįš į kovą stipresni už kiečiausią plieną.

Kiekvieną dieną iš sužalotų Europos tautų kūnų srūva kraujas. Tai vaizdas, kurį gali pamatyti tik cinikas ar abejingas žmogus, nepatirdamas gilios užuojautos ir švento pykčio. Graži moteris, kuri kadaise žavėjo pasaulį savo intelektu, didybe ir gyvybingumu, dabar guli griovyje, be sąmonės išspirta...

barbariškos supervalstybių ordos. Tik politinių kareivių armija siekia ją apginti nuo smurtinių smūgių srauto. Ta armija maža, jos užduotis milžiniška, tačiau ji kovoja toliau. Ji neleis, kad mūsų paveldas, kultūra, tradicijos ir kilnios vertybės būtų sumaltos į dulkes, prarastos amžiams dėl daugumos bailumo. Ši armija kovoja dėl pergalės, bet jei pralaimėjimas bus nuosprendis...

Machine Translated by Google

likimo, tai bus kova iki paskutinio žmogaus su kardu rankoje –
pagarba mūsų geriausiems protėviams.

Ir jei beširdžiai „Galimybių meno“ pamokslininkai jus apkaltintų „fanatizmu“, prisiminkite Johno Jenkinso, sūnaus, kuriuo Velsas gali pagrįstai didžiuotis, žodžius:

> „Pasakysiu tris dalykus apie fanatizmą: pirma, jei tiesa, kad fanatikas turi jėgų...“
> dešimt vyrų, tai būtina, nes kitiems devyniems vyrams tai netrukdo. Antra, ne visada tiesa, kad fanatikas neskaičiuoja veiksmo kainos; aš tapau fanatiku, nes nebuvau pasirengęs susitaikyti su neveiklumo rezultatu. Galiausiai, jei Velsas nori išlikti ir klestėti jo kultūra bei paveldas, tai bus pasiekta tik nuožmiu ir nepalaužiamu atsidavimu Velsui, labiau už viską. „Visa kita“
>
> apima šeimą, perspektyvas, karjerą, sveikatą, laisvę ir patį gyvenimą. Tikiu, tiesą sakant, žinau, kad
> Velsas gali įkvėpti tokio tipo fanatizmą ir kad šis fanatizmas yra esminis katalizatorius, reikalingas daugumai žmonių pajudinti.“

Tai, ką Jenkinsas sako apie Velsą, ne mažiau teisinga ir kitoms britų tautoms bei jų giminaičiams Europoje.

TREČIA DALIS:
POLITINIO KAREIVIO KELIAS.

„Turi stropiai siekti, kad kiekvienoje vietoje ir kiekviename veiksme ar išorinėje veikloje būtum viduje laisvas ir pats save valdantis, kad viskas būtų tau pavaldu, o ne tu kitiems.“[3]

1965 m. Lozanoje, Šveicarijoje, Marcelis de Corte sukūrė
toks pastebėjimas: „Dažnai girdžiu sakant, kad tai reiškia, suprantama kaip

[3] Kristaus sekimas (Tomas Kempis)

Machine Translated by Google

tokios nėra nei geros, nei blogos. Prisipažįstu, kad šis teiginys mane glumina, nes klausiu savęs, kur galime rasti priemonių, kurios būtų grynai priemonės, bet kartu nebūtų inertiškos, nenaudojamos, neegzistuojančios, galbūt primenančios kokį nors keistą Heatho Robinsono įtaisą. Priemonė niekada negali būti laikoma tokia, nebent grynai prote. Priemonė visada nagrinėjama atsižvelgiant į tikslą."

Šiuolaikiniame amžiuje dažnai girdimas teiginys, kad „tikslas pateisina priemones", ir šiam teiginiui neapgalvotai pritaria per daug nacionalistų. Kaip aiškiai rodo Marcelio de Corte teiginys, priemonės ir tikslas yra vienovė, organiškai susijusi ir abipusiai priklausoma praktinėje politikoje. Patriotui tikslai, kurių siekiame, visiškai skiriasi nuo kitų.

Įsteigimas, tad natūralu, kad ir priemonės bus kitokios.
Raudonųjų ar didžiųjų verslo dronų naudojami metodai teroro režimams įdiegti negali būti teisėti nacionalistų, nepadarius didžiulės žalos tiek kovotojui, tiek jo Reikalui – šiuo klausimu Codreanu sukūrė savo judėjimą.

Paimkime, pavyzdžiui, terorizmo taktiką – tai, ką reikia skirti nuo paprasto politinio smurto ar pasikėsinimo –
Tai visiškai svetima nacionalistinei tradicijai, nes jos tikslas, teorinis ir praktinis, yra įbauginti plačiąją populiaciją beatodairiškai žudant paprastus žmones kulkomis ir bombomis. Mes atmetame šį metodą dėl geros priežasties, kad siekiame žmonių paramos, siekdami pagerinti jų dalią, o to vargu ar pavyks pasiekti juos naikinant! Taip pat įdomu tai, kad „nacionalistinės" grupės, kurios naudoja šį...

požiūris – IRA, Sterno ir Irguno gaujos, ETA, reakcingos Lotynų Amerikos karinės diktatūros – yra būtent tos grupės, kurių „nacionalistiniai" įgaliojimai mums kelia didelį abejonių. Jei skelbiame, kad mylime savo žmones ir kultūrą, kokį vaidmenį nacionalistinėje politikoje gali atlikti metodai, kurie kursto baimę ir neapykantą? Jei skelbiame, kad Absoliuti Tiesa yra arčiausiai mūsų širdies, kaip galime savo veiksmais meluoti ir apgaudinėti neiškraipydami pačios Tiesos, kurią siekiame ginti ir skleisti? Tegul niekas nesako, kad po Nacionalinio...

Revoliucija, nes žmogus, kuris negali ginti savo principų, kai yra bejėgis ir neturi ko prarasti, vargu ar gins juos ir tada, kai įgis valdžią ir turės ką prarasti.

Machine Translated by Google

Sakoma, kad praktika daro tobulą, ir tai turime nepamiršti kiekvieną savo nacionalistinio gyvenimo dieną.
Keliai, kuriais mūsų priešininkai pasirinko, nuvedė juos į SSRS ir JAV vergvaldžių valstybes – mes einame kitu keliu, nes siekiame nacionalinės revoliucinės valstybės.

Tai nereiškia, kad negalime būti diskretiški savo veiksmuose ar pasinaudoti proto vikrumu; iš tikrųjų yra priešingai.
Mūsų principai diktuoja, kad pasitelkiame kiekvieną savo būties sausgyslę – fizinį, protinį, dvasinį – stengiantis iki galo siekti tikslo, kartu išsaugant savo Dvasios tyrumą. Pernelyg lengva atsisakyti savo principų ir vertybių, argumentuojant dėl aplinkybių spaudimo. Reikia charakterio stiprybės, tvirtumo ir atsparumo, kad atsispirtume griaunančioms mūsų priešų idėjoms, kurios siūlo mums eiti lengviausiu keliu. Mums tereikia vieną kartą padaryti kompromisą ir mes atsiduriame slidžiame šlaite, vedančiame į išdavystę. Mūsų kelias nėra lengvas. Jis sunkus, asketiškas, tai kraujo, prakaito ir ašarų peizažas. Tą dieną, kai tai nustos būti šiais dalykais, revoliucinis nacionalizmas pasiduos.

Dabar priemonių ir tikslų santykio supratimas yra ne tik akademinis pratimas, bet ir esminė kvalifikacija, lemianti ne tik politinių pareigūnų įdarbinimą
Kareiviai, bet ir kaip jie turi būti suformuoti į nacionalinės revoliucijos karius. Tai sąlyga suprasti, kodėl tam tikri metodai mums niekada nebus priimtini. Pažvelkime į
verbavimas. Anksčiau karių elitas buvo kasdienio gyvenimo realybė, tokia pat natūrali kaip saulėtos dienos ir žalios ganyklos, tačiau šiandien tai geriausiu atveju romantiškas prisiminimas. Todėl turime susidurti su griežta išvada, kad būtent tokie žmonės kaip jūs – šios brošiūros skaitytojai – turės rodyti kelią, tapti politiniais kareiviais, kurie padarys pergalę įmanomą.
Kai kurie iš jūsų nusijuoks iš šios minties. Kai kurie iš jūsų išsigąs. Kai kurie iš jūsų prisipažins, kad neturite tam reikalingų jėgų. Deja, Dievas, Likimas, vadinkite jį kaip norite, nulėmė, kad mes su jumis turime imtis šios nelengvos užduoties. Mūsų protėviams teko susidurti su panašiomis situacijomis, ir mes turime semtis stiprybės iš jų dvasios, kuri mus skatina judėti pirmyn. Būtent ant jų dvasios pamato turime iškelti Keltų kryžiaus vėliavą ir mesti iššūkį viskam, kas pakankamai kvaila, kad išprovokuotų šios tautos rūstybę.

Ir jei jūs atsisakysite būti tais kariais, kam gali tauta

Machine Translated by Google

posūkis? Tie, kurių galvos pintoje ar klijų maišelyje? Tie, kurie ieško „realybės“ mokslinės fantastikos vaizdo įrašuose ar heroine? Tie, kurie kalba garsiai ir ilgi, kurie grasina „Dievų saulėlydžiu“, bet vis tiek gaili kelių svarų sterlingų fonde ar poros valandų susitikime? Kvailys gatvėje, kuris mano, kad trumpas pilvas, pigus alus ir princesės Di nauja skrybėlė yra nacionalizmo prasmė? Plastikinis patriotas, buržuazinis dronas, taip atsidavęs „žalioms ir malonioms Anglijos ganykloms“, bet ne toks atsidavęs, kad neaukotų savo „patriotizmo“, jei tai keltų grėsmę kaimynų ir draugų jam teikiamam „pagarbos vertui“? Niekas iš mūsų nenori šios kovos, bet pareiga šaukia. Tie, kurie atsisako, yra tiesiog bailiai. Politinis kareivis gali gerbti savo priešą, bet jis gali tik niekinti Išdaviką ir Dezertyrą. Ir kai jūsų vaikų prigimtinė teisė buvo iš jų pavogta ir išdalinta...
priešai, ar galėsi pažvelgti jiems į akis ir pasakyti, kad padarei viską, ką galėjai?

Darant prielaidą, kad turite pakankamai drąsos ir ryžto, kaip tapti nacionaliniu revoliucionieriumi? Nėra dviejų visiškai vienodų politinių karių, nors, žinoma, jie turės...
daug bendro. Esami skirtumai atsiras dėl to, kad esame individualūs ir turime ir stipriųjų, ir silpnųjų pusių.

Šie skirtumai nebūtinai turi kelti mums problemų; iš tiesų, juos galima panaudoti savo naudai, nes efektyvią armiją sudaro skirtingų tipų vyrai. Vien vadai ir jokių indėnų yra lygiai taip pat nenaudingi, kaip ir vien indėnai, bet jokių vadų. Kai kurie iš jūsų tapsite lyderiais, kiti – kariais, bet visi būsite gyvybiškai svarbūs mūsų nacionalinei misijai.

Tobulėjimo kelias, mokymo programa, kurios kulminacija – politinio kareivio gimimas, yra kryžius, uždėtas ant mūsų nugarų. Nešdami šią naštą, kovodami, mes lėtai – ir turiu omenyje lėtai – įgyjame mums reikalingas savybes. Yra tokių, kurie siekia fizinio tobulumo kaip aukščiausio savo gyvenimo tikslo – jie patvirtins, kad šis tobulumas nėra duodamas veltui su kiekvienu galonu benzino, o reikalauja sunkaus darbo ir daug skausmo. Lygiai taip pat tapti politiniu kareiviu yra aktyvistų, o ne krėslų diktatorių ar save vadinančių likimo žmonėmis, reikalas.

Nepaisant to, vystymosi kelias yra paprastas ir logiškas

Machine Translated by Google

savo struktūroje. Iš pradžių siekiate tik mažų dalykų, tikslų, kuriuos pasiekę, suteiksite pasitikėjimo savimi.
ir įgūdžių siekti ambicingesnių tikslų. Svarbiausia šiame etape – būti sąžiningam su savimi, nes jei to nepadarysite, niekada nebūsite sąžiningas su savo kolegomis. Atsisėskite vienas ir po rimto apmąstymo sudarykite savo gerų ir blogų pusių sąrašą, nepamiršdami vengti pernelyg didelės kritikos ar pasipūtusio pasitenkinimo savimi. Tai padarę, pasirinkite
vienas geras dalykas, kurį galima tobulinti ir tobulinti, ir vienas trūkumas, be kurio jums būtų geriau. Teoriškai tai skamba nepaprastai lengvai, bet iš tikrųjų tai titaniško masto kova. Bus akimirkų, kai manysite, kad jums sekasi gerai, o tada staiga grįšite prie senų įpročių ir suklupsite. Tačiau nepasiduokite ir nenusiminkite dėl nesėkmės, nes...
Būtent atsikėlimas nuo kelių ir bandymas dar kartą lavina jūsų savikontrolę ir valią pasiekti sėkmės nepaisant visų sunkumų. Tai procesas, kuris dvasiškai duos tai, ką, anot Charleso Atlaso, jo svarmenys duos fiziškai! Laimę galite suprasti tik tada, kai suprantate liūdesį, sėkmę galite įvertinti tik tada, kai patiriate karčią nesėkmės skonį. Jei nesugebėsite įveikti savęs smulkmenose, krizės metu būsite visiškai bejėgis. Kai ateinančiais metais viskas taps tikrai sunku, kai represijos taps smurtinės, sistemingos, totalinės, norėsite žinoti, kad kovoje galite pasikliauti savo bendražygiais, o jie norės žinoti, kad gali pasikliauti jumis. Ramybės, kurią suteiks šis pasitikėjimas kitais, negalima pervertinti.

Leiskite man pateikti keletą praktinių idėjų, nuo ko pradėti, tačiau nepamirškite, kad tai tik bendri pavyzdžiai, padėsiantys jums tinkamai mąstyti.

Ar žiūrite televizorių kiekvieną vakarą? Jei taip, sumažinkite tam skirtą laiką.
kad jūs tai darote, nes esate
be reikalo neatitikinėkite savo priešų propagandos, nesvarbu, ar žiūrite dokumentinį filmą, ar muilo operą. Naudokite savo laiką konstruktyviau ir taip, kad tai padėtų nacionalinei kovai. Paskaitykite politinę knygą ar žurnalą. Išeikite pasivaikščioti po gamtą ar parką ir pasimėgaukite gamtos dovanomis. Dalinkite lankstinukus ar laikraščius. Suorganizuokite diskusijų grupę savo namuose porai draugų arba įsitraukite į vietinę veiklą.

Machine Translated by Google

bendruomenės grupės, tokios kaip nuomininkų asociacijos, „Žemės draugai“ ir panašiai, kovoja už teisingumą vietos lygmeniu.

Ar išgeriate 4, 5, 6 ar daugiau pintų alaus, kai išeinate vakare? Sumažinkite iki 2 ar 3 pintų; ne tik išgersite daugiau
pinigų, kuriuos galėtumėte skirti Reikalui, bet jūsų sveikata labai pagerės. Be to, kryžiuočiai nebuvo žinomi dėl savo alaus vidurių!

Ar daug rūkote? Jei taip, sumažinkite rūkymą arba dar geriau visiškai atsisakykite. Tik kenkdami savo sveikatai, išlaikysite didelį verslą. Bus atvejų, kai reikės veikti greitai, o tie, kurie atkakliai sieks atrodyti kaip švokštantis dinozauras, turės sumokėti kainą!

Ar futbolo rungtynes ar vakarėlį vertinate labiau nei dalyvavimą NF renginyje? Jei taip, išmokite teisingai susidėlioti prioritetus. Žinoma, kiekvienam reikia pertraukos nuo kovos, bet atminkite, kad jei NF žlugs dėl savo narių abejingumo, tai signalizuos ne tik apie tautos mirtį, bet ir apie tuos pačius trukdžius, kuriuos laikėte tokiais svarbiais.

Jei neturite įpročio skaityti, įpraskite ir nuolat siekite aukštesnio lygio. Žinios yra galia, ir kuo daugiau žinote, tuo didesne grėsme tampate Sistemai.

Ateikite į partijos seminarus, kuriuose būsite mokomi gaminti vietinius lankstinukus, kurie padės jums skleisti nacionalistines idėjas jūsų bendruomenėje; kur būsite mokomi šilkografijos būdu spausdinti plakatus ir marškinėlius; kur mūsų lektoriai paprastai paaiškins mūsų revoliucinius idealus ir kurie pagerins jūsų gebėjimą atversti žmones įtikinėjimo priemonėmis.

Šių ir daugelio kitų dalykų jus gali išmokyti partija, tačiau asmeninėms iniciatyvoms atsiveria platus laukas: mokykitės naujų kalbų, ypač jei turite airių, škotų, valų ar kornvalių šaknų; išmokite vairuoti, spausdinti, kalbėti viešai. Eikite į vakarinius kursus, kad išmoktumėte elektronikos, mechanikos, stenografijos ar žurnalistikos, arba užsiimkite fizine veikla, pavyzdžiui, sunkumų kilnojimu ar kovos menu. Yra milijonas dalykų, kuriuos galite daryti, kad tobulėtumėte, kurie suteiks jums pasitenkinimą ir padės mūsų reikalui pasiekti pergalę. Kad ir ko imtumėtės, pasiryžkite atkakliai siekti tikslo iki galo. Sėdėti ir nieko neveikti yra būtent tai, ko iš jūsų tikisi Parlamento niekšai, nes taip jūs labai palengvinate jų darbą.

Machine Translated by Google

Tiems, kurie nori aukotis, kad taptų
Politiniai kariai, jums reikės išsiugdyti tam tikras dorybes:

KANTRYBĖ: nes perėjimas prie politinio kareivio reikalauja laiko ir tikrų pastangų, ir neįvyks per savaitę ar kelis mėnesius. Tai darbas, kuris užtruks visą gyvenimą, jei tikslas bus Tobulumas.

RAMYBĖ: nes stiprėjant valstybės represijoms, išgyvens šaltakraujai, ramūs ir susikaupę, o ne panikuojantys mėgėjai.

SAVIDISCIPLIS: nes tie, kurie yra patys sau šeimininkai, yra ir savo situacijos šeimininkai.

Turėkite stiprybę, kurios nematyti, bet jaučia tiek bendražygiai, tiek priešininkai.

HUMORO JAUSMAS: nors gyvenimas nėra rožėmis klotas, jis nėra ir ilgas vargas. Tai
mažai abiejų. Išsiugdykite gebėjimą juoktis iš savęs ir savo situacijos, ir jūs pavirsite vaiduoklišku kovotoju, kuris persekios mūsų priešus.

Juoko galia neseniai buvo pademonstruota Italijoje, kai buvo teisiami 30 nacionalistų kovotojų, kurių amžiaus vidurkis buvo 20 metų. Jie buvo teisiami už nusikaltimus, kurie, jei būtų įrodyti, užtrauktų...
daugeliu atvejų įkalinimas iki gyvos galvos, šie kovotojai, nekalti prieš Dievą ir žmogų, puoselėjo geriausias nacionalistines tradicijas. Italijos žiniasklaida ir teismai visiškai tikėjosi, kad šie jaunuoliai sėdės
ten, teisiamųjų suole, suakmenėjusiais veidais, rimtai, susirūpinę. Kokie jie nusivylė, kai šie bendražygiai, ignoruodami vykstantį procesą, žaidė kortomis, juokavo ir juokavo vienas iš kito. Jie
nusispjauti, o kodėl turėtų? Ketveri metai laukiant teismo, siūlomi išankstiniai paleidimai tiems, kurie taps „Supergrass“...
tačiau jie nė per plauką neatsisakė savo tikėjimo. Teisėjas pareikalavo būti vertinamas rimtai ir buvo sutiktas juoko pliūpsniais. Tai tikra stiprybė – ji skelbia, kad pati Mirtis neturi jai jokios galios. Tai stiprybė, kuri padarys mus nenugalimus, nes ką mūsų priešai gali padaryti daugiau? Senovės keltai tai užrašė

Machine Translated by Google

stiprybę pavertė patarle: „Kovok už savo šalį ir, jei reikia, priimk mirtį, nes mirtis yra pergalė ir sielos išlaisvinimas.“

Kovosime už Williamo Byrdo ir Thomaso Taloso Angliją; už laukinį Kornvalio grožį ir Ežerų krašto ramybę. Kovosime už Velsą – Draugų šalį – ne tik už jos sielingą literatūrą ir muziką, bet ir už didvyrišką Owaino Glyndwro dvasią. Kovosime už Škotiją, jos aukštumas ir salas, jos balades ir bardus. Kovosime už Airiją, paradoksų šalį: tragedijos ir komedijos, humoro ir greito pykčio; už tyrumą, apie kurį G. K. Chestertonas teigia: „Pats Dublino ir Belfasto melas yra teisingesnis nei Vestminsterio tiesa.“

Nedaug ką belieka pasakyti, kai susiduriate su galutiniu pasirinkimu: ar tapti revoliucijos kariu, kovojančiu už nacionalinę laisvę, ar bailiu, kuris pasilenks pabučiuoti purvinus pūliuojančios Sistemos batus?

TEGUL BAILYBĖ IŠ GĖDOS NUKENČIA GALVĄ.
TEGUL KARYS ŽINO, KAD JO ATLYGINIS YRA
ATEIK!

Machine Translated by Google

Nacionalsocializmas. Biologinė pasaulėžiūra. Povl H. Riis-Knudsen.

Machine Translated by Google

„Bet kuriuo momentu egzistuoja ortodoksija, idėjų visuma, kurią, kaip manoma, visi teisingai mąstantys žmonės priims besąlygiškai. Nėra griežtai draudžiama teigti vienaip ar kitaip, bet tai „nedaroma“.
„Kiekvienas, kuris meta iššūkį vyraujančiai ortodoksijai, nutildomas stebėtinai efektyviai. Tikrai nemadinga nuomonė beveik niekada nėra išklausoma nei populiariojoje spaudoje, nei aukšto lygio periodikoje.“ – George'as Orwellas

Būdami nacionalsocialistu, nuolat patiriate sunkumų vesdami prasmingą pokalbį su nenacionalsocialistu. Dažnai jaučiate, kad toks dialogas yra visiškai neįmanomas ir kad gyvenate dviejuose visiškai skirtinguose pasauliuose. Iš dalies, žinoma, šios apgailėtinos situacijos priežastis slypi propagandiniame nacionalsocializmo, kaip žmogiškojo žiaurumo kulminacijos, įvaizdyje, kurį mūsų priešai sukūrė visuomenės sąmonėje. Tačiau jauniems žmonėms tai, kas įvyko prieš daugiau nei septyniasdešimt metų, nebėra taip svarbu. Nuo pat ankstyvos vaikystės jie galėjo sekti visą piktavališkumą ir žiaurumą, kuris siaubė pasaulį nuo „humanizmo pergalės“ 1945 m., ryškiai perteiktą per televiziją, ir tarp jaunosios kartos pastebima labai padrąsinanti tendencija turėti mažiau šališką požiūrį į gyvenimą ir jo įvairias problemas nei ankstesnė karta.

Būdami nacionalsocialistu, nuolat patiriate sunkumų vesdami prasmingą pokalbį su nenacionalsocialistu. Dažnai jaučiate, kad toks dialogas yra visiškai neįmanomas ir kad gyvenate dviejuose visiškai skirtinguose pasauliuose. Iš dalies, žinoma, šios apgailėtinos situacijos priežastis slypi propagandiniame nacionalsocializmo, kaip žmogiškojo žiaurumo kulminacijos, įvaizdyje, kurį mūsų priešai sukūrė visuomenės sąmonėje. Tačiau jauniems žmonėms tai, kas įvyko prieš daugiau nei septyniasdešimt metų, nebėra taip svarbu. Nuo pat ankstyvos vaikystės jie galėjo sekti visą piktavališkumą ir žiaurumą, kuris siaubė pasaulį nuo „humanizmo pergalės“ 1945 m., ryškiai perteiktą per televiziją, ir...

Machine Translated by Google

tarp jaunosios kartos pastebima labai padrąsinanti tendencija turėti mažiau šališką požiūrį į gyvenimą ir jo įvairias problemas nei ankstesnė karta.

Tačiau tai nereiškia, kad jauni žmonės apskritai supranta, kas iš tikrųjų yra nacionalsocializmas, ir kad jie parodo didelį supratimą, kai jiems apie tai pasakojama. Jie užaugo pasaulyje, kuriame jie buvo sąmoningai atskirti nuo visų natūralių vertybių ir natūralių etikos normų, mokomi, kad viskas yra reliatyvu, kur riba tarp tiesos ir melo nustojo egzistuoti, nes nėra absoliutų dalykų ir viskas priklauso nuo to, kaip pasirinksi į tai žiūrėti. Šiame vertybių neturinčiame pasaulyje žmonės gyvena psichiniame vakuume, visiškai atitrūkę nuo realaus pasaulio, jo negailestingų biologinių dėsnių ir absoliučių moralinių bei socialinių įsipareigojimų, ir neišvengiama, kad nacionalsocializmo idėja tokioje politinėje ir filosofinėje visatoje jaučiama kaip nesuprantamas svetimas elementas.

Priešingai nei šiandieninis nerūpestingas reliatyvizmas, kai visos idėjos – bent jau iš principo – yra vienodai priimtinos ir pagrįstos, nacionalsocializmas atstovauja nenuilstamam siekiui rasti absoliučią tiesą ir paversti šią tiesą žmonių visuomenės pagrindu.
Tačiau, skirtingai nei migloti beprasmių fotelių filosofų ir rytietiško misticizmo svaičiojimai, nacionalsocializmas remiasi sveiku protu ir ieško argumentų realiame pasaulyje, kur skirtumą tarp tiesos ir melo, tarp gėrio ir blogio lemia faktai, o ne svajonės ir teoriniai svajavimai.

Atsižvelgiant į tai, akivaizdu, kad nacionalsocializmas turi atmesti visų valdančiųjų ideologijų koncepcijas ir moralines normas, ir tai, žinoma, veda prie sunkiai įveikiamos suprantamumo spragos – vien dėl to, kad nėra bendro atskaitos taško tarp nacionalsocialistų ir žmonių, kurių mąstymą lemia dabartinės tvarkos idėjos. Nacionalsocializmas tiesiog reiškia absoliučią, neatšaukiamą ir bekompromisę kovą su pačiais visos valdančiosios pasaulio tvarkos filosofiniais pagrindais. Tolesniuose puslapiuose pabandysime paaiškinti šio dabartinės tvarkos ir biologinės pasaulėžiūros vertybių sistemos susidūrimo pasekmes.

Machine Translated by Google

Kaip tikriausiai jau buvo aišku ankstesniame puslapyje, nacionalsocialistų idėja turi labai mažai bendro su politika įprastąja šio žodžio prasme. Nacionalsocialistų judėjimas nėra viena iš įprastų politinių organizacijų, kurios tiesiog atstovauja kažkokiems daugiau ar mažiau materialistinio pobūdžio grupiniams interesams. Jų tikslas – tik sukurti pakankamai miglotą ir tuščią politinę programą, kad pritrauktų reikiamą balsų srautą parlamentinei platformai, kurioje jų „išrinkti liaudies atstovai“ galėtų pasisavinti kuo didesnę dalį torto sau – o galbūt ir savo partijos nariams – likusios visuomenės sąskaita.

Nacionalsocializmas yra daug daugiau nei tai – tai pasaulėžiūra, visavertė gyvenimo filosofija, apimanti visus žmogaus egzistencijos aspektus. Būdami tokios pasaulėžiūros šalininkais, jūs į visus visuomenės reiškinius žiūrite iš vieno kampo, kad kiekvienas aspektas taptų vieningos visumos dalimi, lygiai taip pat, kaip jūsų nuomonės visose srityse yra apibrėžiamos to paties vienijančio principo, kuris leidžia suprasti ir paaiškinti visus gyvenimo aspektus ir jo paslaptis. Taigi, pasaulėžiūra yra jos pasekėjų požiūrio į religiją, etiką, politiką, ekonomiką ir asmeninio gyvenimo organizavimo pagrindas.

Žinoma, nacionalsocializmas nėra vienintelė gyvenimo filosofija, teigianti apimanti visus egzistencijos aspektus. Kiti pavyzdžiai yra, pavyzdžiui, visos religijos, kurios iš principo kiekvienam jomis tikinčiam suteikia elgesio ir požiūrio gaires kiekvienoje gyvenimo situacijoje. Tačiau šiandien religijos yra priverstos ieškoti kompromisų, desperatiškai bandydamos panaikinti sparčiai didėjančią prarają tarp religinių dogmų ir realybės. Per pastaruosius 500 metų ši praraja lėmė nuolat didėjančią krikščioniškų šalių sekuliarizaciją senajame pasaulyje, o daugumos islamo šalių vakarietiškos vyriausybės taip pat privertė palikti griežtą religinę visuomenės struktūrą kapitalistinio arba komunistinio materializmo naudai.

Visuomenės, kuri pasuko priešinga kryptimi ir radikaliai pabrėžė politikos ir religijos vienybę, pavyzdys yra Chomeinio Iranas, o šiandien visame musulmonų pasaulyje ir už jo ribų yra fundamentalistų grupių, kurios kovoja už viduramžių visuomenių, pagrįstų Korano raide, įkūrimą. Kitas pavyzdys yra Izraelis, kuris remiasi religiniu įsitikinimu, kad

Machine Translated by Google

Žydai yra „Dievo išrinktoji tauta“ ir turi dievišką teisę į teritoriją, į kurią pretenduoja iš arabų, ir kur ypač ortodoksiškiausios grupės atmeta bet kokį nukrypimą nuo Talmudo įstatymo. Šis įstatymas yra senosios klajoklių visuomenės produktas ir jo neįmanoma pritaikyti šiuolaikinėje industrinėje valstybėje, todėl atsiranda daugybė tipiškai semitiškų interpretacijų, skirtų apeiti griežtas religines taisykles, susijusias, pvz., su Sabatu ir Šmitos metais, kai visa žemė turėtų būti palikta pūdymui, bet taip nėra!

Panašius metodus galima pastebėti ir arabų šalyse, kur Ramadanas dažnai daugiau ar mažiau panaikinamas visam laikui, nes šalys „kariauja“ su skurdu. Visi tokie bandymai „sukčiauti“ aiškiai rodo, kad šios pasaulėžiūros yra visiškai nepakankamos kaip kelrodės linijos šiuolaikiniame pasaulyje su jo vakarietiškomis technologijomis –
ir kad jie nebuvo pakankamai stiprūs, kad sustabdytų savo pasekėjų norą gyventi šiame naujame gyvenime, kuris nėra jų kultūros dalis, o sėkmingo parazitizmo rezultatas. Šios nesėkmės priežastis yra tiesiog ta, kad šios religijos yra pagrįstos aklu tikėjimu, o ne realybe.

Natūralu, kad pamaldūs krikščionys taip pat trokšta išsaugoti Bibliją kaip aukščiausią autoritetą ir visų minčių pagrindą.
Taigi Katalikų Bažnyčia nuolat stengiasi didinti savo įtaką visuomenės raidai tradiciškai katalikiškose šalyse, tokiose kaip Lenkija, Airija, Italija, Ispanija ir Lotynų Amerika, ir tam ji turi įgyti politinės galios. Tačiau pagrindinė jos silpnybė yra ta, kad
daugybė vidinių nesutarimų dėl to, kaip šis tikslas turėtų būti pasiektas ir kurias krikščioniškosios doktrinos dalis reikėtų pabrėžti. Taip pat Šiaurės Amerikoje krikščionybė turi labai didelę politinę įtaką, kurios jokiu būdu nereikėtų nuvertinti – nors ji ir nyksta – o Europoje daugumoje šalių yra krikščioniškos politinės partijos, kurios bando stiprinti vadinamąsias krikščioniškas vertybes kaip savo politinės programos dalį. Tačiau religija kaip tokia vaidina labai kuklų vaidmenį šiose partijose – tiesiog todėl, kad krikščionybė prarado savo įtaką žmonėms – jei ji kada nors ją turėjo. Kažkaip Šiaurės žmonės ją visada laikė svetima idėja, o jų interpretacija dažnai buvo labai nekrikščioniška. Šiandien ji tapo anachronistine relikvija. Pavyzdžiui, Danijoje apie 95 % gyventojų yra liuteronų valstybinės bažnyčios nariai. Tačiau...

Machine Translated by Google

Tik 2 % lanko bažnyčią ir dar mažiau teigia tikintys šia doktrina. Kaip dvasinė jėga žmonėse, krikščionybė yra mirusi.

Tačiau marksizmas yra ir gyvenimo filosofija, atstovaujanti pasaulėžiūrai, kuri valdo visus žmogaus gyvenimo aspektus, o visos kitos politinės idėjos mūsų pasaulio dalyje daugiausia sutelkia dėmesį į nereikšmingas administracines ir ekonomines problemas. Šios idėjos yra laisvai susijusios su tam tikru esminiu požiūriu į gyvenimą apskritai ir į individo bei visuomenės santykį, tačiau kalbant apie žmogaus dvasinius poreikius, jos iš principo yra visiškai neįsipareigojusios. Jos neatmeta jokios religinės priklausomybės – priešingai, jos visada pabrėžia visišką religinę laisvę ir teigia, kad religija ir politika neturi nieko bendra viena su kita ir turėtų būti laikomos atskirtos – tarsi religija būtų kažkas nereikšmingo, palyginti su politika. Taigi, visų šių liberalių ar konservatyvių partijų nariai gali būti krikščionys, žydai, musulmonai, ateistai ar budistai. Jų religiniai įsitikinimai laikomi visiškai nesvarbiais jų politiniam darbui. Jie vienijasi bandydami išspręsti kai kurias gana aiškiai apibrėžtas praktines valstybės aparato problemas, tačiau jie gali turėti visiškai skirtingus dvasinius tikslus. Kaip minėta pirmiau, šis susiskaldymas iš tiesų nesuderinamas su religijos prigimtimi, tačiau religinės bendruomenės turi jį daugiau ar mažiau nenoriai priimti, jei jos apskritai nori daryti kokią nors įtaką visuomenei.

Tikra gyvenimo filosofija, tokia kaip nacionalsocializmas, neturi absoliučiai jokios vietos tokiam atomistiniam gyvenimo suskaidymui į skirtingas, tarpusavyje nesusijusias dalis. Nacionalsocializmas geba išspręsti visas praktines visuomenės problemas taikydamas savo pagrindinės filosofijos principus, o jo pasekėjams nereikia jokio pašalinio elemento savo dvasiniams poreikiams patenkinti. Pats nacionalsocializmas pateikia išsamų atsakymą į bet kokį klausimą, kurį gali užduoti žmogus. Gerai žinomas faktas, kad religijos yra pagrįstos vien tikėjimu – kažkas, ką jie didžiuojasi pripažindami! Taigi, Dievo egzistavimas, Nekaltasis Prasidėjimas, Prisikėlimas, Antrasis atėjimas ir kt. yra dalykai, kurių negalite įrodyti – nebent, žinoma, priimate Dievą kaip Biblijos autorių, dar vienas dalykas, kuriuo turite tiesiog tikėti – nepaisant bet kokių įrodymų, kuriuos galite turėti priešingai. Jei netikite be įrodymų, esate įtarūs – lygiai kaip abejojantis Tomas, kuris – matyt, kaip protingiausias iš mokinių – norėjo įrodymų, kad vyras...

Machine Translated by Google

priešais jį iš tikrųjų buvo nukryžiuotas. Priešingai šiam nežinojimo puikavimuisi, tiek marksizmas, tiek nacionalsocializmas teigia esą pagrįsti moksline tiesa. Tačiau marksizmas buvo išrastas už stalo, prikrauto mokslingų, filosofinių knygų – bet be jokio sąlyčio su realybe ar mokslu. Atidžiau pažvelgus, marksizmas yra lygiai taip pat pagrįstas tikėjimu, kaip ir bet kuri religija – būtent visiškai nemokslišku įsitikinimu, kad visos biologinės būtybės, kurios vaikšto dviem kojomis ir neturi plunksnų, yra sukurtos lygios, ir tokia pat absurdiška idėja, kad istoriją nulėmė gamybos sąlygos, kaip teigiama, kad individo vystymąsi lemia aplinka, o ne genai. Žinoma, tai reiškia, kad reikia pastumti vežimą prieš arklį. Nereikia daug proto, kad suprastum, jog iš tikrųjų būtent žmogus suformavo savo aplinką – ir nustatė socialinę tvarką, įskaitant gamybos sąlygas – o ne atvirkščiai.

Kitaip nei visos kitos filosofijos, nacionalsocializmas niekada nebuvo išrastas – jis kilo iš amžinųjų gamtos dėsnių, kurie egzistuoja tiek pat ilgai, kiek ir visata, ir kurie valdė visą gyvybę nuo pat pirmojo primityvaus organizmo atsiradimo. Tai gražiai ir aiškiai išreiškė garsi velionė nacionalsocialistų filosofė Savitri Devi savo knygoje „ Žaibas ir saulė“:4

> „Savo esme nacionalsocialistinė idėja pranoksta ne tik Vokietiją ir mūsų laikus, bet ir arijų rasę bei pačią žmoniją ir bet kurią epochą; ji galiausiai išreiškia tą paslaptingą ir neklystančią išmintį, pagal kurią...“
> Gamta gyvena ir kuria: beasmenę pirmykščio miško, vandenyno gelmių ir tamsiųjų kosmoso laukų sferų išmintį; ir Adolfui Hitleriui šlovė ne tik sugrįžti prie tos dieviškosios išminties, bet ir paversti ją praktine pasaulinio masto regeneracijos politika.

Kitaip tariant, nacionalsocializmą išrado ne Adolfas Hitleris. Tai sąmoninga pagrindinių visuomenės dėsnių išraiška.

4 Savitri Devi, „Žaibas ir saulė“ (Vevelsburgo archyvų leidimas), p. 168

Machine Translated by Google

Gamta valdo mūsų gyvenimus. Ji pagrįsta begaline meile kūrinijai visoje jos įvairovėje, gilia, besąlygiška pagarba gamtos išminčiai ir aistringu noru išsaugoti gyvybę, tokią, kokia ji išaugo iš šios išminties. Vienintelis būdas tai padaryti – organizuoti žmonių visuomenę pagal šiuos pagrindinius dėsnius. Taigi, būti prieš nacionalsocializmą yra taip pat absurdiška ir nelogiška, kaip būtų prieštarauti gravitacijos dėsniui ar faktui, kad Žemė yra apvali! Nacionalsocializmas iš tikrųjų yra ne kas kita, kaip fizinių ir biologinių dėsnių taikymas politinėms, ekonominėms, socialinėms ir religinėms žmogaus gyvenimo sritims taip pat, kaip jie šiandien taikomi technologijoms. Šiuo požiūriu nacionalsocializmas yra tikrai mokslinis – kitaip nei bet kuri kita pasaulėžiūra. Jis nenori pritaikyti realybės prie jokių išankstinių teorijų, bet nori, kad teorijos atitiktų realybę. Taigi nauji epochos moksliniai orientyrai iš karto atsispindėtų praktiniame nacionalsocialistų bendruomenės gyvenime.

Žinoma, kartais galime norėti, kad kai kurie iš šių dėsnių būtų buvę šiek tiek kitokie, tačiau privalome susitaikyti su tuo, kad jų pakeisti neįmanoma. Gamtos dėsnių negalima panaikinti ar pakeisti balsuojant Jungtinių Tautų Generalinėje Asamblėjoje, JAV Kongrese ar bet kuriame kitame nacionaliniame parlamente! Galbūt viskas būtų buvę lengviau, jei visi žmonės ir visos rasės būtų sukurti lygūs ir jei nebūtų jokių paveldimų veiksnių, reglamentuojančių ir ribojančių mūsų individualias vystymosi galimybes. Tačiau taip nėra, ir nėra jokios galimybės pakeisti šio fakto vien tik svajonėmis, t. y. elgiantis taip, tarsi šių dėsnių nebūtų. Kurti visuomenę remiantis tokiomis svajonėmis yra mirtina nuodėmė, galinti turėti tik pražūtingų pasekmių.

Šios pasekmės pernelyg aiškiai matomos, kai pažvelgiame į visuomenes, kurias sukūrė mūsų priešai Rytuose ir Vakaruose. Jie vieningai vadina nacionalsocializmą „blogio evangelija“, o patys valdo pasaulį, esantį ant ekonominės ir moralinės katastrofos slenksčio, pasaulį, kamuojamą infliacijos, nedarbo, nusikalstamumo, beprasmio smurto, narkotikų vartojimo, taršos, pornografijos, korupcijos, bado ir ekologinių katastrofų – pasaulį, kuris nuo 1945 m. patyrė tik šešiolika taikos dienų ir kuriame per tą patį laikotarpį buvo iššudyta daugybė milijonų žmonių. Ir šį niūrų pasaulį...

Machine Translated by Google

tvyro siaubinga branduolinio karo grėsmė, kuri sunaikins visą aukštesnįjį gyvenimą Žemėje.

Nenuostabu, kad žmogus nuolat bijo to, ką jo laukia kita diena! Deja, ši baimė ir beviltiškumas labiausiai paplitę arijų pasaulio dalyje, kur labiausiai išplitęs dekadansas ir moralinis nuosmukis. Čia žmonės visiškai atitrūkę nuo visų sveikų ir natūralių vertybių ir paversti bejausmiais zombiais, kurių nerimą malšina materialinė gerovė – nuolat lenktynėse su ekonominiu chaosu. Nepaisant visų šiuolaikinio pasaulio materialinių gėrybių, šie žmonės nėra nei laimingi, nei patenkinti. Jiems visiškai trūksta idealų ir entuziazmo, jie prarado tikėjimą ateitimi. Arijai tiesiog nenori turėti vaikų. Kadangi nemato ateities, jie teikia pirmenybę akimirkos prabangai, o ne savo rasės ir kultūros išsaugojimui. Šioje šiukšlynėje jis stengiasi užsitikrinti kuo patogesnį gyvenimą ir vienintelė viltis – kad neišvengiama katastrofa neįvyks jo gyvenimo metu. Taigi, jis pasyviai stebi, kaip jo protėvių žemę lėtai, bet užtikrintai užvaldo ateiviai, kurie dar nesuvokia, kad baltojo žmogaus pabaiga reiškia visos civilizacijos, kokią mes ją žinome, pabaigą.

Tai aukso amžius, kurį mūsų priešai pažadėjo pasauliui 1945 m. – tai, ką jie sugebėjo sukurti per septyniasdešimt metų, kai turėjo absoliučią valdžią. Tokiomis aplinkybėmis ateities perspektyvos tikrai niūrios. Tačiau taip nebūtinai turi būti. Tai, kad pasaulis yra tokioje niūrioje padėtyje, yra vien tik visiško žmogaus nepagarbos gamtos dėsniams rezultatas.

ᛉ

Būdami nacionalsocialistu, neišvengiamai jaučiatės kaip iš kitos planetos, kai suvokiate dabartinės tvarkos prigimtį. Jūs negalite turėti jokios dalies šioje sistemoje, o kasdienė kova už išlikimą šios visuomenės rėmuose turi atrodyti kaip beprasmis laiko švaistymas. Kaip nacionalsocialistai, mes įsivaizduojame visiškai naują pasaulio tvarką, pagrįstą „neišblėstančia išmintimi, pagal kurią gamta gyvena ir kuria“. Tik tokioje naujoje pasaulio tvarkoje gyvybė šioje planetoje gali išlikti ilgainiui. Tačiau norint sukurti šią naują tvarką, žmogus turi susitaikyti su tuo, kad...

Machine Translated by Google

Jis nėra iškeltas aukščiau už Gamtą. Žmogus nėra kūrinijos šeimininkas, o neatsiejama Gamtos visumos dalis, ir jam galioja tie patys dėsniai kaip ir visiems kitiems gyviems organizmams. Taip pat jis turi pripažinti moksliškai įrodytą faktą, kad žmonių rasės skiriasi – ne tik savo išorine išvaizda, bet ir psichinėmis bei intelektinėmis savybėmis – ir galiausiai, kad visi žmonės yra nelygūs sukurti individai, ir kad jų gyvenimą daugiausia lemia paveldimi veiksniai, o ne jų natūrali aplinka.

Žinoma, tai gali atrodyti „neteisinga“, tačiau vienas iš dalykų, kuriuos žmogus turi pripažinti, yra tai, kad gamtoje nėra teisingumo sąvokos tokia prasme, kokią mes paprastai taikome šiam žodžiui. Kaip žmonės, mes galime – ir turėtume – organizuoti visuomenę, pagrįstą teisiniu ir socialiniu teisingumu, nes visi visuomenės nariai atlieka naudingą funkciją ir todėl gali reikalauti vienodos apsaugos pagal įstatymą ir saugumo nuo ekonominio išnaudojimo. Tai yra dalis saugumo, kuris yra būtinas ir natūralus organizuotoje visuomenėje – iš tikrųjų tai yra viena iš priežasčių, kodėl žmonės ėmėsi kurti stabilias socialines struktūras, kurių jie norėjo.

Tačiau negalime sukurti biologinio teisingumo – lygiai taip pat, kaip negalime sukurti biologinės lygybės. Žmogiškuoju požiūriu visada atrodys itin neteisinga, kad kai kuriuos žmones jauname amžiuje užpuola baisios, skausmingos ir nepagydomos ligos, o kiti gali džiaugtis gera sveikata iki šimto metų –
taip pat, net jei tas, kuris miršta dvidešimt penkerių metų, turi daug didesnius protinius gabumus ir galėjo duoti žmonijai daug daugiau nei tas, kuris sulaukia senatvės. Kad ir ką apie tai manytume, taip yra – nepaisant visų mūsų medicininių įgūdžių – ir žmogus turi išmokti susitaikyti su tuo, kad gamta nepripažįsta mūsų teisingumo sampratos, ir bet koks bandymas įvesti savotišką dieviškąjį teisingumą būsimajame gyvenime turi būti atmestas kaip absurdiškas bandymas pabėgti nuo realybės.

Šiuo atžvilgiu nacionalsocializmo priešai dažnai teigia, kad biologinė žmogaus prigimties samprata, kuri yra pats nacionalsocializmo pagrindas, yra „neetiška“. Į tai galime tik atsakyti, kad būtent vadinamoji šių priešininkų „etika“ yra amorali, nes ji remiasi normomis ir vertybėmis, kurios nėra pagrįstos gamta. Nacionalsocialistams yra tik viena tiesa:

Machine Translated by Google

gamtos dėsniai, ir viskas, kas visiškai neatitinka šios tiesos, yra absoliučiai 100% neteisinga!

Tai, žinoma, reiškia visišką krikščionybės atmetimą, kurios nenatūralus dualizmas yra vyraujančio „moralės“ kodekso pagrindas – net ir ten, kur šis kodeksas yra pridengtas liberaliu/humanistiniu ar marksistiniu apibūdinimu. Pagal krikščionybę, žmogus užima ypatingą padėtį tarp visų kūrinių, turėdamas dievišką sielą. Ši siela yra universali ir nebiologinė. Ji nesiskiria nuo rasės iki rasės ar individo iki individo, nepriklauso nuo intelekto ar kitų individo psichinių ar fizinių savybių, nėra paveldima ar kitaip veikiama gamtos. Būtent ši siela visus žmones daro lygius Dievo akyse, nesvarbu, ką jie daro ar kuo jie yra, jei tik Juo tiki. Krikščioniui kalbėti apie žmogų kaip apie biologinių veiksnių produktą yra „menkinimas“. Pagal krikščionybę, visas žmogaus gyvenimas yra nuolatinė kova tarp dieviškosios sielos (dvasios) ir „materijos“, t. y. Gamtos, arba – asmeniniu lygmeniu – kūno, kuris atstovauja Blogiui ir turi būti nugalėtas, kad įgytų amžinąjį gyvenimą neapibrėžtame rojuje debesyse (arba žemėje po Armagedono). Gyvenimas žemėje yra tik pasiruošimas būsimam gyvenimui – arba Abraomo glėbyje, arba pragare, priklausomai nuo to, kaip sėkmingai žmonės kovojo su savo biologine prigimtimi. Pats savaime gyvenimas žemėje yra bevertis, tik ašarų slėnis.

Taigi, krikščionybei būdingas ryškus gyvenimo ir gamtos panieka. Tai religija nevykėliams ir svajotojams, kurie negali susidoroti su gyvenimo iššūkiais, o tiesiog vegetuoja, pasitikėdami, kad „paskutiniai bus pirmi, o pirmieji – paskutiniai“, nes krikščionybė bet kokį nusikaltėlį, niekam tikusį ir protiškai atsilikusį kvailį laiko vertingesniu žmogumi nei darbštų ir kūrybingą pilietį. Ji atstovauja normų ir vertybių rinkiniui, kuris mergelę iškelia aukščiau už motiną, vienuolį – aukščiau už šeimos tėvą, o silpnąjį ir kenčiantį – aukščiau už stiprius ir pergalingus, netgi mirusiuosius – aukščiau už gyvuosius. Ji niekina bet kokį gyvenimo malonumą ir šlovina savęs kankinimą bei savęs žeminimą kaip teigiamus požymius, kad žmogus kovoja su savo kūnu ir priima tai, kad gimė kaip nuodėmės indas, nes jis nėra vien dvasia.

Kad ir iš kokio kampo žiūrėtum į krikščionybę,
atstovauja iškreiptam ir mizantropiškam požiūriui į gyvenimą, kuris gali

Machine Translated by Google

jokiomis aplinkybėmis negali būti toleruojamas sveikoje visuomenėje. Trumpai tariant. Krikščionybė yra savotiška dvasinė AIDS priemonė, sunaikinusi mūsų natūralų imunitetą nebiologiniam mąstymui. Tai užkrečianti proto liga, su kuria reikia kovoti visomis išgalėmis. reiškia.

Skirtingai nuo krikščionio, nacionalsocialistas turėtų gyventi. Jis turėtų plėsti savo gebėjimus ir atskleisti savo asmenybę kiek įmanoma labiau, neperžengdamas savo biologinės prigimties ribų – tiek fiziškai, tiek dvasiškai. Jis nėra... turėtų praleisti gyvenimą klūpėdamas prieš Artimųjų Rytų dievą, maldaudamas pasigailėjimo ir atleidimo už „nuodėmę“ – gimti Gamtoje. Norime matyti išdidžius ir harmoningus žmones, pasitikinčius savimi ir savo gyvenimo misija – ne išsigandę ir prislėgti mizantropinių koncepcijų, tokių kaip „pirminė nuodėmė“, produktai, kurie žmogui palieka tik vieną gyvenimo viltį: kad „Dievas“ jam atleis, jei jis tik patikės ir atgailaus. Mes taip pat nenorime drovių ir nevilties apimtų pliuralistinės pasaulėžiūros, neigiančios absoliučias vertybes, aukų. Nacionalsocialistai nėra ateistai. Mes tikime dievybe, bet mūsų dievybė yra absoliuti priešingybė žydų-krikščionių Jahvei. Nacionalsocializmui yra tik viena tikroji dievybė: neįskaitoma kūrybinė galia, kuri pasireiškia visur Gamtoje. Tai dievybė, kuriai mes atiduodame savo duoklę rodydami pagarbą ir pagarbą Gamtos dėsnių išminčiai. Kaip nacionalsocialistai, mes nesekame jokiu kitu balsu, tik Gamtos balsu ir jokia kita etika, tik Gamtos etika, ir mes žinome tik vieną mirtiną nuodėmę: bandyti maištauti prieš šią etiką. Tai ne misticizmas, kaip kai kurie teigia, o panteizmas – idėja, kad dieviškumas išreiškiamas per Gamtą ir niekur kitur. Panteizmas savo šaknis turi tolimus istorinius laikus ir yra vienas iš XIX amžiaus vokiečių idealizmo ir romantizmo pamatų . Tai pripažinimas, kad savo egzistenciją esame skolingi gyvenimo principui, kuris nėra vien cheminių komponentų suma. Taigi, nacionalsocializmas gyvenimą mato kaip daugiau nei materialistinę kovos dėl maksimalaus vartojimo ir savęs pasitenkinimo – gyvenimas įpareigoja saugoti dieviškąjį principą, kurio dalis esame. Kai kurie tai galėtų pavadinti religija, tačiau jai palaikyti nereikia prietarais pagrįsto naratyvo – ir tai tikrai nėra „tikėjimas“. Jis pagrįstas ne tikėjimu, o faktais.

Machine Translated by Google

Nors žmogus yra gamtos dalis, nacionalsocialistai, žinoma, puikiai supranta, kad žmogus nuo visų kitų gyvų organizmų skiriasi vienu ypatingu aspektu: savo unikaliomis smegenimis, kurios leidžia jam mąstyti abstrakčiai. Šis gebėjimas leido žmogui išvengti arba sušvelninti kai kuriuos gamtos žiaurumus, kuriuos turi kentėti kitos būtybės. Mūsų smegenys leido mums išgydyti ligas, kurios kitaip būtų buvusios nepagydomos, ir atrasti daugelio gamtos dėsnių pagrindinius principus, kad galėtume kai kuriuos iš šių principų panaudoti savo naudai ir – į gera ar bloga – sukurti technologijas, kurios buvo būtinos žemei tyrinėti ir jos turtams panaudoti.

Deja, mūsų smegenys taip pat leido mums sąmoningai nepaisyti gamtos dėsnių, kai mums patogiau juos ignoruoti, nei jais vadovautis. Primityvioje visuomenėje greitai pajustumėte tokio nusižengimo pasekmes, tačiau labai išsivysčiusioje technologinėje visuomenėje galėsite išgyventi gamtos dėsnių pažeidimą gana ilgą laiką, nejausdami neišvengiamų atsakomųjų pasekmių. Tačiau anksčiau ar vėliau jos ateis su nenumaldoma jėga, ir tada bus, jei ne neįmanoma, tai bent jau labai sunku ištaisyti klaidas.

Galiausiai, mūsų unikalios smegenys mums suteikė jausmų, kurių retai pasitaiko pas kitus gyvūnus: nežinomybės baimę, mirties tikrumą ir kartu beviltišką poreikį kažkam, kas suteiktų žmogui dvasinio saugumo jausmą ir padėtų jam pamatyti gyvenimo prasmę, neapsiribojant kova dėl materialinių gėrybių. Šis poreikis slypi už religijų, tačiau, skirtingai nei jos, nacionalsocializmas sutelkia dėmesį į šių poreikių tenkinimą žemėje. Šiuo atžvilgiu reikėtų pažymėti, kad nei smegenys, nei jausmai nėra izoliuoti, nebiologiniai veiksniai, o neatsiejama gyvojo organizmo dalis, ir kaip ir fizinės žmogaus savybės, „dvasia“ taip pat yra pavaldi gamtos dėsniams, susijusiems su paveldimumu. Kaip nacionalsocialistai, esame tvirtai įsitikinę, kad visuomenė kaip visuma turi būti organizuota taip, kad būtų atsižvelgta į visus gamtos dėsnių aspektus. Taigi, nepakanka patenkinti žmonių materialinius poreikius sukuriant tvirtą ekonominį gyvenimą. Taip pat būtina pasirūpinti, kad būtų patenkinti ir dvasiniai poreikiai!

Machine Translated by Google

Žmogaus priešas dažnai teigia, kad nacionalsocializmo dvasinė visata yra prievartos ir manipuliacijų visata, kur iš individo atimama laisvė ir individualumas vien tam, kad jis taptų bejausmės masės dalimi. Žinoma, tai toli gražu netiesa.
Tiesą sakant, tai daug artimesnė demokratijos apibūdinimui. Būtent demokratai žmones laiko didele pilka mase, kur pavienių individų skirtumai aiškinami tik kaip atsitiktinės aplinkos įtakos, kurią visuomenė turi „ištaisyti“, kad „socializuotų“ žmones demokratiškai, rezultatas. Kita vertus, nacionalsocializmas gerbia individą. Žinome, kad visi žmonės yra biologiškai unikalūs ir kad jie turi skirtingus talentus bei gebėjimus. Visų šių individualių dovanų sujungimas visuomenės rėmuose yra viena svarbiausių nacionalsocialistinės valstybės užduočių.

Tik tokiu būdu įmanoma panaudoti visus žmonių psichinius išteklius – tiek individo, tiek visuomenės labui.

Tačiau taip pat žinome, kad genialumas ir pažanga niekada neatsirado iš masės, o visada iš pavienių, išskirtinių individų, ir tik užtikrindami individui galimybę kuo laisviau atrasti save ir tobulėti organizuotoje visuomenėje, galime toliau skatinti žmogaus tobulėjimą vis aukštesnio tobulumo link. Jei norime išspręsti milžiniškas problemas, su kuriomis pasaulis susiduria po septyniasdešimties demokratijos metų, tai būtina. Kadangi akivaizdu, kad neįmanoma pakelti žmonių į lygį, aukštesnį už jų įgimtas vystymosi galimybes, visi kvaili bandymai visus žmones sulyginti visais atžvilgiais būtinai veda prie suvienijimo žemiausiame lygmenyje, t. y. prie visų asmenų, kurie intelektu ar kitaip pakyla aukščiau vidurkio, slopinimo. Ši tendencija yra ne nacionalsocializmo, o demokratijos darbas, ir ji vargu ar pagerins gyvenimo sąlygas žemėje.

Tačiau kiekvienas bandymas sukurti elitą pagrįstai vertinamas kaip grėsmė patiems demokratinės sistemos pamatams, kur tikima, kad kiekvienas turėtų turėti ne tik lygias teises, bet ir vienodą įtaką viešiesiems reikalams, nesvarbu, ar jis turi reikiamų savybių, ar ne. Tokia sistema gali nuvesti šalį tik į bedugnę. Nacionalsocialistinėje valstybėje vadovybę sudarys patys geriausi tautos atstovai. Tik jie...

Machine Translated by Google

galės išspręsti kylančias problemas ir prisiimti atsakomybę. Demokratinės asamblėjos atskiri nariai negali būti laikomi atsakingais už savo veiksmus, nes visi sprendimai priimami balsuojant ir kiekvienas turi nusilenkti daugumai – nesvarbu, ar jis sutinka, ar ne. Akivaizdu, kad tokio pobūdžio forumas suteikia erdvės labiausiai iškrypusiems visuomenės elementams.

Ironiška, kad didelės komercinės įmonės skiria milžiniškus laiko ir pinigų kiekius geriausių žmonių vadovaujančioms pareigoms korporacijose paieškai ir mokymui, o tuo tarpu bet koks politinis šarlatanas, neturintis jokio išsilavinimo, gali tapti savo šalies ministru pirmininku ar prezidentu. Jam tereikia turėti tinkamus ryšius ir nepasižymėti per dideliu intelektu, o tai gali reikšti, kad juo negali taip lengvai manipuliuoti įvairios interesų grupės, be kurių paramos jis niekada nelaimėtų rinkimų. Svarbiausia demokratinio politiko savybė – gebėjimas begėdiškai meluoti rinkėjui ir duoti pažadus, kurių jis niekada neketina tesėti. Tai apgailėtina!

ᛉ

Individualumo ir biologinių žmonių skirtumų neigimas taip pat lėmė visišką „genetinės higienos“ sąvokos slopinimą. Šiandien higiena tėra rankų plovimas ir dantų valymas.

Vis dėlto žmogus žino „genetinės higienos“ principą. Jis skiria milžinišką laiko ir energijos arklių, karvių, šunų, balandžių, papūgų ir kt. veisimui – visa tai pagal geriausius genetinius principus, tačiau kai kalbama apie savo rūšies gyvūnų dauginimąsi, jis visiškai atsisako šių principų – tarsi jie galiotų tik gyvūnų pasaulyje. Taip jis noriai prisideda prie visiško žmogaus biologinio išsigimimo.

Natūralioje būsenoje kiekviena populiacija yra biologinės atrankos objektas, o tai reiškia, kad individai, kurie geriausiai tinka tam tikroms aplinkybėms, iškyla į visuomenės viršūnę, o tie, kurie negali susidoroti su gyvenimu tokiu, koks jis yra, turi žūti. Tai vienas iš geležinių, negailestingų gamtos dėsnių, kurį žmogus sugebėjo sušvelninti kurdamas visuomenes, kuriose yra vietos ir apsauga silpnesniems gyventojų elementams, kurie taip pat atlieka reikšmingą vaidmenį išsivysčiusioje visuomenėje. Tačiau, jei mes...

Machine Translated by Google

Jei visiškai užmerksime akis prieš šio gamtos dėsnio egzistavimą, mes taip pat eisime katastrofos link, nes nebegalėsime užtikrinti reikiamos populiacijos biologinės kokybės, kad išsaugotume pakankamai stiprią sistemą, kuri apsaugotų ir silpnuosius.
Neatsižvelgdami į biologines gyvenimo realijas, galiausiai gyvensime visiems prieinamoje erdvėje, kurioje silpniausi individai žus pirmieji.

Taigi, nacionalsocializmas nereiškia, kad – kaip dažnai teigiama – silpnieji yra apleisti ir palikti likimo valiai. Priešingai!
Nacionalsocializmas yra vienintelė silpnųjų garantija nuo neišvengiamo sunaikinimo. Tačiau čia reikia pabrėžti
kad silpnumas nėra idealas – su juo reikia kovoti, ir tai įmanoma tik nuosekliai laikantis genetinės higienos. Nacionalsocialistinė valstybė apšvies žmones apie biologinius mechanizmus ir taip užtikrins, kad žmogus atgautų savo natūralius instinktus šioje srityje, kad galėtų biologiškai tobulėti. Tik kvailiai gali manyti, kad žmogus jau pasiekė aukščiausią įmanomą išsivystymo viršūnę. Tačiau norint, kad žmogus galėtų toliau tobulėti, visuomenė turi užtikrinti, kad ligos ir silpnybės nebūtų kaupiamos ir nekontroliuojamai paveldimos. Laisvė sąmoningai perduoti kančias savo vaikams ir genetiškai suskaidyti populiaciją yra nusikaltimas prieš ateinančias kartas!

Tuo pačiu metu visuomenė taip pat turi užtikrinti sveiką aplinką, kad išorinių veiksnių sukeltos ligos išnyktų amžiams. Čia galvojame ne tik apie socialinę aplinką ir sąlygas darbo vietose, bet ir apie ekologinę aplinką. Nacionalsocialistinėje visuomenėje visiškai nepriimtina, kad pelno siekimas ir godus materializmas leidžia naudoti patogeninius dirbtinius priedus maiste ir drabužiuose, nesveikas sintetines medžiagas mūsų namuose ir visuomeniniuose pastatuose bei didėjančią žemės, oro ir vandens taršą.

jau nekalbant apie mirtiną radioaktyviąją taršą, kuri tęsis šimtus tūkstančių metų. Visa tai yra logiškas visiško tikrosios gyvenimo vertybių iškraipymo, matomo šioje nepagydomai sergančioje visuomenėje, rezultatas. Genetinė higiena ir bendra taršos kontrolė yra tik du tos pačios priežasties aspektai: gamtos ir ekologinės pusiausvyros išsaugojimas, siekiant užtikrinti nuolatinę žmogaus dvasinę ir fizinę gerovę. Be sveikos aplinkos net

Machine Translated by Google

geriausi genai bus sunaikinti, o be pakankamo šių genų kiekio nebus niekas, kas galėtų sukurti sveiką aplinką.

Kad sukurtume sveiką aplinką gyvenimui, mums taip pat reikia sveikų šeimų, kuriose vaikai galėtų augti harmonijoje ir būti laimingi. Kita dabartinės tvarkos blogybė yra ta, kad tokią šeimą naikina įprastas nebiologinis mąstymas ir moterų liberalų nesąmonės. Kaip ir rasės skiriasi, taip ir lytys skiriasi, o mintis, kad vyras ir moteris yra biologiškai lygūs, kelia rimtą grėsmę žmogaus išlikimui. Skirtumai tarp jų atsiranda ne dėl socialiai sukonstruotų „lyčių vaidmenų“, o dėl biologinių vaidmenų! Neatsitiktinai vaikus pagimdo moteris. Ji ne tik biologiškai tinkama šiai užduočiai, bet ir protiškai, ir kaip naujosios kartos motina ji atlieka svarbiausią vaidmenį visuomenėje. Mintis, kad ji turi „išpildyti save“ prisijungdama prie darbo jėgos ir įsidarbindama prie konvejerio, o jos vaikai paliekami kitiems, yra nusikalstama!

Moterys gali save realizuoti tik per savo biologinį motinos vaidmenį. Be motinos šeima griūva. Vaikai paliekami likimo valiai arba valstybiniam išsilavinimui. Grįžusios namo, niekas neturi joms laiko. Jos nėra mokomos jokių idealų, o savo stabus jos semiasi iš televizijos, blogos muzikos ir dar blogesnės literatūros. Jos gyvena iš greito maisto ir tampa blogiausio komercinio materializmo aukomis. Tai yra, jei moteris nepasirenka visiškai vengti vaikų – naudodama kokią nors „kontraceptinę“ priemonę arba nužudydama vaiką, jei vis tiek pastotų. Žinoma, feministės tvirtina, kad vyrui būtų taip pat natūralu rūpintis vaikais, o moteriai eiti į darbą. Tiesa ta, kad jei tai būtų buvę taip pat natūralu, vyras taip pat būtų pagimdęs.

Priešingai, moters biologija visada reikš, kad moteris darbo rinkoje bus silpnesnėje padėtyje, nes ji yra mažiau stabili kaip vyras. Jau nekalbant apie darbus, reikalaujančius tam tikros fizinės jėgos. Nenuostabu, kad Elisabeth Badinter, žydų kilmės prancūzų feministė, savo knygoje („L'un est l'autre“ = „Vienas yra kitas“, išleistoje O. Jacob (!) leidyklos Paryžiuje 1986 m. ir, kas nestebina, išverstoje į beveik visas Vakarų Europos kalbas) reikalauja, kad gimda ir kiaušidės būtų persodintos į...

Machine Translated by Google

vyrai, kad užtikrintų lygybę! Visuomenė, kurioje tokia knyga randa skaitytojų, iš tiesų yra nepagydomai serganti!

Žmogaus biologinė prigimtis yra tokia, kad jis yra ne tik izoliuotas individas, bet ir socialinė būtybė, o jo socialinis instinktas peržengia branduolinės šeimos ribas. Nuo seniausių laikų žmonės gyveno kartu grupėmis, kad galėtų geriau atsispirti primityvaus egzistavimo pavojams. Jei jie nebūtų to padarę, žmogus vargu ar būtų išlikęs kaip rūšis. Kitaip tariant, gyvenimas organizuotose visuomenėse yra žmogaus egzistencijos sąlyga, o poreikis organizuotis yra mūsų prigimties dalis. Be organizuotos visuomenės kiekvienas individas būtų turėjęs pakankamai pastangų, kad surinktų kasdienius būtiniausius daiktus. Nebūtų jokių perteklinių lėšų menui, mokslui, švietimui ar bet kokioms sveikatos priežiūros paslaugoms. Aukštas organizuotumo lygis yra tiesiog būtina sąlyga tiek kultūriniam, tiek technologiniam vystymuisi. Todėl jokiu būdu nėra atsitiktinumas, kad aukščiausias kultūras visada kūrė tautos, turinčios geriausius organizuotumo gebėjimus. Beje, dauguma jų buvo arijai.

Tačiau bet kurioje organizuotoje visuomenėje absoliučiai būtina, kad individas prisitaikytų prie normos, kuria dalijasi su kitais tos bendruomenės nariais, ir kad jis susilaikytų nuo savo intelekto bei talentų netinkamo naudojimo taip, kad tai pakenktų tai bendruomenei, kuri sudarė sąlygas šių talentų ugdymui.

Tačiau būtinas lojalumas grupės viduje negali būti grindžiamas vien materialistiniais sumetimais. Nepakanka turėti bendrą gerovės tarnybą. Prasminga atsisakyti dalies asmeninės laisvės tik bendruomenėje, turinčioje bendrą likimą, kurią sudaro žmonės, turintys bendrą kilmę, bendras normas ir vertybes bei bendrą gyvenimo tikslą –

žmonės, kurių protėviai ištisas kartas laimėjo ir gynė tą pačią teritoriją, nes norėjo išsaugoti savo specifinį kalbinį, kultūrinį ir biologinį charakterį.

Būtent šis noras sukūrė mūsų kultūrą, glaudžiai atitinkančią mūsų žmonių talentus, sampratas, idealus ir vertybes – tai, ką galime pavadinti mūsų žmonių siela. Kitos tautos turi kitų talentų, sampratų, idealų ir vertybių, todėl jos sukūrė kitas kultūras. Jos gali būti tokios pat „geros“ kaip mūsų – bet jos mums svetimos, kaip ir mūsų kultūra svetima kitoms tautoms.

Machine Translated by Google

Kalbėti apie ateinančią, visuotinę „pasaulio kultūrą“, bendrą visiems žmonėms, yra nesąmonė. „Kultūra“, kuri neatsirado natūraliai kaip tautos sielos veidrodis, yra paties žodžio „kultūra“ reikšmės neigimas, o istorija labai aiškiai rodo, kad kiekviena civilizacija, kuri nebegalėjo išsaugoti ir toliau plėtoti savo kultūros ir todėl importavo bei integravo bet kokius svetimus kultūros elementus, su kuriais atsitiktinai susidūrė, stovėjo tiesiai prieš neišvengiamą savo žlugimą.

Visuomenė, sudaryta iš atsitiktinio rasių, religijų ir filosofijų mišinio, tikrai nėra dvasinio ir kultūrinio turto išraiška, kaip šiandien dažnai teigiama. Tai absurdiška kratinys, kurio egzistavimo negalima pateisinti jokiais pagrindais – tam tikras neišvengiamo tautos žlugimo ir visų normų bei vertybių išnykimo požymis. Tokia visuomenė yra išsigimusi tikros bendruomenės parodija – ir ji negali išsilaikyti, nes socialinį lojalumą tarp įvairių grupių, kurios laikinai gyvena tame pačiame žemės lovelyje, nusveria daug stipresnis – dvasinis – lojalumas religinėms ir filosofinėms idėjoms, kurios neturi pagrindo pačioje tautoje ir jos istorijoje.

Didžiausia grėsmė visuomenės darnai yra, be jokios pagarbos, biologinis rasių maišymasis, kuris visada vyko kartu su kultūrų maišymusi – arba netgi buvo jo prielaida. Pačios kultūros dezintegraciją galima bet kada sustabdyti, ir tauta gali vėl grįžti prie savo kultūrinių normų ir vertybių – tol, kol rasinė linija išlieka. Tačiau rasių maišymasis yra negrįžtamas – o jo pasekmės yra neapskaičiuojamos ir pražūtingos. Faktas yra tas, kad gamta visada vystėsi link didesnės rasinės įvairovės, todėl rasės galiausiai tapo rūšimis. Dėl nenatūralaus rasių maišymosi dabar matome visų įvairių natūralių talentų niveliaciją, kuriuos visus lemia rasė. Kai viena rasė vystėsi viena konkrečia kryptimi ir sukūrė bendruomenę bei kultūrą, pagrįstą savo išsiugdytomis savybėmis, maišymasis su kitomis rasėmis reiškia, kad po kelių kartų nesantuokiniai palikuonys praras visas sąlygas suprasti, ką sukūrė jų protėviai.

Deja, galimybių mokytis yra per daug tokias visuomenes turime dėl rasių maišymosi.

Machine Translated by Google

Lotynų Amerika, Indija ir Egiptas yra puikūs pavyzdžiai, kaip ir Eladė bei Romos imperija. Kaip ir Indijos, Persijos bei Egipto kultūros, taip ir Graikijos bei Romos civilizacijos buvo sukurtos ir išlaikytos imigravusios mažumos, daugiausia sudarytos iš skandinavų rasės. Ši labiau išsivysčiusi mažuma pirmiausia nuslopino pirminę daugumą ir jų kultūrą, tačiau vėliau pamažu pasidavė pavergtų tautų skaitiniam pranašumui. Susilpnintos daugybės karų, kurie kainavo jiems brangiausią kraują, ir nuverstos azijiečių klaidingo humanizmo idėjų, jos palaipsniui suteikė pilietybę vis didesniam skaičiui pavergtų tautų ir atsivežė naujų vergų bei darbininkų iš savo kolonijų Afrikoje ir Azijoje, kurie vėliau buvo integruoti ir įgijo pilietybę kitoje kartoje. Tai tikrai pažįstamas vaizdas, ar ne? Ir būtent šis skandinavų rasės žlugimas pavertė išdidžią Eladą dabartine Graikija, o Romą – Italija – arba, kitaip tariant, civilizaciją chaosu! Mokykloje vis dar skiriama bent šiek tiek laiko mokant vaikus apie senovės kultūras, tačiau nė žodžio nepasakoma apie žmones, kurie sukūrė tas kultūras. Atrodo, niekam nestebina, kad gebėjimas organizuoti valstybę gali taip visiškai išnykti. Tiesa ta, kad dauguma žmonių, kurie šiandien maskuojasi „romėnais“, rasiškai turi labai mažai bendro su savo galingais pirmtakais. Per daug jų protėvių gyveno pietuose nuo Vidužemio jūros!

Šiandien kalbant apie rasinę biologiją, greitai susiduriama su daugybe tabu. Rasinės biologijos studijos tapo kažkuo nepadoriu – jei norima studijuoti žmonių rases – ir net iš gydytojų ar vadinamųjų antropologų negalima tikėtis, kad jie ką nors žinos šiuo klausimu. Netgi norėti tokių žinių kenkia karjerai, tad kam jas turėti omenyje?

Taigi, su paniekinančia šypsena visada tvirtinama, kad nėra jokios „grynos“ baltosios rasės ir kad „arijai“ yra grynai lingvistinis terminas ir pan., o visa tai skirta įrodyti, kad rasių mokslas yra nesąmonė. Žinoma, šie argumentai nėra visiškai klaidingi – bet išvada yra tokia! Tiesa, kad egzistavo įvairių Europos rasių mišinys, bet tai buvo glaudžiai susijusių rasių mišinys toje pačioje pagrindinėje rasėje, vadinamojoje baltojoje rasėje, kurią galite drąsiai vadinti arijų rase – jei tik apibrėšite, apie ką kalbate! Be to,

Machine Translated by Google

Nėra absoliučiai jokio pagrindo teigti, kad šis mišinys, kuris jokiu būdu nebuvo tobulas, buvo absoliučiai naudingas europiečiams! Tikriausiai buvo priešingai, ir nėra absoliučiai jokios rimtos priežasties tęsti dezintegracijos procesą tolesniu maišymu.

Neišmanėliai taip pat tvirtina, kad rasių maišymasis yra būtinas norint išvengti „įgimto veisimosi“. Tai, žinoma, yra nebiologinė nesąmonė. Įvaisinimas reiškia tik veisimą tarp glaudžiai susijusių individų, kurie biologiniu požiūriu būtinai yra panašūs. Įvaisinimo metu gauname įvairių genetinių veiksnių – tiek gerų, tiek blogų – sankaupą. Jei ir tėvas, ir motina turi tuos pačius genus, yra didelė tikimybė – arba rizika – kad palikuonys sukaups šiuos genus, o kadangi praktiškai visi turime nesėkmingų genų, akivaizdu, kad pageidautina, jog jie nebūtų kaupiami. Čia nesvarbu, kad taip pat bus ir teigiamų genų sankaupa: didesnis polinkis į beprotybę negali būti kompensuojamas kitomis teigiamomis savybėmis.

Tačiau inbrydija kelia pavojų tik labai mažose populiacijose, tarkime, labai mažoje saloje arba vadinamosiose „karališkose“ ar „kilmingose“ šeimose. Milijonų individų populiacijoje ji normaliomis aplinkybėmis tiesiog neegzistuoja.

Bet kokiu atveju, rasiškai svetimų genetinių elementų pridėjimas nėra geras būdas išvengti veisimosi. Tai veda tik prie neharmoningų individų, nes tėvai yra per daug skirtingi. Neišmanėliai galėtų paprieštarauti, kad kryžminant skirtingas rases, atrodo, gaunama labai gerų rezultatų gyvūnų pasaulyje – ir su augalais. Žinoma, tai labai tiesa, bet čia kalbame apie griežtai kontroliuojamą kryžminimą, kai mokslininkai iš anksto apibrėžė, kokias konkrečias savybes nori išvesti.

Taigi, tėvus pasirenkate turėdami omenyje šį tikslą, imdami individus, kurie turi geriausias savybes, kurias norite kryžminti. Kai susilaukiate palikuonių, vėl pasirenkate individus, kurie turi daugiausia norimų savybių.

Jie naudojami tolesniam veisimui. Likusi dalis tiesiog išskerdžiama kaip neišvengiamos atliekos. Tolesnis šių individų veisimas duotų priešingus rezultatus, nei norima. Jokiu būdu neleiskite atsitiktinio veisimo. Jei tai nutinka per klaidą – pvz., su šunimis – jūs sunaikinate palikuonis!

Machine Translated by Google

Yra labai gera priežastis, kodėl šalys bando užkirsti kelią egzotiniams augalams ir gyvūnams patekti į jų teritorijas. Jie sutrikdys natūralią tvarką ir gali kelti grėsmę esamoms ekosistemoms. Koks pavojingas gali būti kryžminimas, iliustruoja vadinamosios „žudikės bitės“. Jos yra dirbtinis bandymo sukurti tvirtą ir didelį derlių duodančią rasę produktas. Rezultatas – agresyvūs bičių spiečiai su labai skirtingais apdulkinimo modeliais. Atsitiktinai kai kurios iš jų pabėgo iš laboratorijos ir šiandien kelia rimtą grėsmę visoje Lotynų Amerikoje ir pietinėse JAV dalyse. Dėl savo elgesio jos netinka komercinei bitininkystei, o išstumdamos europines bites Amerikoje, bitės žudikės sukelia rimtų problemų komerciniam vaismedžių apdulkinimui. Tai geras pavyzdys, prie ko gali privesti rasių maišymasis, jei būtinos kontrolės priemonės nepavyksta – ir įsivaizduokite, kad plintantis žmonių rasių maišymasis vyksta visiškai be jokios kontrolės!

Turbūt niekas nesiūlytų įvesti tokių pačių žmonių rasių kryžminimo procedūrų, kokias taikote gyvūnams – jau nekalbant apie tai, kad čia turime reikalų su daug sudėtingesniais veiksniais nei su gyvūnais. Ar žmonės gali susidoroti su visuomenės reikalavimais, lemia ne tokie lengvai apibrėžiami dalykai kaip ūgis, mėsos kokybė ar pieno gamybos pajėgumas, o tokie veiksniai kaip charakterio polinkis, intelektas, kūrybiškumas ir vidinė harmonija – visos šios savybės, kaip žinoma, labai nukenčia, kai maišosi rasės.

Šiuo atžvilgiu taip pat verta paminėti, kad visi žmonės, kurie pritaria neribotam rasių maišymuisi, visiškai nepasakė mums, kokiomis pageidautinomis savybėmis svetimos rasės elementai, kurie dabar plūsta į arijų pasaulį, galėtų praturtinti baltąją rasę!

Šiaip ar taip, dabartinės dezintegracijos tendencijos visose visuomenės srityse neišvengiamai sukelia žmonėms nesaugumo ir nelaimės jausmą. Tik tikroje, darnioje bendruomenėje, kurią sudaro žmonės, turintys tą pačią kultūrinę, istorinę ir biologinę kilmę bei tuos pačius dvasinius ateities siekius, individas gali rasti jam reikalingą ramybę ir vidinį saugumą. Tik čia žmogus gali jaustis esąs natūrali didesnės visumos, kažko galingesnio už patį individą, dalis, kuri egzistuos ir po individo mirties, kaip ir anksčiau.

Machine Translated by Google

egzistavo dar prieš gimstant individui. Tik tokioje nacionalinėje likimo bendruomenėje žmogus atranda amžinąjį gyvenimą, kurio visada siekė. Savo vaikuose ir savo tautoje gyvensime amžinai, bet tai vienintelė mūsų amžinybės dalis. Be jos mes lygiai taip pat nebūtume gyvenę!

Kita vertus, jei žmogus turi ieškoti savo tapatybės ir gyvenimo tikslo už tautinės bendruomenės ribų, ši bendruomenė prarado savo prasmę ir neišvengiamai subyrės kaip santuoka, kurioje partneriai neturi nieko bendro, išskyrus bendrą adresą.

Tai yra esminis nacionalistų požiūris.

Tačiau lojalumas grupėje turi būti abipusis. Ne tik pilietis turi būti ištikimas visuomenei – taip pat ir visuomenė turi būti ištikima piliečiui. Taigi lojalumas suponuoja teisingas socialines sąlygas ir ekonominę sistemą, kurioje niekas nėra išnaudojamas ir kurioje kiekvienas daro viską, ką gali, dėl bendrojo gėrio, kad palaikytų tvarką, kuri saugo bendras vertybes, garantuoja piliečių gyvenimą ir laimę ir kiekvienam individui suteikia jo dalį amžinajame tautos gyvenime.

Tai yra esminis socialistų požiūris.

Nacionalizmas be socializmo yra absurdiškas – ir atvirkščiai: socializmas be aiškiai apibrėžtos bendruomenės neturi prasmės.

Šiandien dažnai teigiama, kad nacionalsocialistinis požiūris veda prie karo ir bandymų slopinti kitas tautas. Tai visiška nesąmonė. Visiškai priešingai yra tiesa. Pagarba kitų tautų kultūriniam ir biologiniam tapatumui įmanoma tik tada, jei pripažįstate rasinių ir kultūrinių skirtumų egzistavimą ir pageidautinumą – ir vargu ar galite gerbti kitų tautų tapatybę, jei nevertinate savosios! Jei neigsite rasinių skirtumų egzistavimą, akivaizdu, kad nuolat bandysite primesti kitoms tautoms tai, ką patys laikote geriausia – visiškai neatsižvelgdami į jų ypatingą charakterį. Toks požiūris yra rasizmas, jei toks kada nors buvo!

Pražūtinga idėja, kurią puoselėja krikščionybė, islamas ir marksizmas, kad egzistuoja tik viena civilizacija, teisinga visiems žmonėms, nepriklausomai nuo rasės, yra tiek praėjusio amžiaus Europos kolonijinių imperijų, tiek šiandieninių nenutrūkstamų bandymų primesti šiuolaikinio industrializuoto pasaulio nevaisingą materialistinį gyvenimo būdą naivioms trečiojo pasaulio tautoms, kurios tik...

Machine Translated by Google

mato blizgučius, bet negali apskaičiuoti kainos. Tai bus jų pražūtis, kaip ir mūsų! Vartotojiška visuomenė mato tik rinkas ir vartotojus – ir čia vienodumas yra raktinis žodis. Vienoda klientūra neturi jokių specialių reikalavimų, todėl gamyba tampa paprastesnė ir pigesnė, o tai reiškia didesnius pardavimus ir didesnį pelną. Nacionaliniai ypatumai, skirtingi kultūriniai modeliai ir kalbos čia yra nepatogumas – techninė prekybos kliūtis – todėl su jais kovojama. Tarptautinėms pramonės šakoms ir grandinėms visi žmonės yra lygūs – jei tik gali vartoti. Jos visiškai negerbia žmogiškųjų vertybių. Jos jas traiško.

Nacionalsocializmui skirtumai yra natūralios tvarkos dalis, ir mes norime išlaikyti šią tvarką su visais jos skirtumais tarp rasių, tautų ir individų. Mes visiškai nenorime versti juodaodžių genties praktikuoti mūsų religiją, valgyti mūsų maistą ar taikyti mūsų įstatymus. Mes norime, kad kitos tautos pačios rastų kelią į ateitį.
Žinoma, turėtume mielai su jais bendradarbiauti, jei tai abipusiai naudinga, bet mes jiems netrukdysime. Jei jie neranda savo kelio, tai jų problema, o ne mūsų. Mes neieškome jokio konflikto su niekuo – mes tiesiog norime, kad mus paliktų ramybėje. Tačiau mes nesame pacifistai. Žinome, kad kartais kiekviena tauta turi kovoti, kad išliktų kaip tauta. Jei to nepadarys, ji pražus, ir mes negalime tiesiog sėdėti rankų sudėję ir leisti, kad mūsų pačių tautos būtų sunaikintos. Jei mūsų egzistencijai gresia pavojus, turime gintis, ir žinome, kad tik nauja nacionalsocialistinė pasaulio tvarka, sudaryta iš nepriklausomų tautų, kurios gerbia viena kitą, gali užtikrinti ilgalaikę taiką ir išgelbėti pasaulį nuo gresiančios nelaimės.

Jei pasaulis nepriims nacionalsocializmo kaip vienintelės savo ateities vilties, žmonijai grės sunaikinimas. Tai bus logiška jo nuolatinių gamtos dėsnių pažeidimų pasekmė.
Tačiau tai nebus Visatos pabaiga. Žvelgiant iš ten, Žemės planeta ir joje gyvenantys žmonės yra mažytės ir visiškai nebūtinos didžiulės mašinos dalys. Jei mes išnyksime, įvairios pastarųjų 10 000 metų civilizacijos liks tik nereikšmingas epizodas begalinėje ir amžinoje erdvėje – eksperimentas, kuris nepavyko. Net ir po totalaus branduolinio karo kai kuriose Žemės vietose tikriausiai vis dar bus biologinės gyvybės pagrindas, o tada vystymasis link vis aukštesnių formų prasidės iš naujo. Net jei Žemė tokiame kare būtų visiškai sunaikinta...

Machine Translated by Google

arba dėl bet kokios kitos priežasties – daugiau nei tikėtina, kad gyvybė egzistuoja kažkur kitoje planetoje, labai tolimoje Saulės sistemoje, kažkur kosmose, galbūt už kvintilijonų šviesmečių. Bet kokiu atveju, gamta visada egzistuos – taip pat ir be žmonių bei be Žemės planetos. Net ir be gyvybės Visatoje vis tiek egzistuos natūrali tvarka. Ši Visata nepriima jokių specialių dėsnių žmogui, ir jei jis to nesuvokia, nusipelnė būsimo sunaikinimo ir niekas negalės to pakeisti.

Tačiau manome, kad būtų gėda leisti tam įvykti.
Štai kodėl stengiamės, kad žmonės tokiu vėlyvu metu įsiklausytų į protą.
Neturime laiko gaišti. Ar norėtumėte prisijungti prie mūsų? Ne dėl mūsų,
o dėl savo vaikų.

Ar galite įsivaizduoti pasaulį be baltųjų žmonių ir...
Ar jų sukurta civilizacija? Mes taip pat negalime!

Žinoma, tai ne politikos klausimas. Mūsų egzistavimas yra...
rizikuojate. Ar galite sau leisti gaišti daugiau laiko?

Machine Translated by Google

Nacionalsocializmas Kairiųjų pažiūrų judėjimas

Povl H. Riis-Knudsen

Machine Translated by Google

Jau per daug metų plačiai pripažįstama, kad nacionalsocialistai yra kraštutiniai dešinieji, ir jie retai kada dvejoja vadinti save tokiais. Tačiau tam tikru momentu Pasaulinė nacionalsocialistų sąjunga tapo oficialia politika vengti termino „dešinieji“, teigiant, kad nacionalsocializmas netelpa į „dešinės“ ir „kairės“ modelį ir turėtų būti laikomas stovinčiu aukščiau šio skirtumo. Tai neabejotinai buvo žingsnis teisinga linkme, tačiau šiuo metu ir atsižvelgiant į dabartinę kovą, galbūt būtų gera mintis persvarstyti visą klausimą apie politinius sparnus ir išaiškinti keletą punktų dėl terminų „dešinė“ ir „kairė“ reikšmės ir jų taikymo šiandieninėje politinėje arenoje.

Istoriškai žodžiai „dešinė“ ir „kairė“, kalbant apie politines pažiūras, atsirado ikirevoliucinėje Prancūzijoje, kur tie, kurie norėjo išsaugoti daugmaž tokią valdymo sistemą, Nacionalinėje Asamblėjoje sėdėjo dešinėje, o tie, kurie norėjo radikalesnių pokyčių, sėdėjo kairėje. Todėl terminas „dešinė“ vartojamas reakcionieriams ir „kairė“ revoliucionieriams – terminai, kurie vėliau tapo visuotinai žinomi ir vartojami.

Tačiau nei žodis „reakcionierius“, nei žodis „revoliucinis“ nepasako nieko universalaus apie konkrečius nagrinėjamus požiūrius. Jie abu yra reliatyvūs ir savo konkrečią reikšmę įgyja tik tam tikrame istoriniame kontekste. Ankstesnių laikų revoliucionieriai, pavyzdžiui, XIX amžiaus Europos nacionaliniai liberalai, šiandien neatrodo labai revoliucingi – visiškai priešingai! – lygiai taip pat, kaip ir šių dienų reakcionieriai būtų buvę laikomi labai revoliucingais prieš 200 metų. Kai 1917 m. Rusijoje valdžią užėmė komunistai, jie tai darė kaip revoliucionieriai, siekę nuversti neefektyvų ir korumpuotą režimą, o šiandien jie atstovauja reakcingam istebliśmentui, susiduriančiam su nauju revoliuciniu iššūkiu.

Mūsų laikais tradicinis kairysis sparnas daugiausia yra marksistinis – net iki tokio lygio, kad pats terminas „kairysis sparnas“ laikomas žodžio „marksistas“ sinonimu. Žinoma, tai neturi jokio pagrindo realybėje. Bet kuris revoliucionierius yra kairysis – tiesiog marksistai turėjo taip mažai konkurencijos, kad jie buvo

Machine Translated by Google

gebantis pritaikyti terminą.

Kitoje politinio spektro pusėje turime dešinįjį sparną, kurį sudaro reakcionieriai, norintys išsaugoti dabartinę visuomenę ir vadinamąją Vakarų krikščioniškąją civilizaciją su jos materializmu ir kapitalizmu. Dešinieji gina tradicines patriotines vertybes: jie yra geri krikščionys ir geri piliečiai, ginantys Konstituciją ir ištikimi savo šaliai bei savo monarchui, jei tokį turi. Jie pasirengę kariauti prieš bet kurią kitą tautą, kad patvirtintų savo didybę – net jei tai reikštų branduolinį karą prieš kitą baltųjų šalį, jei jie mano, kad jos valdymo sistema kelia grėsmę jų pačių vidaus tvarkai, kad ir kokia korumpuota ir išsigimusi ji būtų. Jie pasisako už ekonomiką, pagrįstą neribota laisva rinka, nepaisant pasekmių, tačiau jiems nepatinka liberali tendencija politikoje, taip pat imigracija ir rasinė integracija, nes jie bijo bet kokių pokyčių, kurie galėtų sutrikdyti tvarką, prie kurios jie yra įpratę.

Nacionalsocialistų vieta šiame spektre atrodo gana aiški: mes esame kairieji – dėl to nėra jokių abejonių! Mes nenorime išsaugoti dabartinės sistemos ar kurios nors jos dalies. Mes netikime sistemos, kuri nuvedė mūsų žmones į dabartinį skurdą, pamatais! Mes nenorime remti jokios institucijos, kuri atsakinga už du pasaulinius karus tarp baltųjų tautų, taip pat už daugybę nedidelių karų, branduolinį perginklavimą, aplinkos taršą, nedarbą, visišką jaunų žmonių, praradusių tikėjimą ateitimi, nusivylimą, narkotikų vartojimą, pornografiją ir visas kitas visiško išsigimimo formas, kurios šiandien matomos. Mes, nacionalsocialistai, norime radikaliausių pokyčių: norime visiškai nuversti visą senąją tvarką!

Nors marksizmas, kaip ir Senoji Tvarka, turi bendrą egalitarinę filosofiją ir save apibrėžia kaip materialistinį judėjimą, siekiantį vien materialinių gėrybių perskirstymo, nacionalsocializmas siekia sukurti visiškai naują tvarką, pagrįstą idealizmu ir gilia pagarba gamtos dėsniams visose gyvenimo srityse.

Tai neabejotinai revoliucingiausia šio amžiaus idėja –
ir todėl labai kairiųjų pažiūrų! – ir tikrai ne marksistinė!

Machine Translated by Google

Palyginti su nacionalsocializmu, marksizmas tėra pseudorevoliucinė idėja, išrasta krikščionybės ir palaikoma liberaliosios demokratijos: jei visi žmonės yra sukurti lygūs, kodėl visas turtas neturėtų būti paskirstytas vienodai visiems žmonėms? Žvelgiant iš šios perspektyvos, marksizmas tėra senosios tvarkos, kurią norime sunaikinti, dalis.

Jei nacionalsocializmas iš esmės yra kairiųjų judėjimas, žinoma, paradoksalu, kad nacionalsocialistai tiek daug laiko ir energijos skyrė tradicinių dešiniųjų pažiūrų tenkinimui, o tuo tarpu vengė visų galimybių kairiosioms pažiūroms. Ar stebėtina, kad visi bandymai sukurti nacionalsocialistinį judėjimą šiuo pagrindu buvo visiškai nesėkmingi?

Pirmoji sąlyga norint ką nors sukurti šiame pasaulyje yra aiškiai suprasti, ko nori pasiekti ir kaip tai gali padaryti.

galbūt tai pasiekti. Skulptorius, norintis sukurti meno kūrinį, pradeda nuo mintyse susidaręs idėją, o tada imasi jos įgyvendinti pasirinkta medžiaga. Jis ne šiaip sau muša kaltą ant marmuro gabalo, svarstydamas, koks bus galutinis rezultatas.

Taigi labai svarbu suvokti, kad nacionalsocializmas nėra tik kraštutinio dešiniojo judėjimo forma. Kiekvienas mūsų gretose, kuris vis dar turi tokias idėjas, turėtų pasišvęsti nacionalsocializmo idėjos studijoms, kad surastų tikrąją jos prasmę ir reikšmę – arba, jei neturi tam energijos ar gebėjimų, turėtų rasti kitą savo veiklos kryptį. Šis judėjimas neturi vietos nusivylusiems neapykantos kurstytojams ar religiniams svajotojams, tik atsidavusiems nacionalsocialistiniams revoliucionieriams!

ᛉ

Pažvelkime į tai realistiškai: dešinieji dažniausiai yra apgailėtinas žmonių, turinčių labai neaiškias idėjas, konglomeratas. Jie supranta, kad kažkas negerai. Bet jie atsisako palikti Senąją Tvarką.
Vietoj to, jie visa jėga įsikimba į sistemą ir nori grįžti į situaciją, kokia ji buvo prieš 75 ar 100 metų, manydami, kad tai išspręs visas jų problemas. Jie tiesiog nesupranta, kad netvarka, kurioje esame šiandien, yra logiškas prieš 100 metų egzistavusios sistemos rezultatas.

Machine Translated by Google

– kad tos sistemos pamatai nebuvo pakankamai geri ir stabilūs, kad apsaugotų mus nuo dabartinio vystymosi. Daugelio mūsų problemų tėvas slypi pačioje krikščioniškoje idėjoje, kurios egalitarinė filosofija ir svetimi bei nenatūralūs mokymai atėmė iš mūsų žmonių sielą, bet kurią jie ir toliau giria kaip patį skydą nuo nuosmukio, kurį mato aplink save. Kai visi jų bergždži bandymai sustabdyti vystymąsi žlunga, jie nusivilia ir virsta tiesiog neapykantos skleidėjais, nes neturi jokios tikros vizijos ir ideologijos.

Istoriškai neginčijama, kad iš dešiniųjų niekada nieko gero neišėjo. Jei ne tokie revoliucionieriai kaip Kopernikas, Kepleris, Džordanas Bruno ir Galilėjus, mes vis dar tikėtume, kad Žemė yra plokščia ir Visatos centras. Kai išsivystė kapitalizmas, isteblišmentas nebandė spręsti dėl pramonės revoliucijos kilusių socialinių problemų, o negailestingai išnaudojo naująją darbininkų klasę – taip sukurdamas revoliucines mintis, išreikštas marksistinėje ideologijoje.

Ir visi būtini bei teisingi socialiniai patobulinimai, kuriuos matėme per pastaruosius 100 metų, buvo įdiegti tik po stipraus kairiųjų pažiūrų spaudimo, o dešinieji konservatoriai nuolat traukiasi, apgailėtinai bandydami išsaugoti kuo daugiau sau.

Žinoma, tai nereiškia, kad bet kokios pastangos nuversti nusistovėjusią sistemą savaime yra geros. Jei žmogui pavyksta sukurti naują gamtinę tvarką, kuri nesuakmenėja, o išlieka gyvu organizmu ir vystosi gamtos dėsnių ribose, priimdama naujas mokslines ir filosofines įžvalgas apie gyvybės prigimtį, nesilaikydama pasenusių sampratų, būtų iš tiesų rimčiausias nusikaltimas bandyti išrauti tą tvarką ir grįžti prie egoistinio materializmo, krikščionybės ar bet kurios kitos nenatūralios filosofijos. Kas yra gera ir bloga, galima spręsti tik remiantis gamtos dėsniu – kuo arčiau jo, tuo geriau.

Beveik visuotinai pripažįstama, kad tarp nacionalsocializmo ir marksizmo yra praraja. Tačiau nacionalsocialistai tikrai nėra ir dešinieji. Vienintelis bendras taškas, kurį nacionalsocializmas, regis, turi su dešiniaisiais, yra rasinis klausimas. Tačiau ir čia yra didžiulis skirtumas.

Machine Translated by Google

perspektyvoje. Dešinieji tiki, kad baltosios rasės egzistavimas savaime yra absoliuti vertė, kuri iškelia arijų rasę aukščiau visų kitų gyvų organizmų ir suteikia jai teisę daryti su pasauliu, ką ji nori. Tačiau mes, nacionalsocialistai, rūpinamės ne tik savo rasės gyvybe ir tiesiogine gerove. Baltąją rasę laikome visos natūralios visatos tvarkos dalimi, ir mūsų noras ją išsaugoti yra susijęs su mūsų noru išsaugoti visą gamtinę aplinką, įskaitant kitas žmonių rases, iš gilios pagarbos neįskaitomai gamtos išminčiai.

Be jokios abejonės, mūsų rasė turi didelių intelektinių galimybių, tačiau jos gebėjimai visiškai neturi jokios vertės, jei jie nėra tinkamai panaudojami pagal gamtos dėsnius. Pernelyg ilgai prisijungėme prie choro, vadinančio „baltąja galia“, ir ignoravome liūdną faktą, kad mūsų rasė turi absoliučią galią mažiausiai 2000 metų. Ir būtent ši galia lėmė tokią visuomenę, kokią turime šiandien.

Taigi, mes nepritariame dešiniųjų įsitikinimui apie nuolatinę technologinę ir ekonominę plėtrą, kuri jau lėmė oro ir vandens taršą ir padarė didžiulius pasaulio plotus netinkamus gyventi visoms rūšims – tai reiškia, kad atmosferos ozono sluoksnis yra sistemingai naikinamas, kad ateities kartos būtų veikiamos gyvybei pavojingos radiacijos, kad atogrąžų miškai, kurie mus aprūpino deguonimi, yra kertami, kad atsirastų vietos pramonės augimui, o dykumos yra drėkinamos, kad derlingose vietovėse kristų gruntinio vandens lygis, kuris vėliau tampa dykumomis. Visa tai yra arijų genialumo rezultatas, be kurio jis nebūtų egzistavęs – genialumo, kuris nebuvo panaudotas kuriant geresnį pasaulį mūsų vaikams ir anūkams, o tik tam, kad patenkintų akimirkos žmonių godumą, kad užsitikrintų malonų gyvenimą dabar, nesirūpinant ateitimi. Šią lemtingą tendenciją, kuri pagal prigimtinės teisės standartus neabejotinai pavertė industrializuotas Vakarų baltąsias šalis kur kas labiau išsigimusia valstybe nei bet kuri vadinamoji primityvi Trečiojo pasaulio visuomenė, smarkiai remia dešinieji, kurie, regis, mano, kad viskas būtų gerai, jei tik būtų išvaryti juodaodžiai, žydai ir valčių gyventojai. Žinome, kad savaime tai nieko nepakeistų.

Machine Translated by Google

visai.

Mūsų tikslas – visiškas dvasinis atgimimas, o artimiausias mūsų uždavinys – apibrėžti ir sukurti šio atgimimo pamatus – tai vienintelis dalykas, galintis suteikti rasinei kovai prasmę. Ir ši kova neturėtų būti suprantama kaip kova su kitomis rasėmis, o kaip negailestinga kova su savo rasės nuosmukiu. Pavienis kreipimasis į rasę kaip naujos visuomenės pagrindą yra beprasmis, nebent galime įveikti šį nuosmukį ir rasti kelią atgal prie natūralių vertybių. Jei mūsų rasė gali išlikti tik dabartinės sistemos kontekste, mes nenorime, kad ji išliktų, nes tada ji būtų ne kas kita, kaip pati grubiausia antinatūralaus išsigimimo forma. Teiginys apie „baltąją galią“ gali įgyti prasmę tik tuo atveju, jei tuo turime omenyje norą iš naujo suaktyvinti gamtos galią, kuri latentiškai slypi baltojo žmogaus genijuje, kurio pareiga – panaudoti šią galią, kad būtų išlaikytas pats gyvenimo principas.

Žinoma, tai nereiškia, kad mes pritariame kokiai nors daugiarasiškumui. Rasė yra vienas iš natūralios tvarkos kertinių akmenų, todėl ją reikia ginti kaip ir visus kitus natūralius principus.

Tai tikrai nereiškia, kad balta odos spalva būtinai yra žmogaus kokybės požymis. Baltoji rasė leido pasauliui atsidurti ant katastrofos ribos, ir jei nepavyks suprasti, kad gyvenimo kokybę galima pagerinti pakeičiant materialistinę vartotojišką visuomenę – kuri yra aukščiausias tiek marksizmo, tiek liberalizmo tikslas – natūraliomis ir dvasinėmis vertybėmis, ji yra pasmerkta ir absoliutaus nuosmukio metu sunaikins tik visą planetą.

Žinoma, nacionalsocialistai nemano, kad turėtume grįžti į akmens amžiaus urvus, bet mes manome, kad niekada neturėtume iš gamtos pasiimti daugiau, nei į ją grąžiname. Gyvenimo kokybė mums turėtų reikšti daugiau nei materialinių gėrybių kiekis.

Šiandieninėje nusivylusioje visuomenėje vis daugiau žmonių tai supranta ir, be to, protestuoja prieš valdančiąją tvarką.
Tačiau jie netampa nacionalsocialistais dėl vienos paprastos priežasties: jie nesuvokia, kad nacionalsocializmas – ir tik nacionalsocializmas! – gali išspręsti šiandienos esmines problemas. Vietoj to jie leidžia savo protesto judėjimams užvaldyti...

Machine Translated by Google

Marksistai, kurie savo produktą parduoda geriau nei mes, nepaisant to, kad nė viena marksistinė vyriausybė niekada nė nemėgino spręsti šių problemų – paprasčiausiai todėl, kad pati marksizmo samprata yra materialistinė ir visiškai nesusijusi su natūraliomis vertybėmis. Marksistai tiesiog naudojasi visuomenės nepasitenkinimu isteblišmentu marksizmui skatinti. Patys nepatenkinti asmenys visai nėra marksistai.

Kol nacionalsocialistai laksto aplinkui, bandydami palenkti savo pusėn mažas tradicinių dešiniųjų pažiūrų grupes su visomis jų politinėmis ir religinėmis kliūtimis, liūdnai pagarsėjusia megalomanija ir atsidavimo stoka – kylančia dėl nuolatinės gynybinės pozicijos, bandant išgelbėti tai, kas turi praeiti, – marksistai įsitvirtina tarp susirūpinusių piliečių, kurie dėl idealistinio rūpesčio mūsų planetos ateitimi atsisako neriboto materializmo. Dažniausiai šie žmonės nesuvokia, kad gamtinės tvarkos išsaugojimas reikalauja platesnio masto priemonių nei taršos kontrolė ir branduolinės energijos bei atominės bombos panaikinimas. Jie nesupranta, kad tam taip pat reikalingas rasinis atsiskyrimas ir bendras dvasinis atgimimas, kuris gali sugrąžinti žmogų prie gyvybės šaltinių. Tačiau jie taip pat gali tai išmokti – arba, tiksliau sakant, negali to nematyti – jei jiems suteikiama reikiama informacija ir įžvalgos, o ne paliekami veikiami vien kvailų marksistų mokymų. Šie žmonės yra idealistai ir už gamtą, todėl jie iš tikrųjų priklauso mums – ir jie paprastai yra daug vertingesni kovotojai nei daugybė nusivylusių jaunuolių, kurie save vadina nacionalsocialistais, bandydami pakelti savo ego ir slėpti savo asmenines problemas bei nesaugumo jausmą po savamoksle uniforma ir absurdiškais rangais bei titulais. Tačiau aplinkosauginiukų netraukia šturmo kareiviai ar neapykantos propaganda, o visa tai tik patvirtina jų neigiamą įspūdį apie nacionalsocializmą. Taip pat nepadeda su jais kalbėtis apie rasės reikšmę, nes jie dar nėra taip toli pažengę savo raidoje, kad galėtų suprasti rasinės problemos aktualumą. Į juos reikia kreiptis ten, kur jie yra, ir klausimais, kurie jiems rūpi čia ir dabar. Tam būtina parengti gerą medžiagą apie aplinkosaugą.

Machine Translated by Google

problemas, žvelgiant iš nacionalsocialistų požiūrio taško, ir eiti į grupes, kuriose šie žmonės renkasi protestuodami prieš branduolinius ginklus, taršą ir branduolinį karą. Negalime tikėtis, kad aplinkosaugininkai ateis pas mus, nes jie neturi jokio būdo suprasti, kas yra nacionalsocializmas; o jei nepavyks su jais susisiekti, jie pasimes marksistams, kurių rankose jie niekada nesupras visų savo požiūrio pasekmių.

Šie naujieji protestuotojai yra priešiški mums – tiesiog dėl dešimtmečius trukusios priešiškos propagandos, kuri ne tik atstumė protingus ir protingus žmones nuo bet kokio judėjimo, atvirai reiškiančio nacionalsocialistines idėjas, bet ir sėkmingai pritraukė į mūsų judėjimą daugybę asmenų, kurie puikiai atitinka šį propagandinį nacionalsocializmo įvaizdį ir kurie ateina pas mus tiesiog todėl, kad nori atitikti šį įvaizdį. Jie nori būti tokiais žudikais, kraujo ištroškusiais žvėrimis, kokius pažino iš nesuskaičiuojamų Holivudo filmų ir geltonosios spaudos pranešimų apie baisius „nacius“.

Pernelyg ilgai mes priėmėme tokius psichopatus į savo gretas ir per ilgai neatsiribojome nuo kitų organizacijų, kurios daro tą patį. Tai, kad žmonės save vadina nacionalsocialistais ir mojuoja svastika, dar nepadaro jų mūsų bendražygiais! Daugelis organizacijų to vis dar nesuvokia ir kol to nedaro, yra pasmerktos žlugti – ir...

deja, ir mes tokie esame, jei nepasinaudojame kiekviena pasitaikiusia proga juos viešai pasmerkti. Dažnai sakoma, kad neturėtume „skalbti nešvarių skalbinių“ priešų akivaizdoje ir kad visi „vidiniai konfliktai“ turėtų būti palikti mūsų pačių viduje.
savo sienas. Tačiau tai ne mūsų skalbiniai ir tikrai ne „vidiniai konfliktai“ – tai būtina valymo operacija, ir ji turi būti atliekama viešai.

Mūsų didžiausi priešai yra ne žydai ar komunistai, o tie patys žmonės, kurie, vadindami save nacionalsocialistais, savo elgesiu menkina pagrindines nacionalsocialistinės filosofijos sąvokas ir taip patvirtina iškreiptą mūsų idėjos įspūdį, kurį visuomenei perteikia mūsų priešas.

Iš tiesų, mes negalime jausti jokio lojalumo tokiems žmonėms ir...

Machine Translated by Google

draugystę. Priešingai, turime atsikratyti bet kokio ryšio su jais ir stengtis parodyti žmonėms, kad jie mums nepriklauso. Svarbiausia, turėtume labai stengtis daryti būtent tai, ko iš mūsų nesitikima. Mes
Tikimasi, kad palaikysime beveik kiekvieną dešiniųjų pažiūrų atstovą, mojuojantį svastika – ir tikrai nesitikima, kad būsime šalia kairiųjų, vien todėl, kad žmonėms nuolat kartojama, jog esame dešinieji. Todėl turėtume jiems sąmoningai parodyti, kad jie buvo klaidingai informuoti. Staigmenos efektas greičiausiai privers bent kai kuriuos žmones įsiklausyti į tai, ką turime pasakyti. Be to, žmonės du kartus pagalvoti apie tai, ką jiems sakoma apie nacionalsocializmą, kai supras, kad jiems kartą šia tema buvo meluojama.

Šiuo atžvilgiu reikėtų pažymėti, kad mes nesame istorinė asociacija. Daugelis nacionalsocialistų, regis, mano, kad mes atgaivinsime nacionalsocialistinę Vokietiją ir perkelsime ją į kitas pasaulio dalis. Būtent taip norėtų mus parodyti mūsų priešas, bet taip nėra! Nacionalsocialistinė Vokietija yra bandymas – ir ne visai sėkmingas bandymas!

organizuoti nacionalsocialistinę bendruomenę tam tikru metu ir tam tikrame istoriniame kontekste. Tai gali mus įkvėpti ir mes galime iš to pasimokyti, bet mes negalime jo atgaivinti – ir neturėtume to bandyti. Tai buvo eksperimentas, skirtas spręsti problemas, kurios tuo metu kėlė didelį susirūpinimą vokiečių tautai, tačiau šiandien žmonės jų nebūtinai laiko tokiais pat svarbiais.

Kai Hitleris maždaug prieš 60 metų ėmėsi savo istorinės misijos pertvarkyti Vokietiją, visa vokiečių tauta buvo ekonomiškai, kariškai ir politiškai parklupdžiusi. Po pralaimėjimo Pirmajame pasauliniame kare Vokietija ne tik prarado visas savo kolonijas, bet ir didžiulę dalį Europos teritorijos, kurioje gyveno keli milijonai vokiečių, atkirstų nuo savo tėvynės ir gyvenančių apgailėtiną gyvenimą kaip mažumos svetimose šalyse, kurios tik norėjo juos sunaikinti. Tai, kas liko iš Vokietijos, buvo visiškai...

Machine Translated by Google

demilitarizuota, o užkariautojų pateikti pasibaisėtini reparacijų reikalavimai sukėlė baisiausią infliaciją pasaulio istorijoje ir sugriovė bet kokią ekonomikos atsigavimo galimybę. Tokioje situacijoje nedidelė žydų imigrantų iš Rytų mažuma pamažu perėmė sugriautos ekonomikos, taip pat viso šalies kultūrinio ir politinio gyvenimo kontrolę.

Palyginti su šia situacija, visos kalbos apie dabartinę ekonominę krizę yra absurdiškos. Materialiai bet kuri Vakarų šalis ir dauguma komunistinių šalių yra daug geresnėje padėtyje nei Vokietija trečiajame dešimtmetyje. Šiandien tereikia parduoti šeimos automobilį ir galbūt persikelti į pigesnį butą. Vokietijoje tai buvo tiesiog išgyvenimo klausimas.

Tačiau morališkai susiduriame su daug rimtesne grėsme nei Hitleris. Jo Vokietija vis dar buvo gana homogeniška šalis, kurioje dauguma žmonių turėjo bendras vertybes ir normas bei bendrą tikėjimą tautos kultūrine tradicija. Jie norėjo atgauti savo buvusią galią – jie norėjo būti stiprūs ir gerbiami kitų tautų. Hitleriui nereikėjo jiems sakyti mylėti savo žmones ir savo rasę. Jis galėjo laikyti savaime suprantamu dalyku, kad jie mylėjo. Jų vertybės ir normos nebūtinai atitiko nacionalsocialistinę filosofiją, tačiau jos buvo tvirtas pagrindas, ant kurio be didelių sunkumų galėjo būti sukurta nacionalsocialistinė valstybė, todėl Hitleris galėjo sutelkti savo politinę propagandą į kasdieniškesnius dalykus.

Jis gyveno iš esmės revoliuciniais laikais, kai darbas ir maistas buvo nepaprastai svarbūs, ir jis žinojo, kad programa, galinti užtikrinti šiuos dalykus, suteiktų jam rinkėjų paramą ir taip leistų jam įgyti valdžios, kad galėtų įgyvendinti savo politinę viziją, kuri, žinoma, siekė daug daugiau nei tiesioginis materialinių dalykų poreikis.

Tačiau, kaip visi žinome, nacionalsocializmas tuo metu nebuvo vienintelė revoliucinė jėga Vokietijoje. Komunistai turėjo lygiai tokius pačius pranašumus kaip ir Hitleris: badaujančią populiaciją, pasirengusią išbandyti beveik viską, kad išgyventų. Jie taip pat turėjo

Machine Translated by Google

pranašumą prieš Hitlerį, nes jie galėjo remtis sėkminga revoliucija Rusijoje. Hitleris neturėjo nieko panašaus, su kuo galėtų susieti savo kovą. Ir verta paminėti, kad jis nesiejo savo judėjimo su jokiomis galingomis praeities dešiniųjų ideologijomis, tokiomis kaip monarchija ar bažnyčios. Jo požiūris buvo visiškai kairiųjų pažiūrų ir vienodai prieštaravo isteblišmentui ir komunistų partijai. Kai pagaliau jis laimėjo komunistų palankumą, tai padarė ne juos nutildydamas, o atimdamas jų paramą, imdamasis tų pačių klausimų kaip ir komunistai ir nurodydamas geresnį sprendimą – visa tai

įtikino vokiečių darbininką, kad jis gali būti geresnis ir labiau kompetentingesnis lyderis nei Vokietijos komunistų partijos vadovas Thaelmannas. Jis kalbėjosi su žmonėmis apie tai, kas juos rūpėjo, savo laikmečio kalba ir pasirinko karinį stilių, kuris buvo populiarus šalyje, pilnoje buvusių kariškių, kurie turėjo bent menkiausią priežastį jaustis išduoti vyriausybės, ir kuris taip pat buvo naudingas situacijoje, kai tekdavo kovoti su daugybe komunistų žudikų gaujų, kurios vartojo labai panašų stilių ir kalbą kaip ir Hitleris.

Bandymas šiandien mėgdžioti Hitlerio stilių būtų politinė savižudybė. Tiesą sakant, tai buvo kiekvienos iki šiol tai bandžiusios grupės pabaiga. Jūs taip pat negalite perimti Hitlerio propagandinės medžiagos.

Versti, perspausdinti ar imituoti kitame kontekste kaip bet ką, kas nėra istorinė studijų medžiaga, yra absurdiška. Hitleris tenkino 1930-ųjų vokiečių mases. Be viso kito, turime suprasti ir susitaikyti su tuo, kad dabartinėje situacijoje nėra jokio būdo laimėti masių. Šiandien ieškome nedidelio skaičiaus idealistų. Norėdami juos rasti, turime nukreipti savo...

dėmesį problemoms, kurios liečia būtent tokius žmones, kokių ieškome: tarša, branduolinė grėsmė, daugianacionalinio kapitalizmo prakeiksmas ir kt. Dauguma šių problemų Hitlerio amžininkams buvo nežinomos, bet tai nėra priežastis jų nespręsti! Mūsų pasaulis tapo daug sudėtingesnis nei prieš 50 metų, ir bet koks politinis judėjimas, kuris į tai neatsižvelgia, virsta anachronistine fosilija.

Turime pripažinti, kad paprastai esame linkę kalbėti ir rašyti per daug apie nacionalsocialistinę Vokietiją. Nepaisant visko

Machine Translated by Google

gerai, kad galbūt galėsime parodyti, ką Hitleris padarė Vokietijai, žmonės, kurių šiandien ieškome, iš tikrųjų nėra labai suinteresuoti tuo, kas įvyko prieš 50 metų. Jiems rūpi jų pačių laikas – ir ateitis.

Kai taip beviltiškai kabinamės į praeitį, viena iš priežasčių, žinoma, yra ta, kad nacionalsocialistinė Vokietija yra vienintelis pasauliui kada nors matytas taikomojo nacionalsocializmo pavyzdys ir kad tie 12 trumpų metų yra vienintelė mūsų judėjimo šlovė ir sėkmė. Tai suprantama. Mums to reikia šiais sunkiais pažeminimo ir persekiojimo laikais. Mums to reikia, kad parodytume sau, jog nacionalsocializmas kadaise buvo pergalingas – nepaisant visų negandų. Tačiau itin pavojinga, kai ši pagarba ir susižavėjimas praeitimi, užuot buvęs produktyviu įkvėpimu, tampa nostalgišku prisirišimu prie praėjusios eros, akla meile NSDAP atributikai, uniformoms, simboliams, rangams, šukuosenoms ir net 30-ųjų kalbiniam stiliui. Svarbu ne išorinė išvaizda, o vidinė idėja, ir mes turime judėti toliau. Kaip ir Hitleris, turime vengti istorijos spąstų. Kitaip tariant, turime parodyti, kaip nacionalsocializmas šiandien gali išspręsti nedarbo problemą – ne tik kaip Hitleris tai išsprendė 1933 m.

Nacionalsocializmo idėja peržengia Hitlerio ir paties nacionalsocializmo ribas. Hitleris ją pritaikė ankstesniam laikui ir vietai; mes turime ją taikyti saviesiems. Ji yra nesenstanti, nes atspindi patį principą, pagal kurį gyvena ir kuria gamta. Ji egzistuoja nuo neatmenamų laikų ir egzistuos amžinai, kol egzistuos visata, nesvarbu, ar egzistuoja arijų rasė – arba, tiesą sakant, žmonija apskritai – ar ne.

Žmogus atsisakė šio principo, ir mūsų užduotis yra parodyti jam, kad jis negali to padaryti nebaudžiamas ir kad visos jo dabartinės problemos kyla dėl beprotiško įsitikinimo, kad žmogus yra išaukštintas virš Gamtos.
Taip darydami, turėtume būti tiek pat mažai susiję su nacionalsocialistine Vokietija, kiek kiti kairieji yra susiję su Sovietų Sąjunga.

Machine Translated by Google

Taip pat turėtume daug ko pasimokyti iš kitų kairiųjų grupių organizavimo būdo. Įprasta teigti, kad marksistinės organizacijos sudarytos iš žmonių atliekų. Žinoma, tai gali būti tiesa apie kai kurių grupių pasekėjus, tačiau rimtų marksistinių organizacijų branduolys yra organizuotas pagal principus, kurie neabejotinai užtikrina kokybę ir atsidavimą. Nariai labai dažnai moka dešimtinę ir privalo kiekvieną savaitę tam tikrą skaičių naktų praleisti ideologiniuose mokymuose ir praktinėje veikloje. Apskritai...
Marksistui keliami reikalavimai gerokai viršija viską, ko kada nors drįsome tikėtis iš savo narių. Tai kažką pasako apie kokybę ir paaiškina, kodėl marksistams sekasi daug geriau nei mums – nepaisant to, kad tai, ką jie skelbia, yra visiška nesąmonė.

Tačiau nacionalsocialistų tarpe, užimant pozicijas ar taikant metodus, kurie paprastai laikomi marksistiniais, atrodo, kyla didelė baimė būti kažkaip „užterštiems“ marksizmu. Jie teigia, kad tai mums sukeltų blogą vardą tiek tarp draugų, tiek tarp priešų. Žinoma, mes jau ir taip turime blogą vardą – jei atvirai, jis vargu ar galėtų būti dar blogesnis. Bet kadangi mums nelabai rūpi tradicinių konservatorių pergalė, kokia to reikšmė? Jei jie negali atskirti komunizmo nuo nacionalsocializmo, tai jų problema, o ne mūsų!

Tokiu atveju jiems trūksta intelekto, dėl kurio jie bet kokiu atveju mums yra nenaudingi. Mes negalime leisti savo priešams nustatyti, kas yra nacionalsocialistinė pažiūra, o kas ne, ir mes tikrai negalime palikti visų gerų reikalų marksistams, kad tik įtiktume žmonėms, kurie mums ir taip pasirodė esą visiškai nenaudingi. Mes tai jau darėme per ilgai – ir tai dar viena priežastis, kodėl marksistai buvo tokie sėkmingi ir...

sugebėjo užvaldyti didžiulius mūsų kultūros ir intelektualinio gyvenimo segmentus, o nacionalsocialistai leido sau jaustis įpareigotiems pasakyti „taip“ NATO, Europos bendrajai rinkai, bombai, kapitalizmui, neribotai „laisvai rinkai“ ir kt. Laikas tai pakeisti! Nebedarykime to, ko žmonės iš mūsų tikisi. Darykime tai, ko mus moko nacionalsocializmas, o ne tai, ko, žmonių manymu, jis turėtų mus mokyti.

Šiuo atžvilgiu liūdna tiesa yra ta, kad daugelis nacionalsocialistų, laikydamiesi savo tradicinio mąstymo, tapo blogiausio pobūdžio aukomis.

Machine Translated by Google

dešiniųjų pažiūrų, antikomunistinės propagandos. Pagrindinė grėsmė žmonijai tikrai nekyla iš Maskvos, Pekino ar Havanos. Nėra jokio būdo kaltinti komunistų dėl apgailėtinos šiandieninės pasaulio padėties – dėl narkotikų vartojimo, nusikalstamumo, pornografijos, branduolinio perginklavimo, rasinės integracijos, taršos ir taip toliau. Kalta mūsų pačių dabartinė valdymo sistema – nei komunistai, nei žydai! Turime suprasti, kad šias blogybes sukūrė mūsų pačių korumpuoti ir moraliai sugedę politikai ir biržos makleriai ir kad mes, pasaulio arijų tautos, patys leidome jai taip blogai pasidaryti. Ne užsienio vyriausybė, o ši dabartinė sistema kelia grėsmę planetos egzistavimui, ir be šios sistemos šiandien nebūtų jokios Sovietų Sąjungos ar jokios kitos komunistinės valstybės. Komunizmas būtų buvęs sunaikintas per Antrąjį pasaulinį karą, jei Vakarai nebūtų davę Sovietų Sąjungai reikiamų ginklų ir technologijų. Net ir šiandien visos komunistinės valstybės tuoj pat subyrėtų, jei jų nuolat neremtų Vakarų vyriausybės ir bankininkai, kurie uždirba turtus prekiaudami su šiomis šalimis ir skolindami joms pinigus. Komunistai tai tikrai žino ir jiems reikia daugiau nei pakankamai darbo, kad išlaikytų Rytų Europą rikiuotėje ir užtikrintų komunistinio režimo stiprinimą Afganistane, kad tai keltų rimtą pavojų Vakarams. Įdomu tai, kad tos pačios tarptautinės korporacijos, kurios gauna didžiulį pelną prekiaudamos su komunistiniu bloku, uždirba dar daugiau turtų gamindamos ginklus, kuriais mūsų politikai bando mus įtikinti, kad jie būtini apsiginti nuo komunistų – tarsi būtų galima apginti bet ką sunaikinant visą gyvybę branduoliniame kare. Tai, žinoma, visiškai absurdiška, tačiau vis dėlto tai yra politinė ir finansinė sistema, kurią taip energingai remia dešinieji.

Be jokios abejonės: komunizmas neabejotinai būtų labai nemalonus dalykas, bet tai nebūtų pasaulio pabaiga. Krikščioniškoji liberali demokratija greičiausiai taip ir darytų! Rytų Europoje rasinis grynumas yra daug didesnis nei bet kur Vakaruose – tiesiog todėl, kad jų neefektyvi ekonominė sistema nepritraukia didelio masto imigrantų iš Trečiojo pasaulio; ir rusų, kurie yra dominuojanti tauta pasaulyje, rasinė sąmonė

Machine Translated by Google

Sovietų Sąjunga neabejotinai žada geresnes arijų rasės išlikimo perspektyvas nei liberalių ir konservatyvių Amerikos politikų vizijos. Žinoma, tiesa, kad komunizmas teoriškai nepalaiko rasinių principų, tačiau komunizmo atveju teorija ir praktika yra du labai skirtingi dalykai. Be abejo, Vakarų siūlomas materializmas čia ir dabar yra patrauklesnis, tačiau po šio malonaus gyvenimo greičiausiai seks tvanas, kuris gali sunaikinti visą gyvybę Žemėje. Tačiau turint tvirtą politinę sistemą Vakaruose, komunistinės valstybės negalėtų egzistuoti.

Jie tiesiog negalėtų išgyventi patys, o jų alkani gyventojai imtų maištauti. Labai tas pats nutiktų, jei komunistai užvaldytų Vakarus – jų režimas ilgai neišsilaikytų.

Šioje vietoje kas nors galėtų išdrįsti paklausti, ar neturėtume uždrausti visų kalbų apie nacionalsocializmą ir svastiką ir apsimesdami „tikrais“ kairiaisiais prisidengti nauja idėja, kurią būtų galima lengvai parduoti žmonėms kitu pavadinimu. Žinoma, tai neįmanoma. Bandyti taikyti tokį požiūrį reiškia nuvertinti savo priešus. Jiems iš tikrųjų nerūpi nei pavadinimas, nei simbolis.

Jiems rūpi tik idėja, ir to neįmanoma nuslėpti iki neatpažįstamumo. Mūsų priešas visada priešinsis viskam, kas gera.
mūsų žmonėms, ir jie – pagrįstai! – teigtų, kad esame tiesiog „naciai“. Tada turėtume skirti daug pastangų „įrodyti“, kad nesame. Tai būtų absurdiška. Daugelis organizacijų bandė tai padaryti; niekam nepavyko.

Yra tik sunkus kelias: įrodyti, kad nacionalsocializmas nėra toks, koks jis yra, ir kad tai vienintelis būdas užtikrinti gyvybės išlikimą šioje planetoje. Žinome, kad esame silpnoje pozicijoje, bet, tiesą sakant, turėtume džiaugtis, kad mums nereikia jaudintis dėl valdžios perėmimo čia ir dabar. Mes tiesiog nesugebėtume su tuo susitvarkyti. Tai vienas iš nemalonių faktų, kurį daugelis nacionalsocialistų – ir žmonių, kurie save vadina nacionalsocialistais – atrodo, visiškai nepastebi. Mums būtų mažai naudos rytoj, kai laimėsime masių palankumą...

Machine Translated by Google

Neturime reikiamo skaičiaus nacionalsocialistų ekspertų, kad nacionalsocialistinė valstybė veiktų. Mums reikia ekonomistų, teisininkų, administratorių, biologų ir kt., kurie taip pat būtų nacionalsocialistai. Galia niekada neturi būti savitikslis. Norime sukurti Naują Tvarką, nes norime geresnio pasaulio, bet geresnio pasaulio negalima sukurti iš giedro dangaus. Tokiai užduočiai atlikti reikia daug atsidavusių žmonių, turinčių išsamų išsilavinimą: ir šiuo metu svarbiau laimėti daugelio šių žmonių palankumą, nei kovoti pralaimėtą kovą gatvėse, kad padarytume įspūdį daugeliui fanatikų ir nevykėlių.

Nacionalsocialistinė Vokietija vėlgi pateikia mums labai pamokantį pavyzdį. Viena iš priežasčių, kodėl eksperimentas sukurti nacionalsocialistinę santvarką nuo pat pradžių negalėjo būti užbaigtas ir nauja valstybė negalėjo atlaikyti išorinio pasaulio spaudimo, buvo ta, kad Adolfas Hitleris turėjo pasikliauti daugybe ekspertų, kurie nacionalsocializmui jautė tik panieką. Jis tiesiog neturėjo laiko pakankamai parengti ir išlavinti nacionalsocialistų, nes turėjo sutelkti dėmesį į žmonių palankumo užkariavimą prieš komunistams perimant valdžią. Turėtume būti dėkingi, kad mums nereikia dėl to nerimauti. Esamomis aplinkybėmis niekada negalėtume iškovoti revoliucinės pergalės, todėl sutelkime dėmesį į tvirto pamato būsimam masiniam judėjimui sukūrimą.

Vis dėlto būkime realistai. Ir tai gali būti pralaimėta kova.
Mes neturime jokių garantijų, kad kada nors laimėsime. Jei atvirai, mūsų įsitikinimas, kad galime laimėti, paremtas tik labai miglota viltimi. Tačiau pati gamta gali nušluoti žmoniją nuo žemės paviršiaus, nes ji nepaisė visatos dėsnių. Galbūt būtent tai mūsų laukia. Tačiau mes, nacionalsocialistai, nusprendėme nepriimti tokios įvykių raidos be kovos – net ir nepaisant visų sunkumų! Tačiau mes nenorime būti kankiniais dėl prarastos bylos – ir būtent tokiais būsime, jei laikysimės senų būdų. Kaip judėjimas, iki šiol mums labai nepasisekė. Laikas pabusti ir pripažinti tikrąją savo idėjų reikšmę. Pirmas žingsnis – tapti revoliuciniais profesionalais. Turime palikti visas pusiau pasipūtusias dešiniųjų pažiūras ir suprasti, kad esame kairieji...

Machine Translated by Google

sparnuotieji. Be to, turėtume liautis kaltinti kitus dėl savo kančių. Visais atžvilgiais buvome patys didžiausi savo priešai ir mums nereikia atpirkimo ožių! Bet kokie norimi pokyčiai turi prasidėti nuo mūsų pačių žmonių požiūrio pasikeitimo. Tai sunki užduotis, bet mintis apie tai, kas nutiks, jei nelaimėsime, verčia pabandyti!